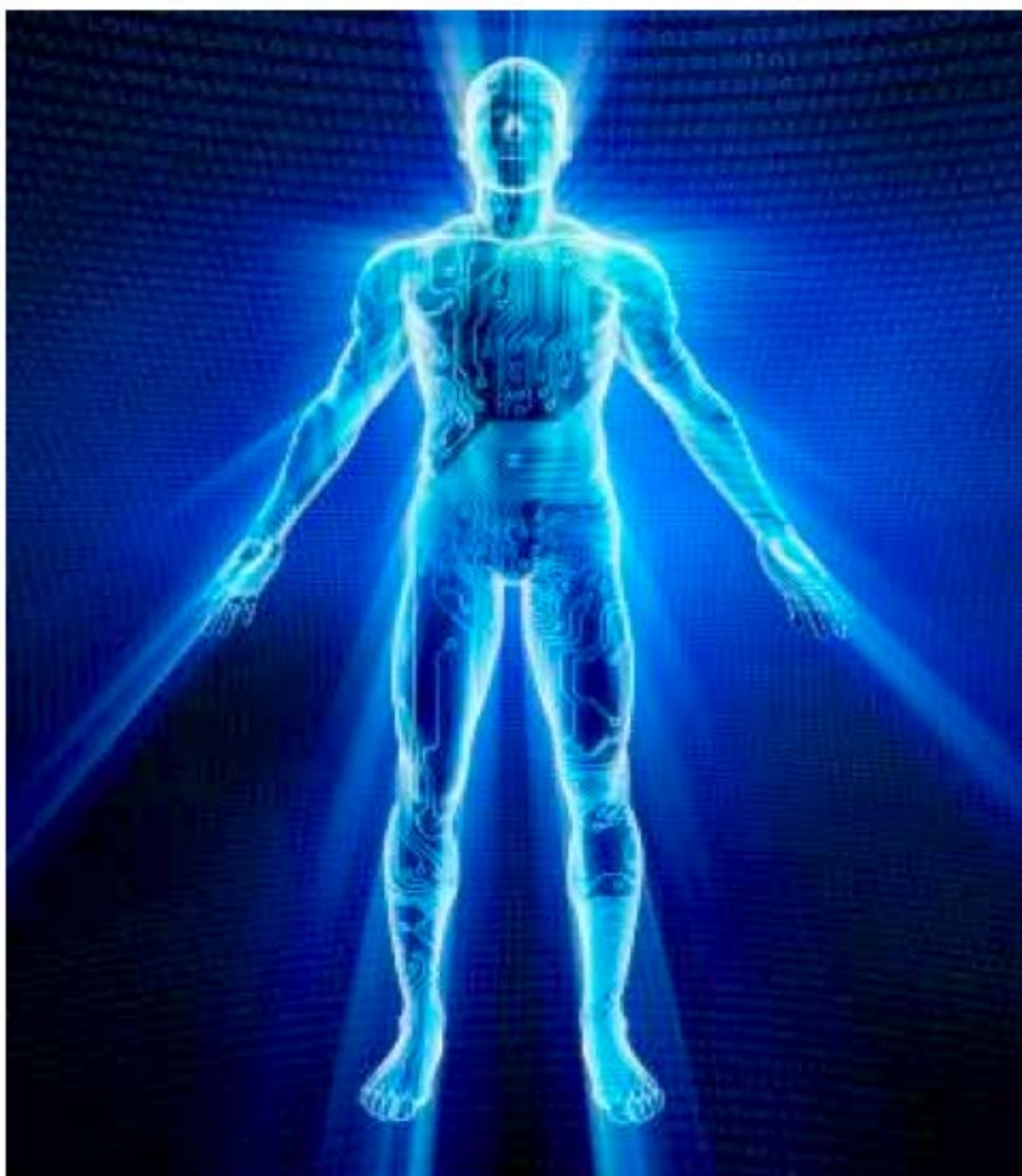

Projekt Superman

Nõrganärvilistel mitte lugeda!!!

**Illuminaatide superrassi projektide ja Montauki
eksperimentide ohver Michael Andrew Pero III
(Andy Pero), teise nimega Hr X lugu**

See on minu lugu ja see on minu elu. Siin on ajaskaala, millel sündmused toimusid ja mida meenutada suudan. Mu mälu taastub tasapisi ja see on minu elu nii nagu ma seda mäletan. See on siiski viimistlemata ja paljud paralleelsed ajaskaalad, mis eksisteerivad minu eluga samaaegselt, on sellest dokumendist välja jäetud. Aja möödudes langeb aina rohkem pusletükke oma kohale.

Siin on minu ajaskaala:

1963

Mu isa (**Michael A. Pero Jr.**) lõpetab USA Mereväe Akadeemia.

1966 august – 1968 november

Mu pere peatub Mereväe ehituspataljoni keskuses Port Huenemes Kalifornias.

1968 november

Mu pere kolib Fallonisse Nevadas. Mu isa on leitnantkomandör Mereväe lennuväebaasis Fallonis Nevadas.

25. november, 1969

Sündisin Fallonis Nevadas. Mina olen **Michael Andrew Pero III.**

12. juuli, 1971

Minu isa paneb oma leitnantkomandöri ameti Falloni Mereväe lennuväebaasis (Naval Air Station Fallon) maha ja lahkub mereväest. Me kolime New Jerseysse ja ta alustab tööd erasektoris.

1974 juuni – 1976 juuli

Mu isa alustab uut tööd välismaal ja me kolime Münchenisse Saksamaale. Ma olen 5 aastane. Ma käisin sel ajal kahes erinevas koolis, saksa lasteaias hommikul ja siis inglise lasteaias peale lõunat (lasteaias ja siis ka esimeses klassis). Sellel ajal hakkasid esimesed lahknevused minu mälu ja mu vanemate mälude vahel.

Mäletan Saksamaal elamist. Mäletan meie korterit ja kuidas meie kass Twinkee ei kuulnud kedagi, kes kutsus teda saksa keeles. Aga kui ükskõik kes kutsus teda inglise keeles, siis tuli ta jooksupätsiga. Mäletan, et mu parim sõber oli väike tüdruk, kellel olid pikad sirged pruunid juuksed ja pruunid silmad. Me sõime lõunat tema juures ja ma mäletan, et pärast lõunat võttis ta oma vanemate külmkapist kaks õlut ja me jõime need, olles tema sissesõiduteel. Ma kartsin, et satume pahandustesse aga tema ütles, et ta joob kogu aeg õlut. Võtsin umbes kolm lonksu ja mul oli selline tunne, et hakkab okseda. Tahtsin enda oma ära visata aga tema ei tahtnud õlut raisata ning jõi ka minu oma ära. Mäletan, et mu õde üritas mulle tantsimist õpetada ja ta lennutas mind korteris nii kõvasti, et ma kukkusin nurka ja kukkusin oma pea katki nii, et seda tuli õmmelda. Mäletan seda kõike.

Aga mis kõige olulisem – ma mäletan saksa lasteaeda. Mäletan õpetajat ja kuidas ta välja nägi. Ta oli väga kena minu vastu ja tal olid pikad lainelised pruunid ja hallid juuksed ja ta nägi välja nagu oleks ta rehvi alla neelanud kuni oma taljeni – ta oli päris pirakas. Mäletan, kui mulle tutvustati esimest korda kummikaru komme ja ma arvasin, et need on maailma kõige lahedamad asjad. Olles ameeriklane ja olles klassis füüsiliselt kõige suurem, olin ma mingil määral klassi kuulsus ja tähelepanu keskpunktis. Mäletan, et väljas oli väike basseini, see oli ainult 31 cm sügav ja kui väljas oli soe, siis käisime me aluspesu väel ujumas. Mäletan kõiki neid asju, aga mis puudutab ameerika kooli, kus ma väidetavalt peale lõunat käisin, siis SELLEST EI MÄLETA MA MIDAGI! Mul ei ole ühtegi mälestust mingisugusest teisest klassiruumist, mul ei ole ühtegi mälestust mingisugusest teisest hoonest, mul ei ole ühtegi mälestust sõpradest, inimestest või õpetajatest, pole ühtegi mälestust isegi teises koolis käimisest. AGA MA MÄLETAN LENNUVÄEBAASI. Mäletan, kui ma esimest korda selle juurde kõndisin – see oli tohutu suur koht, mille ümber oli suur võrkaed.

Seal olid lennukid ja miilide viisi betooni. Ma ei mäleta seda meest, kes minuga kõndis, aga MA MÄLETAN, et küsisin temalt: "Miks sa mind sinna viid?" Ja tema vastas: "Sinu isa pärast!" "Aga mu isa oli mereväes, miks sa mind lennuväebaasi viid?", küsisin ma uuesti. Ja mees vastas: "Poeg, kõik sõjaväeosad töötavad väga tihedas koostöös." "Aga ta ei ole enam mereväes," vastasin mina. Ja tema ütles: "Me teeme seda teenena su isale." "Miks?", küsisin mina. "SEST ME HOOLITSEME OMADE EEST!", ütles ta muutunud tooniga ja siis ütles ta: "Sa küsid väga palju küsimusi, sa väike sitaratas." Mäletan, et see tegi mulle haiget, sest ma ei üritanud meelega väike sitaratas olla, tahtsin lihtsalt teada, miks nad viivad mind sellesse kummalisesse paika. Ma ei mäleta lennuväebaasis sees olemist. Mäletan ainult arsti läbivaatustoa olemist. Nad käskisid mul ennast aluspesu väele võtta ja läikivale metall-lauale istuda. Mäletan, et see laud oli väga külm, nii külm, et ma küsisin, kas ma võin liigutada või laualt ära tulla ning suur kõmisev hääl karjus: "ÄRA LIIGUTA JA ÄRA RÄÄGI, KUI JUST SINU POOLE EI PÖÖRDUTA." Nii ma siis istusin seal kananahk jalgadel. Kuulen liikumist enda taga ja kuulen kedagi küsivat: "Kas see on see laps?", ja siis tuleb mees minu juurde ja hakkab mind oma kätega, stetoskoobiga läbi vaatama ja koksab mu põlve kummist haamriga. See on kõik, mis ma mäletan. Ma olin 5 aastane.

Ma ise pole sellele kunagi eriti mõelnud, kuid kui ma hakkasin kõike seda kirja panema, siis küsisin juhuslikult oma emalt lennuväebaasi nime Saksamaal, kus ma käisin koolis peale lõunat. Tema ütles: "Sa ei ole kunagi käinud mingisuguses sõjaväe lennuväebaasis koolis Saksamaal." "Tõesti?", küsisin ma. "Kus ma siis käisin koolis Saksamaal?", küsisin ma. "Mingisuguses Americuse koolis, kuskil ülikoolis vist," ütles ta. "LASTEAIJA AJAL?", küsisin mina. "Ema, see ei ole üldse loogiline, ma käisin sõjaväebaasis inglise koolis, sest isa oli mereväes, on ju???" "Ära ole naeruväärne, ma olen su ema ja ma tean, kus ja millal sa koolis käisid!", ütles ta. "Hea küll, ema, mis oli siis selle kooli nimi Saksamaal?", küsisin mina. Siis ta mõtles ja mõtles ja ta ei suutnud nime meenutada. Siis puhkes meil sellest suur tüli. Lõpuks ta jalutas minema ja ütles, et ta ei taha enam sellest rääkida.

Olin alati eeldanud, et käisin saksa lasteaia hommikul ja siis lennuväebaasis peale lõunat. Põhjus, miks seal olin, oli mu isa sidemete tõttu. Kui ma poleks oma ema käest lennuväebaasi nime kunagi küsinud, poleks ma selle kõige üle teist korda kunagi mõelnud. Ma pole selle üle kunagi eriti mõelnud, aga nüüd, kui ma mõtlen, siis mäletan selgesti saksa lasteaeda, mäletan selgesti lennuväebaasi ja läbivaatustuba. Ma ei mäleta, et oleks kunagi käinud mingisuguses teises koolis või et mul oleks teisest koolist sõbrad või üldse seal olemist. Aga mäletan vestlust mehega, et miks nad mind sinna viivad ja mäletan läbivaatustuba. See on nagu 5sekundiline lõik 10minutilisest filmist. Ainult paar sekundit ja siis see lõpeb ära, kuid siiski, miskit moodi sa tead, et seal on midagi palju enamat.

Kui küsisin oma isa käest, et kas ta teab, kus koolis ma Saksamaal käisin, siis vastas ta: "Loomulikult, McGraw Kaserne sõjaväesalga lennuväebaasis (McGraw Kaserne Army Troop Air Base)." Kui küsisin temalt läbivaatuste kohta, vastas ta: "Arst ütles meile, et sul oli südamekahin, see ei olnud midagi tõsist, aga nad tahtsid sind ikkagi mitu korda läbi vaadata." Peale kolledži lõpetamist läksin ma kardioloogi juurde. Mul olid aastaid rinnavalud suurtest steroidide süstimise doosidest, mida mulle tehti kolledži esmakursuslase aastal. Mul oli välja arenenud artriit (liigese-põletik) kõhres, ribide vahel, kuna mu rinnakorv suurenes liiga kiiresti steroidide kasutamisest.

Kui küsisin oma südamekahina kohta, näitas kardioloog mulle paberit ja näitas mulle, et mu südamelöögid olid täiuslikud ja et ei ole absoluutselt mitte mingisugust märki MITTE MINGISUGUSEST südamekahinast.

1976 august

Me kolime tagasi New Jersey'sse. Lähen jälle esimesse klassi kohalikus koolisüsteemis. Mu ema hoidis mind tagasi, uskudes, et mul läheb koolis paremini kui olen üks vanematest lastest klassis, mitte üks noorematest (mu sünnipäev oli täpselt piiri peal, nii et ma oleks võinud samahästi ka teise klassi minna).

1979 september

Mu vanemad on olnud vaenulikud üksteise vastu juba mõnda aega ning otsustavad lahutada. Olen nüüd 9aastane ja lähen neljandasse klassi. Koolisüsteem testib kõikide laste IQ taset. Mäletan, et mulle öeldi, et olen absoluutne geenius. Ma ei mäleta, mis mu IQ tase oli, aga see uudis võeti vastu täieliku uskumatusega ja mind mõnitati ja naeruvääristati vanemate ja õpetajate poolt, sest olin nende arust suur loll sportlane, kuna olin ülekaalukalt suurim laps klassis ja parim sportlane. Siiski oli mul raske kokutamise probleem. Mind peeti klassi idioodiks, sest ma ei rääkinud kunagi ja mul ei läinud kunagi koolis hästi. Seega fakt, et olen nn geenius, pidi olema vale ning vanemad ühest New Jersey jõukamast piirkonnast ei leppinud sellega, et see suur

kokutav idiotoot võiks olla targem kui nende pojad ja tütreid, seega eitasid nad seda. Mul oli olnud kokutamise probleem niikaua kui mäletan ja terve lapsepõlve sõna otseses mõttes ei suutnud ma tervet lauset välja öelda, paljudel kordadel ei suutnud ma isegi sõna välja öelda. Ma ei mäleta, millal või miks ma kokutama hakkasin aga mäletan, et suutsin saksa keeles soravalt rääkida ilma igasuguse probleemita ja mul ei olnud mingisuguseid keeleprobleeme ei saksa ega inglise keeles. Ma kokutasin tugevalt umbes sel ajal, kui me Saksamaalt tagasi tulime, kuni 25 aastaseni.

1981 märts

Mu ema registreeris mind Silva meetodi kursustele ja see on koht, kus mäletan esimest korda kohtumist mundris meestega. Silva meetod on enesehüpnootsi kursus, kus sa õpid sukelduma oma meele erinevatele tasanditele. Sa õpid selliseid asju nt kuidas tervendada mõttega oma keha, lõdvestumise tehnikaid, viise, kuidas koondada oma keskendumist ja meelt lusikate sulatamiseks (jm taolisi asju). Võibolla oled sa sellest kuulnud? Kursusel olles õppisime me sukelduma oma tasandile (lõdvestunud olek on Silva meetodi alus). Ma olin mingil põhjusel väga osav kõikides asjades, mida me algusest peale tegime. Lapsed, kes on 11aastased, on väga julmad üksteise vastu. Terve klass sulges silmad ja harjutas oma tasandile sukeldumist, aga kui mina tulin oma tasandilt tagasi, tegin silmad lahti ja nägin, et TERVE klass oli minu poole pöördunud ja nad olid mind vaadanud 15-20 minutit. Nad olid vaadanud mu järske silmaliigutusi, mu keha ja mu tehnikat. Kui ma sellest välja tulin, hakkasid kõik minu üle naerma. Õpetaja aga kiitis mind, nagu oleksin jumala kingitus inimkonnale. Ta ütles mulle, et olen parim õpilane, keda ta iial näinud on jne...

Ühel vaheajal (kaheksanädalase kursuse kuuendal nädalal) palus õpetaja mul temaga välja minna tema "sõpradega" kohtuma. Ma läksin temaga koos välja (las ma ütlen teile, kui sa oled 10aastane ja sa oled klassiruumis kaks tundi korraga laupäeviti ja pühapäeviti 8 nädalat järjest, siis sa lausa elad 15minutiliste vaheaegade nimel), seega pole vaja öelda, et ma ei olnud väga huvitatud oma vaheaja raiskamisest nende inimestega, ükskõik, kes nad siis ka olid, rääkimise peale. Me läksime välja läbi topeltuste ja seal ootasid kaks meest, et minuga rääkida.

NAD MÖLEMAD KANDSID SÕJAVÄEMUNDREID, üks kandis sõjaväe rohelist ja teine oli sinises (võimalik, et lennuvägi, aga ma ei ole kindel). Õpetaja ütles meelele: "See on see laps," ja nad lobisesid veidi. Ausalt öeldes ei pööranud ma neile erilist tähelepanu (ma vaatasin teisi lapsi mänguväljakul ja mõtlesin, et miks kuradima pärast olen siin, mitte seal). Aga jutu iva on hoopis siin. Rohelises olev mees kükitas ühele põlvele ja ütles mulle: "Ma olen kuulnud, et sul on mõned väga erilised võimed." Ja mina küsisin väga hämmeldunult: "On vä?" Ta tõusis üles ja rääkis veel õpetajaga, siis kükitas tagasi alla ja ütles: "Oli väga meeldiv sinuga kohtuda, TEAD, SA HAKKAD ÜHEL PÄEVAL MINU HEAKS TÖÖTAMA!" Olles 11aastane, ei saa sa päriselt aru, mis tegelikult toimub ja ma mäletan, et naersin ja ütlesin talle, et ma ei saa hästi aru aga et oli tore temaga kohtuda ja jooksin mänguväljakule. Aga kui ma tagasi vaatasin, siis kolm täiskasvanut seisid ikka veel seal minu poole vaadates, minust rääkides ja mind pilkudega mõõtes.

Mul lihtsalt näis olevat üleloomulik võime teha ükskõik mida õpetaja juhendas klassis tegema. Kõik, mida ta juhendas meid ette kujutama, suutsin ma teha paremini kui ükskõik kes meie klassis. Mõttega lusikate väänamine, oma tasandile sukeldumine, ükskõik mida. Olen nüüd 11aastane ja lähen kuuendasse klassi.

1981 september

Lähen kuuendasse klassi. Ma olin mänginud organiseeritud sporti juba paar aastat (T-Ball (laste pesapall), algne pesapall jne), aga nüüd oli aeg esimeseks TÕELISEKS väljakutseks – kooli kaheksanda klassi (ameerika) jalgpalli meeskond. Kui kooli (ameerika) jalgpalli katsed algasid, siis üritasin saada kaheksanda klassi (ameerika) jalgpalli meeskonda kuuenda klassi õpilasena. Treener oli selle vastu, sest ta arvas, et ma ei suuda vanemate poistega mängida, aga ta lubas mul ikkagi proovida. Pääsesin meeskonda ja olin nii osav, et osutasin meeskonna parimaks mängijaks ja me olime maakonna parim meeskond. Mul oli lihtsalt üleloomuline võime teha ükskõik, mida treener mul teha palus. Näiteks esimesel katsete päeval viskas treener mulle palli ja ütles naljatades: ”Ma tahan, et sa võtaksid selle palli, mine väljakule ja löö värav”. Asi on selles, et MA KUJUTASIN ETTE, KUIDAS LÄHEN VÄLJAKULE JA LÕÖN VÄRAVA. SIIS VÕTSIN PALLI, TRIBLASIN LÄBI NELJA KUTI JA LÕIN VÄRAVA! Ma ei mõelnud selle tegemisele, ma lihtsalt tegin.

See oli nagu meel oleks materiast üle. See on naljakas ja ma ütlen ausalt, et suutsin teha jalgpalliväljakul asju, mis olid nii uskumatud. Et seda uskuda, pead sa seda nägema. Ma lihtsalt ei teadnud, et ma poleks pidanud olema võimeline seda tegema. Lihtsalt mine palliga väljakule ja löö värav IGA KORD ja enda meelest suutsin seda teha, nii et tegingi seda päriselus IGA KORD. Kui vastase meeskonna treenerid küsisid, kui vana ma olen, siis nad ei uskunud mind kui ma vastasin. Peale mängude lõppu tänasid nad mind, et ma punktiseisu liiga ülesse ei kruttinud ja nende poisse ei häbistanud. Vot nii osav ma olingi ja mul on ka videosalvestused mängudest selle tõestuseks olemas.

Ma mitte ainult ei pääsenud meeskonda, vaid alustasin ka vasakus tiivas ja olin erakordne. Hiljem sellel aastal pääsesin ka kooli kaheksanda klassi korvpallimeeskonda ja pesapallimeeskonda. Juba ainuüksi meeskondadesse pääsemine kuuenda klassi õpilasena oli peaaegu mõistetamatu kangelastegu ning me olime ülekaalukalt kõige domineerivam kool maakonnas peaaegu kõigil aladel (olime alati meeskond, keda taheti võita). Olin oma ea kohta väga osav pesapallis ja korvpallis, kuid mis iganes põhjusel olin ma (ameerika) jalgpalli väljakul puutumatu.

See on imelik, kuidas keegi suudab teha asju, mida ta ei peaks olema suuteline tegema. Kas see on siis füüsilise tugevuse või oskuse kangelastegu või on see suurepärase intellekti või tahte kangelastegu nagu näitleja või professionaalne sportlane, kes trotsib vastuolusid ja saavutab võidu kui kõik teised ütlesid, et see ei ole võimalik.

Kõik, mida me inimestena teeme, kas see on siis spordiüritusel osalemine, äri alustamine, kolledžis käimine või lihtsalt esimest korda kodust üksi välja minemine. SUVALINE ÜLESANNE, MIDA SA OTSUSTAD ETTE VÕTTA VÕI SUVALINE VÕITLUS, MIDA SA OTSUSTAD VÕIDELDA, SIIS SELLEST, MIS ON VAJALIK EESMÄRGI SAAVUTAMISEKS, ON 90%, ÜKSKÕIK MIS SEE EESMÄRK KA OLEKS, KÕIK VAIMNE. JA HIRM ON KÕIGE VÕTMEKS. KUI SA SUUDAD KONTROLLIDA OMA HIRMU, SIIS SA SUUDAD KONTROLLIDA OMA MÕISTUST JA KUI SA SUUDAD KONTROLLIDA OMA MÕISTUST, SIIS SA SUUDAD KONTROLLIDA OMA ELU. Kui sa sellest aru saad, et kõik, mida me inimestena teeme, on 90% vaimne ja 10% füüsiline, siis sa mõistad elu saladust. Ja sul läheb hästi, ükskõik mida sa teha otsustad! Kasutades Silva meetodeid, oli mul võime ennast ette kujutada sooritamas erakordseid kangelastegusid mänguväljakul ja siis sooritada need realselt pingutuseta, justnagu oleks see olnud teine loomus. Ära mõtle, lihtsalt tee.

1982 juuni

Kui mu vanemad veel koos olid, siis investeerisid nad mitmetesse majadesse meie piirkonnas ja andsid need üürile, et lisaraha teenida. 1982. aasta juunis kolisime mina, mu ema ja mu õde majja Ramsey's (New Jersey), mida me varem välja üürisime ja panime maja, millest me välja kolisime, müüki (mu isa kolis ühte majja, mida me omasime Waldwick'is, meie kolisime teise majja Ramsey's ja mu vanemad müüsid suure maja Ho-Ho-Kus'is, kus me varem kõik koos elasime ja jagasid raha lahutuse käigus pooleks). Meie uus maja Ramsey's asus ainult 10 minuti kaugusel meie vanast majast Ho-Ho-Kus'is, aga see oli teises kooli piirkonnas. Ma olen nüüd 12aastane ja lähen uues koolis seitsmendasse klassi.

11. juuli 1983

Mu ema oli käinud kohtingutel mehega, kelle nimi oli Walter Johnson. Nad on koos olnud viimased 2 aastat ja on kihlatud. Mu vanemad olid lõplikult vormistanud oma lahutuse varem sel aastal, ema kihlatu oli olnud oma naisest lahus umbes 4 aastat. 11. juulil 1983. aastal läks hr Johnson oma peatselt endiseks abikaasaks saava naise majja, et alla kirjutada ja lõplikult vormistada nende lahutuspaperid. Hr Johnsoni teadmata oli tema varsti eksabikaasaks saav Sally Johnson oma vennalt 357 magnum püstoli varastanud.

Kui hr Johnson kirjutas oma vana maja keldris oma laua taga lahutuspaperitele alla, tuli Sally Johnson tema selja taha ja ütles: "Kui mina sind endale ei saa, siis ei saa ka keegi teine." Ja tulistas talle tagant pähe. Ta suri silmapilkselt ja kui politsei ta lõpuks kaks päeva hiljem leidis, oli ta pea keha otsast täielikult õhku lastud. KAHJUKS ON IGA SÕNA SELLEST TÕSI. Ta nimi oli Walter Johnson. Ta oli EXXON naftakorporatsiooni direktor vanema täidesaatva personali jaoks New Yorgi kontoris. Ta tapeti 11. juulil 1983 Rigewood'is New Jersey's. Ta oli mu ema kihlatu.

Mitmed järgmised aastad olid mu ema hüsteeria ja lein kirjeldamatud. Tema sakslasest sõbranna Astrid oli talle suureks abiks. Mulle mõjus see järgnevalt. Olles 12aastane poiss, tulles koolist koju ja nähes oma ema IGA PÄEV, TERVE PÄEV ja siis TERVE ÖÖ JA IGA ÖÖ nutmas on väga raske 12aastasele poisile. Tema olukord oli hullem kui laastatud. Siis loomulikult ei olnud ma sellel ajal eriti vaimustatud koju minema peale kooli. Mingil ajal sattusin ma pahandustesse (käisin läbi vale seltskonnaga ja sellist sorti asjad). Siis avastasin ma oma uue kire – trenni tegemise ja RASKUSTE TÕSTMISE! See muutus kinnisideeks. Seitsmendas klassis hakkasin iga päev trenni tegema. Sõitsin iga päev oma rattaga kooli ja tegin tundide viisi trenni, 2–3 tundi IGA PÄEV (tegin ükskõik mida, et vältida kojuminemist)!

1983 detsember

Juba algusest peale olin erakordselt tugev laps. Miskitmoodi oli mul võime kujutada ennast mõttes ette midagi tegemas (näha ennast seda tegevat) ja siis seda päriselus teha. Kasutades Silva meetodit, lamasin voodis ja käisin mõttes läbi järgmise päeva trenni. Näiteks sukeldusin oma tasandile ja keskendusin. Ma kujutasin ette, kuidas surusin kangi selili lamades 10 korda 88 kg, siis 8 korda 93 kg, 6 korda 98 kg jne. Kaheksandas klassis surusin ma selili lamades kangi 138 kg. See oli rohkem kui keegi koolis oleks suutnud teha. Pole vaja isegi öelda, et olin VIHATUD keskkooli kõikide vanemate klasside (ameerika) jalgpalli mängijate poolt isegi enne, kui ise keskkooli jõudsin. Olin 14aastane ja käisin kaheksandas klassis. Püstitasin ka algkooli kõrgushüppe rekordi 178 cm ja kordasin 55 m, 91 m ja 183 m lühimaajooksu rekordeid.

1984 august – 1987

Mu esimesed kolm aastat keskkoolis EI OLNÜD tüüpilised. Mängisin (ameerika) jalgpalli sügisel. Ma ei mänginud korvpalli talvel nimelt sellepärast, et saaksin iga päev trenni teha. Kevadel tõukasin kuuli ja viskasin ketast kergejõustikus ja siis suvel tegin trenni nagu hull, et valmistuda (ameerika) jalgpalliks sügisel. Paistsin silma kõigil spordialadel, kus osalesin.

Esmakursuslasena/rebasena olin üks parimaid *running back* positsioonil mängijaid maakonnas. Olime divisjoni tšempionid ja (ameerika) jalgpalli esindusmeeskonna peatreener (treener Hyman) palus, et harjutaksin koos esindusmeeskonnaga tänapühade päeva mänguks. Kui see uudis jõudis jalgpalli meeskonna kapteni ja söötja Peter Bebei'ni, siis surus ta mu koos kuue teise jalgpallimängijaga nurka ja ütles, et kui ma julgen ilmuda tema viimase mängu treeningule, siis peksab ta minust koos kuue teise mängijaga autoparklas sita välja. Ta ei tahtnud, et ma tema viimase mängu ajal temalt tähelepanu rööviksin. Ma ei ilmunud tänapühade päeva mängule ja see käis treener Hyman'ile tõsiselt närvidele, kuna ta arvas, et ütlesin talle ära.

Kevadel algas kergejõustiku hooaeg. Osalesin kuulitõukes, ketta viskamises, 91 m lühimaajooksus ja hüppasin kõrgust. Treener Hyman treenis vasaraheitjaid ja ta ei lubanud mul esindusmeeskonnas visata, kuigi olin paremuselt kolmas heitja meeskonnas. Ma rääkisin temaga sellel teemal ja lõpuks lasi ta mul heita. 91 m jooksu kiireim poiss (mul ei tule ta nimi meelde) ütles mulle peale esimest kergejõustiku trenni, et kui ma võidan teda veel üks kord, siis annab ta mulle tappa. Niisiis, ma ei andnud endast parimat. Ikka ja jälle küsisin endalt, et miks kõik mind vihkavad? Sellest hoolimata pälvisin ma kergejõustiku auhinna.

Teise kursuse sügisel olid treener Hyman'il tõsised abieluprobleemid ja ta käitus kõigiga nagu tõeline *jobu* (õpetajatega, õpilastega, sportlastega jne). Üks minu annetest on võime hinnata inimese iseloomu tema kehakeele, žestide jne järgi juba esimeste minutite jooksul alates esmakohtumise momendist. Suudan mõne hetkega kindlaks teha, mida nad tunnevad, mida nad tahavad, mis on nende suurim hirm. See on nagu inimese hinge lugemine sama lihtsalt nagu sa neid sõnu siin loed. Mul lihtsalt näib olevat annet selle peale. Niisiis jalutasin ühel vaheajal treener Hymani kontorisse ja ütlesin talle: "Ära muretse, treener, kõik saab sinu ja su naise vahel korda." Üritasin olla abivalmis. Ta keeras ära ja hakkas karjuma: "Kasi välja siit, sa kuradima sitakott ja ära tule tagasi, sest SA EI MÄNGI ENAM KUNAGI SIIN NIIKAUA, KUI MINA TREENER OLEN." Järgmine päev viis ta mu koolivanema juurde ja käskis mul loobuda, et ma ei mängiks enam kunagi Ramsey keskkoolis. Ma ei loobunud kunagi ja järgmised kaks aastat karjus ta iga päev trennis minu peale, et ma tema väljakult ära kaaksin, aga ma ei kadunud. See ei olnud suurest armastusest ei tema ega mängu vastu. Mul oli valida, kas ma jään kohale ja lasen enda peale karjuda või lähen koju oma hüsteeriliselt nutva ema juurde. Nii ma siis jäin ja kannatasin tema sõimamist, sest ta tundis ennast minu poolt nii ahistatud olevat, kuna teadsin, mis tema elus toimub, ja ta ei tahtnud mind kuhugi enda lähedusse ja loomulikult olin ma kõikide sündmuste ajal tema kõrval, sest ma lihtsalt ei loobunud. See muutis ta äärmiselt vaenulikuks minu vastu. See kestis kogu keskkooli aja.

Iga natukese aja tagant, kas see oli siis mängu poolajal riietusruumi minnes või siis peale mängu bussi peale minnes või kergejõustiku võistluste ajal, MÄLETAN MA, et nägin neid kahte sama sõjaväe meest (hr roheline ja hr sinine). Ma osalesin kümnel jalgpallivõistlusel aastas ja osalesin aastas umbes 20-l kergejõustikuvõistlusel. Tagasi mõeldes, nägin neid mehi ainult kaks või kolm korda aastas. Ausalt öeldes mäletan nende meeste nägemist kaks korda jalgpallimängude ajal nelja keskkooli aasta jooksul. Mõlemal korral, kui ma väljakult peale mängu minema kõndisin ja oma

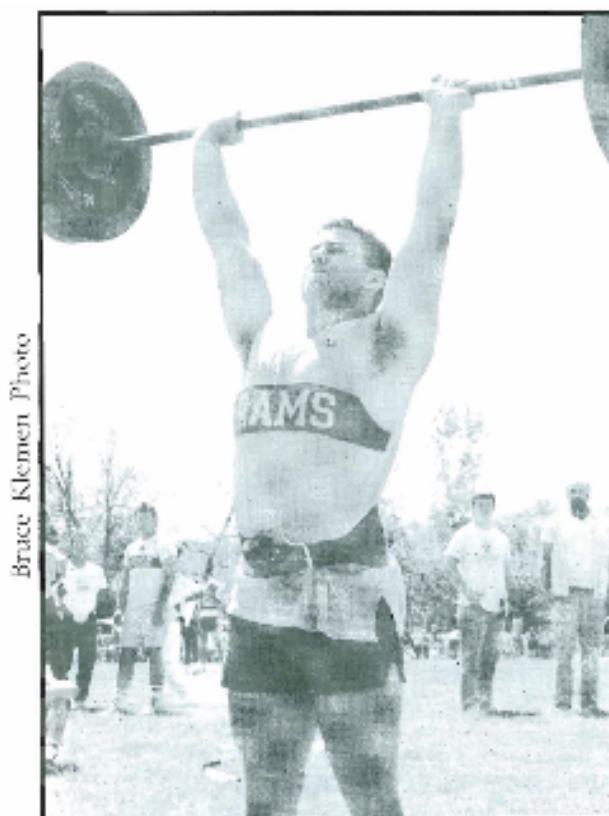
vanemaid otsima hakkasin ja rahva sekka vaatasin, siis seal nad olid, lihtsalt seisis seal liikuva inimmere keskel, vaadates mulle otse otsa. Ning ma mõtlesin, et see on küll kummaline, mida kuradit need kaks meest siin teevad. Ning ma ei pööranud sellele enam tähelepanu. Peamiselt nägin neid kergejõustiku võistluste ajal.

Vähemalt üks kord aastas ühel sellisel suurel võistlusel nägin seda kummalist vaatepilti, kus need kaks meest olid võistlustel. Ausalt öeldes veensin ennast, et vähemalt ühel neist peab olema poeg, kes võistleb või midagi taolist. Ei olnud ebatavaline näha mundrites mehi kergejõustiku võistluste ajal, sest osad õpilased läksid sõjaväe akadeemiasse kooli, kui tulemused selgusid. Aegajalt nägin teisi mehi mundrites ringi kõndimas ja inimestega rääkimas. Mis teeb asja nii imelikuks on see, et need kaks meest, kellest mina räägin, vaatasid mulle otsa ja ma ei teadnud miks. Panin selle mõistatuse alles aastaid hiljem kokku.

1987 mai

Kergejõustiku hooaja juunioride aasta ühel suuremal teatejooksu võistlusel teatati, et on tulemas raskuste tõstmise võistlus, mida sponsoreerib mingi kutt, kellest ma midagi kuulnud polnud. Olin loomulikult väga põnevil ja treenisin sellel nädalal oma tehnikat.

Tuli välja, et see oli lihtsalt kutt kummimattide ja kangiga keset muruplatsi. Sain teise koha, kus ma tõstsin 120 kg rinnale ja siis üles. Kutt, kes võitis, oli vanem ja tõstis 124,7 kg . See oli sõbralik võistlus. Olin 17aastane ja 11. klassis.

Andy Pero of Ramsey High School looks solid with 235 pounds. Andy took 2nd Place.

1987 juuli

On suvi ja ma treenin jalgpalli jaoks. Mulle helistas treener, kellest ma ei ole varem midagi kuulnud. Ma ei mäleta ta nime ega telefoninumbrit aga mäletan, et ta

oli kuskilt Coloradost. Ta oli Ameerika Ühendriikide jõutõstmise meeskonna treener ja ta tahtis, et jätaksin kõik sinnapaika ja koliksin silmapilkselt Coloradosse, et harjutada kangitõstmise võistluseks. Küsisin temalt segaduses olles, et miks ta mulle helistab, sain ju võistlusel teise koha. Siis ta ütles, et jah, said küll teise koha aga see kutt, kellele sa kaotasid, oli aasta vanem ja mis veel tähtsam, ta oli 22,7 kg minust raskem. Seega kilo kilo vastu, olin ma palju tugevam ja tuleb välja, et minu vanusegrupis (17 aastat) ja minu kaalukategoorias (91,2 – 104 kg) olin ma riigis viies taolises tõstmises. See võis näida nagu unistuse täitumine aga las ma ütlen teile, et suvalise asjaga, millega sa tegeled, võid sa seda küll nautida, aga selle juures võivad olla asjad, mida sa tõeliselt vihkad. Ausalt öeldes meeldis mulle trenni teha aga järeleasin kahte teatud harjutust. Ja ma ei saanud ka ema lihtsalt üksi jätta. Tema olukord oli palju parem aga tema vaimset olukorda ei saanud veel kaugeltki stabiilseks nimetada. Olin 17aastane ja läksin 12. klassi. Ja ma ei läinud Coloradosse Ameerika Ühendriikide jõutõstmise meeskonda trenni tegema.

1987 august

Jalgpallilaagri senioraasta. Ma surun rinnalt 177 kg, kükitades tõstan kangi turjalt 229 kg ja eest üles rinnani ja siis üles tõstan 127 kg. Me lõpetasime sel hooajal võiduga 6-3 ja olime divisjoni tšempionid. Ma hakkasin uuesti trenni tegema ja hakkasin kolledži peale mõtlema.

1987 detsember – 1988 mai

Mu trennid edenesid väga hästi ning mul tekkis uus idee. Nüüd, kui ma käin õhtuti trenni mõttes läbi, siis olen lisanud uue laheda asja. Kui sukeldun mõttes oma tasandile, siis olen oma tuppä lisanud ühe hiiglasliku tooli, millel seisab. Kasutades Silva meetodit, istun ma toolil. Vasakul pool tooli on õhuvoolikud, samasugused nagu võib leida autogaraazist. Ma kujutan ette, et mõlemast mu käest tuleb välja õhuvoolik, nagu veenisisesed tilgutid tulevad mu kätest välja. See on mu ülespumpamise tool. Mõttes ühendan ma oma kätest välja tulevad voolikud tooli küljel olevate voolikutega. Vajutan nimetissõrmega nuppu, mis asub tooli paremal küljel ja tool aktiveerub. See on nagu õhukeskus, kus ma tunnen toolil istudes vibratsiooni. Seal istudes näen, kuidas mu terve keha hakkab paisuma. Nagu õhupalli suureks puhumine. Ütlen mõttes oma musklikele, et nad kasvaksid ja paisuksid nagu õhupallid JA NAD KASVAVADKI! Teen seda umbes kuus nädalat.

See töötab nii hästi, et paljud vanemad ja õpetajad arvavad, et ma kasutan nüüd steroide. Ma ei kasuta aga olukord kujuneb mingit sorti nõiajahiks ja nad sunnivad mind tegema steroiditesti. Juhtus järgnev: Teen trenni ühel päeval ja tuleb isa Jack (kohalik preester, kes jälgub kogu aeg koos laste ja jalgpallimeeskonnaga) raskuste tõstmise ruumi. Ta ütles mulle: "Andy, jutud käivad sinu steroidide kasutamise kohta. Kui sa tunnistad mulle praegu kõik üles, siis saab kõik korda." "Isa Jack," ütlesin ma, "ma ei kasuta steroide." Ta ütles: "Ma annan sulle veel ühe võimaluse steroidide kasutamise üles tunnistada." Vaatasin talle otse silma sisse ja ütlesin: "Isa, ma EI KASUTA steroide." Ta muutus väga vihaseks ja ma ei unusta iial ära, mida ta mulle ütles. Ta ütles: "Ära kunagi enam minuga räägi, sa kuradi valetaja selline, nad riputavad su munepidi ülesse ja ma olen seal, et seda pealt vaadata!"

Paar päeva hiljem tuli Jeff Brown (üks meeskonnaliige) raskuste tõstmise ruumi ja ütles mulle, et isa Jack tahab mind algkoolis näha niipea kui võimalik. Kui ma oma treeningu lõpetasin, läksin ma kooli ja isa Jack ootas mind kannatamatult. Ta võttis mu käest kinni ja viis mind mingit sorti ekspertidekogu ette algkooli keldris. Ekspertidekogu koosnes neljast liikmest ning ülejäänud ruum oli täidetud õpetajate ja

vanematega. Üks nendest oli dr Purrizzo, kes oli peaortopeediakirurg Valley haiglas Bergenis maakonnas New Jersey's. Bergenis maakond on kolmas kõige jõukam piirkond riigis ja nii Saddle River kui ka Ramsey linn on riigi ühed jõukaimad linnad. Dr Purrizzo on sellel alal tõsine tegija. Kui president Nixon, kes elas Saddle Riveris enne oma surma, vigastas tennist mängides oma põlve, siis oli dr Purrizzo see kirurg, kes operatsiooni läbi viis. Dr Purrizzo oli ka mingi aeg soovitatud kirurg presidentide nimekirjas. Ma seisin ekspertidekogu ees ja ta hakkas mulle survet avaldama, et ma tunnistaksin steroidide kasutamise üles. Ja mina vastasin ikka ja jälle, et: "MA EI KASUTA STEROIDE!" Ta avaldas mulle jätkuvalt survet öeldes, et ekspertidekogu omab kokku seitset doktorikraadi ja ta arvab, et nad teavad, millest nad räägivad ning: "Tee asi endale lihtsaks ja tunnista lihtsalt üles." Ja mina ütlesin neile jätkuvalt, et: "MIND EI HUVITA MIDA TE ÜTLETE JA MIND EI HUVITA KES TE OLETE JA MIS KRAADID TEIL ON, MA EI KASUTA STEROIDE!"

Ta käskis mul särsti seljast võtta ja näidata aknet seljal, aga mu seljal ei olnud mingit aknet. Selline jama kestis mingi aeg ja lõpuks ütles ta mulle: "Võta oma püksid maha või tunnista steroidide kasutamine üles." Mis mul üle jäi, ma võtsin oma püksid jalast ja andsin vabatahtlikult uriiniproovi. Ma pidin topsi pissima nii ekspertidekogu ees kui ka kõigi teiste ees, jalas ainult tossud. Ta oli väga vihane mu peale ja ei andnud mulle tükk aega pükse tagasi. Üks ekspertidekogu liige oli dr Purrizzo sõber. Ta oli psühholoog ning nad hakkasid omavahel rääkima, et nad pistavad mu luku taha hulluks olemise eest kui ma ei tunnista steroidide kasutamist üles. Ja jälle ütlesin ma: "MA EI KASUTA STEROIDE!" See jama käis tükk aega. Ma tegin läbi terve kaitsekõne, tõestades, et ma ei kasuta steroide ning vahet pole, mida ma ütlesin ja vahet pole, mis tõendeid ma esitasin, nad kavatsesid mind munepidi üles puua hoolimata sellest, kas ma kasutasin või ei kasutanud steroide. Lõpuks küsisin ma nende käest: "Õelge, kuidas te teate, et ma steroide võtan, missugused tõendid teil on, kas teil on kaamera mu majas või midagi taolist, kuidas te teate?" Lõpuks, peale rahva ja minupoolset pikka veenmist hakkas ta vastumeelselt seletama, et tal on kraad geneetikas ja et ta on uurinud minu geneetilist koodi aastaid. Siis seletas ta edasi, kuidas tema poja geneetiline muster on minu omast üle dominantsete DNA markerite suhtes. Ta oli teinud erauuringu, mis näitas, kuidas läbi kõrgema geneetilise aretamise ja steroidide kasutamise suudab ta luua ülimalt inimolendi. Tal oli olemas testisik ja kontrollisik.

Tema poeg oli testisik ja mina olin kontrollisik. Ta oli süstinud omaenda pojale aastaid steroide ning kuna tema poja DNA muster oli minu DNA mustriga võrreldes kõrgemal tasemel, siis teoorias oleks pidanud tema poeg olema füüsiliselt rohkem arenenud kui mina. Ja kuna ta ei olnud, siis oli dr Purrizzo ainuke seletus see, et mina võtan ka steroide ja ta peab seda tõestama või muidu on kogu tema elutöö raisku läinud.

See kõik oli tore teoorias aga saatuslik viga, mis ta tegi, oli see, et ta eeldas, et mul on Itaalia taust, kuna mu perekonnanimi on Pero. Seega võrdles ta minu DNA mustreid nende mustritega, millega ta võrdles ka oma poja DNA mustreid, kes on itaallane. Ta ei võtnud kunagi vaevaks küsida, kas ma olen itaallane. Ma ei ole itaallane. Mu taust on Ungari, Rumeenia ja Tšehhi. See muutis väga palju ning mul õnnestus sealt puhtalt pääseda.

Kui uriinitesti vastus tuli, oli see negatiivne ja ma ütlesin kõigile, kes sellega seotud olid, et nad võivad minna ja pista selle sinna, kus päike ei paista. Kogu episood kukkus välja suhteliselt naljakalt, kuna ma pöörasin nende nõiajahi tsirkuseks oma kaitsestrateegiaga. Kõik inimesed, kes seal keldriruumi kohtumõistmisel olid, vaatasid mind kogu ülejäänud kooliaasta maailma kõige alatimate pilkudega. Kõik sellepärast,

et mul oli julgust enda eest seista ja öelda, et: "Ma ei kasuta steroide!" See oli Ramsey's New Jersey's ja õhus oli selline tunne, et neid ei huvitanud, et see oli valesüüdistus vaid nad ei suutnud taluda, kuidas üks laps võib nendega niimoodi rääkida.

See kõik võeti videolindile ning mingi aeg liikusid mitmed koopiad käest kätte. Igatahes selle tulemusena lõpetasin ma selle tehnika kasutamise mingiks ajaks ära. Kuid sellega dr Purrizzo saaga veel ei lõppenud. Ma olin 18aastane ja keskkooli senioreaasta teises pooles. See kogemus oli väga hirmutav põhjusel, et nägin täiskasvanute maailma sellisena, nagu see tegelikult on. Lapsena üles kasvades usud sa, et kõik täiskasvanud on kõiketeadjad ja saavad oma asjadega hästi hakkama. Kuid kui ma seal seisin ja dr Purrizzo ütles mulle, et kui ma ei tunnista üles steroidide kasutamist, siis laseb ta mu vaimuhaiglasse panna ja laseb mulle lobotoomiat teha. Kui vaatasin ümberringi, siis seisid kõik täiskasvanud seal nagu hirmunud lambad. Keegi neist ei öelnud sõnagi minu kaitseks. See oli kõige kummalisem tunne näha esimest korda täiskasvanute maailma lapsena sellisena, nagu see tegelikult on. Siis sain aru, et täiskasvanud on täpselt samasugused nagu lapsed, ainult, et suuremad. On üks kiusaja, kes mängu juhib ja kõik ülejäänud lihtsalt seisavad, kartes midagi öelda. Just samamoodi nagu lastena tehakse.

Nüüd ja mõned viimased kuud on kolledži jalgpalli värbajad olnud minuga kontaktis nii e-kirja teel kui ka isiklike külaskäikude näol samal ajal, kui valiku-protsess koomale tõmbub. Mind oleks pidanud juba mõni suur ülikool välja valima, kuid kuna Hyman kaotas mu kolledži skautide vaateväljast sellega ära, et ta ei lasknud mul kaks aastat mängida, olin ma skautide vaateväljast välja langenud ning nägin vaeva, et kooli leida. Rääkisin kahe või kolme väiksema, divisjon kahe ja divisjon kolme kooliga kui ka Penn Statega. Penn State oli kool, kuhu ma tahtsin kogu aeg minna, aga Hyman tahtis varjata, mida ta mulle teinud oli, valetades Penn State treenerite personalile, saates neile valesid filme, rääkides neile valet statistikat ja muid taolisi asju, sest ta ei tahtnud seletada, miks ma keskkooli teisel aastal (10. klassis) üldse ei mänginud ja miks ma esimesel aastal ka vaevu mängisin. Lõpuks ta paljastati ja Penn State pakkus mulle esimeseks aastaks stipendiumi ja peale seda katta kõik kulud. Ma oleksin saanud tasuta majutuse ja toitlustamise, pidin maksma ainult raamatute ja loengute eest (väljastpoolt osariiki õpilasele oleks see maksnud umbes 3000 dollarit).

Maakonna kergejõustiku meistrivõistlustel oli käimas kergejõustiku hooaeg. Võitsin kettaviske ja tegin selles nii maakonna kui ka osariigi rekordi 51,18 m. Kuulitõukes tulin ma teiseks, tõugates 17,45 m. SELLEL VÕISTLUSEL MÄLETAN MA SELGELT KAHTE SÕJAVÄEMUNDRIS MEEST MIND VAATAMAS. Nad olid sealsamas mõlema sünnimuse ajal ja vaatasid, kuidas ma rekordi lõin.

Sellest ajast, kui ma omale autojuhiloa sain, meeldis mulle ennast tuulutada enne kojuminekut. Ma sõitsin meie piirkonnas ringi ja kuulasin autos muusikat. Paar päeva pärast keldriruumi kohtumõistmist, kui ma ringi sõitsin, hakkas bronco tüüpi sõiduk esituledega mu taga vilgutama, seega tõmbasin ma autoga tee äärde. See juhtus West Saddle River teel. Keerasin autoparklasse, mis oli punase maja kõrval, kus mu kasuema vanasti kinnisvara müüs. See oli proua Purrizzo, kes broncos istus, ta oli uskumatult ilus naine (hilistes kolmekümnendates rohke plastilise kirurgiaga). Ta oli kohtumõistmisel ja ütleme lihtsalt, et ma panin ta punastama, kui ma seal ainult tossudes seisin. Temaga koos oli ka üks teine naine. Naine, keda ma polnud varem iial näinud. Tal olid pikad mustad juuksed ja tumedad silmad, ta oli isegi veel ilusam kui proua Purrizzo. Nad ütlesid mulle, et ma istuksin broncosse (kui sa oled 18 aastane ja

kaks kõige ilusamat naist, keda sa iial näinud oled, ütlevad sulle, et sa istuksid nende auto tagaistmele, siis on sellele raske vastu panna), ma mängisin kaasa ja istusingi.

Proua Purrizzo andis mulle väikese plastiktopsi (sellised nagu haiglates on), selles oli mingit sorti selge vedelik ja ta ütles mulle, et see on vesi ja et mul on kindlasti janu ja ma peaksin selle ära jooma. Mõtlesin endamisi, et ta teeb vist nalja kui arvab, et ma selle õnge lähen. Võtsin topsiku ja teesklesin, et ma joon seda juhiistme kõrge peatoe taga, kuid tegelikult asetasin selle joomata juhiistme taha põrandamatile. Naised hakkasid itsitama ja ütlesid, kui kena ma olen ja kui suur ja tugev ma olen. Teadsin täpselt mis toimus ja mängisin kaasa. Vastasin komplimentidega, öeldes neile, et nad on kõige ilusamad naised, keda ma iial näinud olen ja kui vaatan nende silmadesse, siis upun ma unistustemerre ära. Sellega panin ma nad mõlemad punastama. Siis küsisid nad, et kas olen valmis nendega minema. "Kuhu minema?", küsisin mina. "Hotellituppa loomulikult," vastas proua Purrizzo. "Te võite hotellituppa minna kui tahate aga mina lähen koju," ütlesin mina. Ta küsis minult: "Oled sa kindel, et sa ei taha meiega tulla?" "Kindel," vastasin mina ja hakkasin broncost välja tulema. "Ahjaa," ütlesin ma, siin on teie "vesi" ja andsin neile väikese plastiktopsi tagasi. Nad vaatasid üksteisele otsa ja ei suutnud oma naeratust tagasi hoida ning vaatasid siis maha. Läksin autost välja ja ütlesin nägemist. Istusin oma autosse ja sõitsin koju.

Järgmisel õhtul umbes samal ajal, samas kohas ja samas autos olevad kaks naist tõmbasid mu uuesti tee äärde. Ja jälle keerasin ma samasse väikesesse parklasse West Saddle River teel. Tulin autost välja, aga seekord läksin ma ainult akna juurde. Proua Purrizzol oli juhiaken alla lastud ja ta ütles mulle: "Andy, kas sa aitaksid mul selle lõpuni juua?", ja andis mulle coca-cola purgi, mille põhja oli midagi jäetud. Ja jälle mõtlesin endamisi, kelle üle ta siin omaarust nalja teeb. Ütlesin: "POLE PROBLEEMI," ja võtsin temalt coca purgi, läksin prügikasti juurde ja viskasin selle prügikasti. Kõndisin tagasi auto juurde ja nägin ta näost, et ta oli vihane. Küsisin: "Kas on veel midagi?", keerasin talle selja ja kõndisin minema. Istusin oma autosse ja sõitsin minema.

Järgmisel õhtul juhtus sama asi samas kohas samal ajal. Tõmbasin tee äärde ja tulin vihaselt oma autost välja. Kõndisin ta bronco juurde ja ütlesin: "Kuulge, see nõme mäng on juba piisavalt kaua kestnud." Ta segas vahele ja ütles: "Andy, PALUN istu autosse, sest meil on vaja rääkida." Ütlesin: "EI" ja ta hakkas paluma: "Andy, PALUN!" Tal tulid peaaegu pisarad silma. Nagu idiotist istusin ma vastumeelselt autosse. Seekord oli neil viinapudel koos kolme väikese plastiktopsiga. Mustade juustega naine kallaskolm topsi täis ja ulatas ühe mulle. Mul oli villand ja ma ütlesin ebaviisaka tooniga: "KAS TE TÕESTI ARVATE, ET MA OLEN NII LOLL, ET USUN, ET SEE ON VIIN SELLES TOPSIS!" Ta ütles mulle: "Me palume vabandust, et me sinuga mängisime, me tahame sinuga ära leppida, kas sa jooksid meiega?" Ma teadsin algusest peale, et mida iganes ta mulle andis, et sinna sisse oli midagi pandud, kuid samal ajal ma tundsin miskitpidi, et sellest asjast ei olnud mingit pääsu. Ma ei kartnud dr Purrizzot, sest ma tõesti ei olnud kunagi steroide tarvitanud ja mul ei olnud midagi varjata, ma lihtsalt tahtsin, et see kõik ära lõppeks. Siis mõtlesin, mida teha ja lõpuks ütlesin talle: "PROUA PURRIZZO, MA JOON SELLE TOPSIKU TÜHJAKS, MIS IGANES SIIN SEES KA POLEKS, ÜHEL TINGIMUSEL JA AINULT ÜHEL TINGIMUSEL! KUI SA VANNUD, KUI SA LUBAD, ET SA EI LASE NEIL MULLE LIIGA TEHA! KAS SA VANNUD, ET SA EI LASE NEIL MULLE LIIGA TEHA?!" Ja loomulikult ta vandus, et ta ei lase neil mulle liiga teha ja loomulikult, nagu idiotist, jõin ma "viina" ära. Paari sekundiga oli mul pilt taskus.

Kui ma üles ärkasin, olin hotellitoas. Istusin toolis ja väga raske oli oma silmi lahti hoida, aga ma suutsin eristada mitut tumedat kuju erinevates toa osades. Ma ei

suutnud oma silmi lahti hoida, aga ma suutsin kuulata. Nad andsid mulle naatriumtiopentaali ja kavatsesid minust nüüd tõe välja saada. Ma vaevu nägin teda, aga ma teadsin, et see on dr Purrizzo. Ta hakkas minult küsimusi küsima. "Andy, missuguseid steroide sa kasutad?" "Ma ei kasuta steroide," vastasin ma. Kuulsin, kuidas ta vandus ja ta küsis minult uuesti: "Andy, sa ju ei valetaks mulle, ma küsin su käest veel üks kord. Missuguseid steroide sa võtad?" Ja ma vastasin jälle: "Ma juba ütlesin teile, MA EI KASUTA STEROIDE!" Ja ma kuulsin, kuidas ta käratses ja raevutses. Siis tuli tema psühholoogist sõber ja palus, kas ta võib ka proovida. Küsimuste rida muutus otsestest küsimustest kaudseteks küsimusteks. Ta küsis: "Andy, ütle mulle, kust sa oma steroide ostad?" Ma vastasin: "Ma ei ole kunagi steroide ostnud." Ta küsis: "Kui kaua oled sa steroide võtnud?" Ja jälle vastasin ma: "Ma ei ole kunagi steroide võtnud."

Dr Purrizzo oli nüüd vihane ja käratses, et küll ma talt selle välja saan ja ta torkas mu paremasse reide süstla ning süstis mulle veel naatriumtiopentaali. Arvan, et kaotas teadvuse mingiks ajaks ja siis hakkas küsitlemine jälle pihta. "Kust sa oma steroide ostad?" Ja mina vastasin jälle: "Ma ei kasuta steroide". See jätkus tükk aega, kuni lõpuks tuli psühholoog minu juurde ja küsis: "Andy, kui sa steroide ei kasuta, siis kuidas sa seletad oma ebanormaalsel kehaehitust?" "See on lihtne, ma teen sohki," vastasin ma. Ta küsis: "Mida sa sellega mõtled, et sa teed sohki?" "MA KASUTAN MÕTTE JÕUDU, ET OMA LIHASEID KASVATADA; SEE TÖÖTAB PÄRIS HÄSTI VÕI MIS?", ja ma mäletan, et mu näole tuli suur naeratus, kuna tundsin uhkust selle üle, mida teha suutsin. Ja siis nad kõik tulid minu juurde ja ma seletasin neile Silva meetodit, mida kasutan. Kuidas oma tasandile laskun. Psühholoog käskis mul seda kohe teha ja ma seletasin neile reisi kulgemist oma meelde. Kui oma tasandile jõudsin, siis tutvustasin neile oma tuba. Nad kõik rääkisid hämmastunult omavahel. "NÜÜD TULEB KÕIGE PAREM OSA," ütlesin ma ja tutvustasin neile ülespumpamise tooli, mida kasutasin oma musklite kasvatamiseks, maa-alust staadioni, kus olen suuteline kõigeks sellel maagilisel väljakul.

Ma kuulsin, kuidas psühholoog karjus dr Purrizzio peale: "Ja sa tahtsid sellele lapsele lobotoomiat teha, MA SAAKSIN TEMA PEALE TERVE OMA KARJÄÄRI ÜLES EHITADA!!!" Ta ütles, et olen parim psühhofüsioloogia näide ja et mul on parimad autogeensed võimed, mida ta kunagi näinud on (või midagi taolist). Ta kasutas ka psühhoneuroimmunoloogia terminit. Siis käskis ta mul käe avada ja hakkas erinevaid asju mulle kätte andma. Ta ütles mulle, et mu käes on banaan ja ta tahab, et ma selle puruks pigistaksin. Ma pigistasin "banaani" ja tundsin, kuidas see lõmastus nagu "banaan". Kuulsin, kuidas kõik hakkasid uskumatuses sumisema. Mul polnud õrna aimugi, mida nad mulle kätte andsid aga teadsin raudselt, et see ei olnud banaan.

Varsti peale seda hakkas mul paha. Kukkusin toolilt maha, hakkasin meeletult higistama ja mul tekkisid krambid samal ajal kui ma oksele hakkasin. Samal ajal, kui ma lamasin vasaku külje peal põrandal ennast täis oksendades, tuli psühholoog mu juurde, vaatas mulle silmadesse ja hakkas dr Purrizzo peale karjuma: "PALJU SA ANDSID TALLE!... KUI PALJU SA ANDSID TALLE! TA PUPILLID ON LAIENENUD JA TA PEAB KOHE HAIGLASSE MINEMA!!! KUI PALJU SA ANDSID TALLE?" Dr Purrizzo vastas: "Kaks tuhat". Psühholoog vastas: "SA ANDSID TALLE KAKS TUHAT, KAS SA OLED OMA ARU KAOTANUD?" Dr Purrizzo vastas: "Ja siis teine kaks tuhat veel, kui ta ei vastanud". Psühholoog vastas: "NELI TUHAT! KAS SA OLED TÄITSA LOLLIKS LÄINUD? SEE LAPS PEAB MINEMA HAIGLASSE JA KOHE!" Neli tuhat mida, ma ei tea (milligramme, milliliitrit, kuupsentimeetreid). Ma ei tea, mäletan ainult numbraid. Ma oksendasin jätkuvalt ja kuulsin neid vaidlemas.

Psühholoog karjus dr Purrizzo peale: "Sa ütlesid, et sul on plaan, mis plaan sul siis on?" Dr Purrizzo vastas: "Ma olin kindel, et me saame selle temast välja pigistatud, et ta valetab ja siis oleks meil õigustus olemas olnud tema kinnivõtmisel, sest ta valetas." "SEE ON KÕIK VÄ!!!? SEE OLIGI SU PLAAN VÄ, RÕÕVIDA LAPS JA SIIS KEEGI EI ESITA SÜÜDISTUST, SEST TA VALETAS SULLE STEROIDIDE VÕTMISE KOHTA? KAS SA OLED TÄITSA ÄRA KEERANUD!" Dr Purrizzo ütles siis: "Me viime ta mu kabinetti ja teeme talle erakorralise lobotoomia ja siis ta ei ütle kellelegi!" Proua Purrizzo astus siis vahele ja ütles: "KUI SA SELLELE LAPSELE LIIGA TEED, SIIS MA KAEBAN ÄRA!" Dr Purrizzo pöördus tema poole naerdes ja ütles: "KELLELE SA ÄRA KAEBAD?" "POLITSEILE," ütles ta, "MA ÜTLEN POLITSEILE!" Doktor hakkas teda sõimama väikeseks litaks ja ütles, et see tekitab temas vastikust, et ta pöördub selle lapse pärast oma abikaasa vastu. "Ma ei lase sul sellele lapsele liiga teha," ütles ta. Doktor ütles: "KAS SA TÕESTI ARVASID, ET MA LASEN TAL NIISAMA MINNA PEALE SEDA, MIDA TA MULLE SEAL KOHTUSAALIS TEGI." "MA EI LASE SUL SELLELE LAPSELE LIIGA TEHA," kordas ta ennast. Siis arutati, mida teha. Lõpuks tuli psühholoog minu juurde samal ajal kui ma olin oksega kaetud ja suutsin vaevu teadvusel püsida. Ta hakkas väikest nõõril rippuvat metallpalli mu näo ees kiigutama. Ma üritasin seda jälgida, sest ta käskis ja siis läks kõik silme eest mustaks. Ärkasin üles ja ma olin oma maja esitrepil ja mu auto oli pargitud tänava äärde maja ees (ma tean, et mina ei sõitnud sellega koju, sest keeran alati sissesõiduteele). Mul oli tõsiseid raskusi ülestõusmisega, selline tunne oli, nagu oleksin purjus või midagi taolist ja ma läksin otse voodisse. Järgmisel hommikul oli mul raskusi ülestõusmisega ja ma ei saanudki päris hästi sellest aru ja mul oli väga imelik unenägu, kus ma olin hotellitoas ja dr Purrizzo oli seal. Mäletasin enamus sündmuse aga see kõik oli väga udune.

Möödus nädalavahetus ja peale trenni teisipäeval sõitsin samas kohas ringi ja seal oli jälle see bronco. Seekord mäletasin, mis juhtus ja ma olin vihane. Tulin autost välja, lõin ukse kinni ja hakkasin proua Purrizzot sõimama. Tema peale karjudes kõndisin ta auto juurde, ta lasi akna alla ja hakkas midagi ütleva ja järgmise asjana olin ma jälle tagasi hotellitoas. Olin mingit sorti hüpnootilises transis. Ma ei saanud liigutada ja psühholoog hakkas mind juhendama, et ma erinevaid asju pigistama hakkaksin.

Tal oli väike mõõteriist ja kui ma selle käepidet pigistasin, siis läks see katki. Kui ta tegi kõik oma testid ära, siis oli dr Purrizzo kord. Ta pani mu ahvi moodi käituma ja lasi mul ennast lakkuda. Mäletan, et hüppasin toas ringi, sirutasin nagu ahv ja mul oli väga nõme tunne, kui nad samal ajal mu üle naersid. Siis pani ta mu kana moodi käituma ja tegi veel mitmeid asju, et mind alandada. See kestis tunde.

Lõpuks ütlesid toas olevad naised meestele, et need ära läheksid, sest nemad tahavad nüüd ka minuga lõbutseada. Mustade juustega naine tuli minu juurde ja ta ütles mulle paar sõna. Ma ei tea, mis ta mulle ütles aga äkitselt tundsin ma ennast nii nagu ma polnud kunagi varem tundnud. Ma tundsin ennast loomana, territoriaalsena, nagu ürgne elajas. Tõusin püsti ja hakkasin hotellitoas edasi-tagasi kõndima. Kõik mu musklid olid üles pumbatud, mu käed olid musklitest pinges ja mu rind oli täielikult paisunud samal ajal kui ma toas uhkeldavalt ringi kõndisin. Kui ma oleksin teist meest näinud, siis oleksin võinud ta tappa. Kui ma vaatasin ühe voodi poole, siis oli mustade juustega naine alasti oma kätel ja põlvedel. Ta selg oli kaardus ja ta kiigutas oma tagumikku, nagu oleks ta nälgjas lita. Nägin teda ja mul tekkis kohene erektsioon. Läksin ta juurde, rebisin omal püksid jalast ja hakkasin teda panema. Tõstsin ta üles nagu viieaastase ja hakkasin teda lihtsal keppima. Tundsin ennast nagu ürgne elajas. Keppisin teda nagu ma oleks olnud mingisugune elajas kiviajast. Ja ta nautis igat

minutit sellest. Ma ei saavutanud orgasmi, ma lihtsalt tagusin nagu segane sellesse naisesse. See ei olnud nauding. Tundsin, et see oli rohkem nagu territoriaalne akt. Natukese aja pärast tõmbasin ma välja ja sõna otseses mõttes viskasin ta kõrvale kui nägin proua Purrizzot alasti toolis istumas ja masturbeerimas samal ajal kui ta vaatas mind tema sõbrannat panemas. Võtsin tal juustest kinni ja viskasin ta voodile ja kordasin sama protseduuri proua Purrizzoga. See kestis tunde, naised lasksid ennast keppida erinevates asendites, nii oma tuppe kui ka pärakusse. Ma pidin täide viima iga nende haige fantaasia, ma tegin kõik, mida nad käskisid mul teha. Keppisin mustade juustega naist toolis nii kõvasti, et ta minestas. Mind ei huvitanud. Ma lihtsalt jätkasin, kuni ma kuulsin enda tagant tulevaid hääli, meeste hääli. Kuulsin: "MIDA KURADIT TE TÜDRUKUD TEETE?" Ja siis kuulsin, et proua Purrizzo ütles: "Mida sa siis arvasid, mida me temaga teeme?" "Ma ei tea, ma arvasin, et te panete ta kanana käituma või midagi taolist," kuulsin ma teda ütlemas. Tõmbasin mustade juustega naisest välja ja viskasin ta põrandale. Ma pöörasin ennast ja nägin dr Purrizzot ja paari teist meest ukse juures.

Mõtlemata kummardasin ma ja võtsin vasaku käega tooli jalast kinni, tõusin püsti ja võtsin tooli teisest jalast teise käega kinni ja rebisin tooli puruks nagu harkлуу. Selline tunne oli, nagu tool oleks tehtud hambaorkidest, sest see ei nõudnud üldse pingutust, ma lihtsalt rebisin selle puruks. Mul oli nüüd toolijalg vasakus käes ja ma viskasin ülejäänud tooli kõrvale. Hakkasin oma kaikaga, oma relvaga nüüd meeste poole minema. Proua Purrizzo muutus pööraseks ja hakkas karjuma: "TA TAPAB TEID ÄRA! JOOKSKE KOHE VÄLJA! TA TAPAB TEID ÄRA" ja ta jooksis minu juurde, et meestele aega anda ärajooksmiseks, lükkasin ta kõrvale ja mehed sibasid uksest välja. Nad lahkusid sellise rutuga, et nad ei pannud isegi ust kinni. Ma ei jooksnud nende suunas, ma lihtsalt kõndisin väga kiiresti. Kui nad lahkusid, siis ei läinud ma neile järele, ma lihtsalt tahtsin, et nad mu urust lahkuksid. Lõin ukse kinni, panin lukku ja ketti, viskasin oma kurika kõrvale ja haarasin proua Purrizzo ja viskasin ta voodile. Mäletan, et tundsin viha, sest ta oli sõnakuulmatu ja ma keppisin teda nii kõvasti kui ma suutsin, kuni ta minestas. Siis tuli mustade juustega naine jälle mu juurde ja see kestis aina edasi ja edasi. Ma ei tea, kuidas see lõppes aga järgmise asjana mäletan, et lamasin jälle oma maja esitrepil ja mu auto oli jälle tänava äärde mitte sissesõiduteele pargitud.

Järgmise paari nädala jooksul leidsin ennast samas kohas umbes üks kord nädalas peatumas. Ma ei tea miks, aga vahel ma lihtsalt tõmbasin auto kõrvale. Järgmise asjana olin tagasi hotellitoas. Seekord oli neli naist (proua Purrizzo, naine mustade juustega ja kaks teist naist, keda ma polnud varem näinud). Mäletan, et tundsin ennast jälle loomana. Samal ajal, kui ma ühte naistest vastu voodi peatuge keppisin, kuulsin hääli enda taga. Seekord oli vähemalt kümme inimest vaatamas. Nägin kahte naist, kellega ma olin juba seksinud, nad olid põlvili ja tegid ühele mehele suuseksi (ma arvan, et see oli selle naise abikaasa, keda ma tol hetkel keppisin). Need haiged inimesed said nüüd naudingu, vaadates, kuidas ma nende naise keppin. Ja jälle viskasin ma naise, keda keppisin, kõrvale, ja läksin meeste poole. Ja jälle segasid naised vahele, et mehed jõuaksid uksest välja joosta. Ärkasin üles ja üritasin oma majja sisse saada.

Teine kord oli kõik silme ees must ja ma mäletan ainult seda, et keegi ütles: "KURAT KÜLL! TAL LÄKS JÄLLE PEHMEKS!" Nägin vaeva, et oma silmi lahti teha, lamasin selili ja üks naine oli minu peal. Ta oli natuke raskem kui teised kaks ja ta ei olnud ka nii kena. Lükkasin ta enda pealt ära ja üritasin üles tõusta. Samal ajal kui mu pea selgines, tuleb mustade juustega naine ruttu mu juurde ja käskis talle silmadesse vaadata, et ma keskenduksin ja talle otsa vaataksin. Mäletan, et vaatasin

talle otsa ja peale seda oli pilt jälle taskus. Seekord ärkasin ma oma auto tagaistmel, mis oli pargitud tänava äärde mu maja ees.

Üks teine kord otsustasid mustade juustega naine ja proua Purrizzo viia mu mustade juustega naise majja. Nad arvatavasti andsid mulle mingisugust uimastit kui ka hoidsid mind hüpnootilises transis, sest nad üritasid mind autost välja saada ja ma ei suutnud liigutada. Olin lõtv kui kaltsunukk ja need kaks naist, kes kumbki ei kaalunud rohkem kui 52 kg, üritasid mind, 104 kg kaaluvat poissi, broncost välja ja siis majja tirida. Mäletan, et neil oli väga raske ja et nad tirisid mind mööda maad treppidest üles ja siis majja sisse. Mäletan seda, sest keegi oli politsei kutsunud ja nad ilmusid viis minutit hiljem maja juurde. Kaks naist üritasid meeleheitlikult välja mõelda, mida teha. Nad panid mu teisele korrusele viivale trepile istuma. Mustade juustega naine ütles mulle, et proua Purrizzo on mu ema ja et mul lõigati just mandlid välja ja et ma olen tuimestusest veel uimane. Ta avas politseile ukse ja rääkis talle loo, kuidas proua Purrizzo ei saa veel koju minna, sest ta maja värvitakse ja ta poeg on veel tuimestusest uimane. Politsei küsis mu käest, kas minuga on kõik korras ja ma ütlesin talle, et minuga on kõik korras ja ma kinnitasin naise lugu. Politsei lahkus ja nad sulgesid ukse. Nad rääkisid mulle, et ma olin väga tubli poiss. Mäletan, kuidas nad rääkisid mulle, et nad käivad minuga ekstra erilisest ümber, kuna ma nii hea poiss olin. Nad üritasid mind trepist üles saada ja hädaldasid, sest ma ei aidanud neid piisavalt. Ütlesin neile korduvalt: "Ma üritan! Mida te minuga teinud olete?" "Ei midagi, Andy!", ütlesid nad. Mäletan, et nad viskasid mu voodi peale ja siis tundsin ma, kuidas nad üritasid minult riideid seljast ära saada ja peale seda läks mul pilt tasku. Mäletan tänase päevani, missugusesse majja nad mu viisid ja kus see asub.

1988 mai - 1988 juuni

Värbamise sagin oli läbi ja mu kolledži valikusöelale jäi kaks või kolm kooli. Oma südames soovisin ma minna Penn State'i. Mu postkasti tuli müstiliselt kiri West Pointist, teatades, et mu füüsilise ülevaatuse aeg on kinni pandud, et jätkata avalduse vastuvõtmisprotsessi West Pointi. Ma ei olnud kunagi kellegagi arutanud West Pointi minemist. Algul arvasin, et see oli mu isa, kes tegi minuga mingit haiget nalja. Rääkisin temaga ja tema ei teadnud sellest midagi. Füüsilise ülevaatuse kuupäev tuli ja läks. Umbes nädal aega hiljem tuli teine kiri teatega, et mu füüsiliseks ülevaatuseks on uus kuupäev West Pointis paika pandud. See kuupäev tuli ja läks. Paar päeva hiljem helistati mulle ja inimene küsis, miks ma füüsilisele ülevaatusele ei tulnud. Ütlesin talle, et mul ei ole mingit huvi sõjaväe akadeemiasse astuda, veel vähem West Pointi, sest mu isa oli Annapolise lõpetanud. Nädal hiljem tuli veel üks kiri ja see kiri teatas, et mul palutakse kohal olla USA Mereakadeemias füüsilisel ülevaatusel, et mind mereakadeemiasse sisse võtta. Ka see kuupäev tuli ja läks. See oli viimane juhtum, mis puudutas akadeemiaid, kuid kuna mu akadeemiline register ja SAT punktid ei olnud isegi ligilähedased akadeemilistele standarditele, siis oli kogu see juhtum väga kahtlane.

Dr Purrizzo tuli mu maja juurde, helistas kella ja ütles mulle, et ta tahab minuga väljas rääkida. Ta ütles mulle, et ta oli teinud suure vea. Peale minu DNA mustri ülekontrollimist õige päritolu taustaga, tuli välja, et hoopis mina olen see, kellel on parem DNA kood. Ta ütles isegi, et nad kasutasid mu koodi, et kindlaks teha mõnede tundmatute markerite dominantsus. Ta teadis mu olukorda Penn State'iga ja üritas mulle anda 4600 dollarit. Raha oli kolledži jaoks, minu jaoks. Ma ütlesin talle, et ma ei taha tema raha (ma teadsin ka, et kui ma võtan selle raha vastu kui kahjutasu, siis ei saa ma teda hiljem kohtusse kaevata, ma arvan, et see oligi ta plaan ja sellepärast saigi ta nii vihaseks, kui ma seda raha vastu ei võtnud). Peale mu viimast episoodi proua

Purrizzo ja mustade juustega naiseaga oli neil minu jaoks rahapatakas olemas. "Andy, võta see! Sa oled selle rohkem kui ära teeninud," ütles ta. Ütlesin talle, et ma ei taha tema räpast raha ja ma loodan, et ta lämbub selle kätte ära.

Paar päeva peale seda ilmus dr Purrizzo jälle mu maja juurde, ütles mulle, et ma tuleksin temaga jälle välja jalutama. Ta ütles mulle, et ta on seda oma psühholoogist sõbraga arutanud ja et mu meel töötab alateadvuses nii, ET TA SAAB MINUST MAAILMA KÕIGE VÕIMSAMA MEHE TEHA. Siis ütles ta mulle, et ma ta autosse istuksin ja ta tahab mind oma kabinetti viia ja minu heaks seda teha. Ma küsisin: "KAS TÕESTI? OK, ma tulen, aga ainult siis, kui mu ema kaasa tuleb... Kas mu ema võib kaasa tulla?" Ta ütles, et see on meie, meestevaheline asi. Ma ütlesin talle, et mingi persse ja hakkasin oma maja poole tagasi kõndima. Ta ütles: "Sa oled üks väga tark poiss! Sul oli 50/50 võimalus. Me kavatsesime ennast täis juua ja siis otsustada, kas teha sinust maailma kõige vägevam mees või teha sulle lobotomia." Ma peatusin, pöördun ta poole ja ütlesin: "Kas sa tõesti arvad, et ma usun sind, kui sa ütled mulle, et SA teed MINUST maailma kõige vingema mehe? Sa võid seda teha, aga AINULT SIIS, kui sa suudad mind kontrollida. Kui sa mind kontrollida ei suuda, siis sa peaksid mu ära hävitama! Kas sa tõesti arvad, et ma olen nii loll? Kasi nüüd siit minema, enne kui ma politsei kutsun!" Siis ütles ta: "Nagu ma ütlesin, oled sa üks tark poiss." Ta istus oma autosse ja sõitis minema.

2. osa

Kooliaasta hakkas nüüd lõppema ja ma ei olnud veel lõplikku otsust teinud, millisesse kooli minna. Kooliaasta lõpus ilmus täiesti ootamatult treener Rochesteri ülikoolist ja tahtis, et ma läheksin Rochesteri.

Mu isa ja mina istusime maha, et arutada, millisesse kooli ma peaks minema. Me olime hiina restoranis Ramseys. Ta ütles: "Andy, mul ei ole Penn State'i vastu midagi, see on hea kool. Aga miks sa tahad kolledžisse minna? Et saada haridust või et jalgpalli mängida?" Ma vastasin: "Et haridust saada." Seepeale tema: "Hästi. Nüüd ütle, missugused on võimalused, et sinust saab professionaalne jalgpallimängija?" Mina vastasin: "Praktiliselt olematud." Ta ütles: "Hästi. Seega, kuna sa lähed kooli haridust saama ja mitte jalgpalli mängima, kas sa ei arva siis, et peaksid minema parimasse kooli, kuhu sul on võimalik sisse saada?" Mina ütlesin: "Isa, MA TAHAN MINNA PENN STATE'I." Siis ütles ta: "Mina olen see, kes su kooli eest maksab. KUI SA ROCHESTERI ÜLIKOOLI EI LÄHE, SIIS MA EI MAKSA ÜHTEGI SENTI SU KOOLI EEST JA MA EI RÄÄGI SINUGA ENAM KUNAGI, KAS SA SAAD ARU! Rochester on palju parem kool ja ma olen kindel, et sa oled seal palju õnnelikum, ma maksan selle eest ja sellega on asi lõpetatud."

Niisiis ütlesin ma ära divisjoni 1. stipendiumist, et minna divisjon 3. kooli, mis maksis 18 000 dollarit aastas, et Rochesteri ülikoolis käia. Kaua aega ma absoluutselt vihkasin oma isa selle eest, et ta sundis mind Rochesteri ülikooli minema. Arvan, et oleksin suutnud 3000 dollarit ise ka välja käia, aga see, et ta ütles, et ta ei räägi minuga enam kunagi kui ma ei tee nii nagu tema tahab, oli see, mis mu tõesti vihale ajas. Ja peale selle kõige veel ütles ta mulle, et ma pean võtma õppelaenu oma nimele, et aidata maksta Rochesteri ülikoolis käimise eest. Mäletan seda väga selgelt, sest peale seda mäletan, et vandusin, et ei lase enam kellelgi endale öelda, mida oma eluga peale hakata. Imelik on see, et tema ei mäleta seda üldse nii. Ta eitab, et ta mulle nii ütles, aga ma mäletan seda väga selgelt, sest mu süda oli murtud, et ma ei saanud Penn State'i minna. Mäletan, et imelik oli ka see, kui mu isa tegi umbes samal ajal nalja, et

ta on olnud mereväest 15 aastat väljas ja mingil põhjusel nad tahtsid, et ta füüsilisele läbivaatusele läheks. Ta ise ei mäletanud seda üldse.

1988 august

Rochesteri ülikoolis algas jalgpallilaager. Asjad näisid hästi sujuvat. Ütleme lihtsalt, et ma olin VÄGA keskendunud jalgpalliväljakul hästi tegutsemisele. Olin terve suve väga kõvasti trenni teinud ja ma olin oma elu parimas vormis. Mul läks treeninglaagri ajal väga hästi ning praegu olen kindel, et see ei olnud kokkusattumus, et sain esmakursuslase aastal omale toanaabriks kuti, keda kutsugem Brianiks.

Brian oli ka esmakursuslane ja ta mängis ründe- ja kaitsepositsioonidel. Ta oli 185 cm pikk ja kaalus 111 kg. Ta nägi välja tohutusuur ja mina arvasin, et mina olen lihaseline, enne kui ma seda kutti nägin. Ta rääkis avalikult oma steroidide kasutamisest ja rääkis, et kui ta laagrisse tuli, siis: "Kui ma treenerite kabinetti kõndisin, ei tundnud treenerid mind ära ja küsisid, et kes ma olen." Ja ma ütlesin: "Ma olen Brian XXXXXX Irondequoit'st." Ta oli arvatavasti kohalik kutt, kuna Irondequoit oli kohalik linn. Ta rääkis, et keskkooli lõpuaastal oli ta kaal 84 kg ja siis hakkas ta steroide tarvitama ning tegi samal ajal trenni New Yorgi osariigi raskuste tõstmise tšempioniga. Ta kaal tõusis 12 nädalaga 84 kilogrammilt 113 kilogrammini. Esma-kursuslasena oli ta teine tugevaim kutt meeskonnas, mina olin kolmas.

1988 sept – 1989 mai

Laager lõppes ja algasid tunnid. Sain kummalise teate, et psühholoogiaosakonna dekaan tahab mind näha. Läksin tema kabinetti. Istusin kõrge seljatoega rohelisse nahktooli tema vastas samal ajal kui ta istus oma suure laua taga. Ta küsis minult, kas ma tahaksin osaleda mingisuguses erilises "uuringus," mida ülikool läbi viib. Küsisin tema käest: "Kas sa oled kunagi midagi kuulnud dr Purrizzost?" Ning ta nägu muutus järsku valgeks ja ilmetuks. Sellest võis välja lugeda, et ta oli küll kuulnud. Samal hetkel kuulsin ma kerget kriuksatust oma vasaku õla tagant. Tõusin toolilt püsti ja seina sees oli uks. Tegin ukse lahti. Selle kapi sees oli dekaanil seinabaar. Ja seal maas kükitas dr Purrizzo. Ma haarasin kohe ta kõrist kinni ja ütlesin, et kui ma teda veel kunagi näen, siis tapan ta. Ta hakkas oma elu eest paluma ja ma viskasin ta baari. Kõndisin dekaani laua juurde, haarasin laua, viskasin selle õhku tema kohale ja karjusin talle umbes midagi sellist: "Sa hoiu minust eemale su kuradi valetav sitakott." Ja jooksin kabinetist välja.

Paar päeva hiljem sain teate, et psühholoogiadekaan tahab mind jälle näha. Ma ignoreerisin seda ja ei läinud.

Paar päeva pärast seda sain ma kolmanda teate temalt sõnumiga, et kui ma tema juurde ei lähe, siis viskab ta mu koolist välja. Ütlesin endale, et persse see. Brian nõudis, et ma läheksin: "Kutt, ta viskab su koolist välja, mine ta juurde ja tee, mida iganes ta tahab." "Mine persse," ütlesin ma Brianile. Otsustasin minna ja öelda sellele persepraole, mida ma arvan. Tema kabinetti minnes olin ma tulivihane ja ma kavatse-sin talle peksta anda. Mäletan kabinetti minemist aga ei mäleta sealt lahkumist.

Peale seda olin ma teine inimene. Mul oli selline tunne, nagu mul oleksid klapid peas, nagu mul oleks tunnelnägemine. Mäletan, et inimesed arvasid, et olen tõeline jobu, sest kui nad mulle tere ütlesid, siis kõndisin ma neist klassi minnes lihtsalt mööda nagu neid poleks seal olnudki. Olin kuskil ära oma väikeses maailmas ja ümberringi toimuvast polnud ma teadlik.

Tuba 101

Oli üks hoone, millest ma iga päev mööda kõndisin. Iga päev oli mul selline tunne, nagu oleksin seal varem olnud. See konkreetne hoone tekitas minus kõhedust, kuigi teadsin, et ma ei olnud sellesse konkreetseesse hoonesse kunagi sisenenud, sest ükski mu loeng ei toimunud selles hoones. Iga päev, kui ma sellest hoonest mööda kõndisin, tuli mulle silme ette sähvatus "ruum 101" ja ma näisin täpselt teadvat, kuidas sinna saada.

Ühel päeval läksin ma sinna sisse. Hoone keskel oli rippuv jalgteed (see oli väga modernne). Kõndisin üle silla, keerasin paremale ja läksin trepist alla. Kõige all keerasin jälle paremale. Seal oli väike koridor, kus oli ainult kaks ust. Üks oli paremal ja teine vasakul. Mõlemal uksele oli libistatav nimeplaadi hoidja. Parempoolsele uksele peaks olema "101" aga ei olnud. Selle asemel oli hoopis "Koristaja tarvikud". Olin väga segaduses. Pöördusin vasakpoolse ukse poole, et vaadata kas sellel on silt "102". Kuid silt oli tühi. Pöördusin tagasi parempoolse ukse poole ja katsun käepidet. Uks oli lukus. Ma lahkusin hoonest. Iga päev, kui ma sellest hoonest möödusin, tekkis mul seesama rahutu tunne. Nagu oleksin seal varem olnud või seal oli midagi kummalist. Paar päeva hiljem läksin ma tagasi ja jälle sama lugu. Uksel oli silt "Koristaja tarvikud" ja see oli lukus. Lahkusin jälle. Kolmas kord oli aga teistmoodi. Jõudsin ukse juurde ja sellel oli silt "Koristaja tarvikud". Seekord ma lihtsalt viskasin pilgu peale. Olin vihane ja segaduses. Ära minnes ütlesin ma endale, et persse see ja ma läksin tagasi ust kontrollima. Katsusin käepidet JA SEEKORD SEE LIIKUS. UKS LÄKS LAHTI. Mingil põhjusel olin ma väga närvis ja hirmul. Ma kartsin sisse minna. Lükkasin ukse lahti ja viskasin lihtsalt pilgu peale. Tuba oli väga pime ja ma otsisin tuld. Tuba oli väga väike, umbes 2,4x3 m. Vaatasin ringi ja ruum näis olevat väga steriilne. Ei olnud ei raamatuid, pabereid, mitte midagi. Ruumis oli ainult kaks asja. Üks neist suurtest treeninguruumides olevatest treenimislaudadest. See oli kõrge polsterdatud laud, kuhu sportlased istuvad, et oma pahklud kinni siduda. Või kui nad on vigastatud, siis nad lamavad sellel kuni neid läbi vaadatakse. See oli musta värvi. Teine asi selles ruumis oli väga väike hall metall-laud ja puidust tool. Polnud pabereid, raamatuid, mitte midagi.

Enne lahkumist tõmbasin ma veel lauasahtli lahti. Tõmbasin selle lahti ja ainuke asi, mis seal oli, oli õhuke metallplaat. Pöörasin selle ümber ja selle peal oli number "101". Mu süda jäi seisma ja ma hakkasin koheselt higistama. Järsku OLIN MA VÄGA HIRMUL. Viskasin plaadi tagasi, lõin sahtli kinni, sulgesin ukse ja lasin sealt jalga.

Tagasi vaadates ja pilti kokku panna üritades arvan ma, et juhtus järgnev: Kas mu teisel külaskäigul dekaani kabinetti või mingil hetkel, kui nad mu miskit moodi hüpnotiseerisid. Ma ei mäleta täpselt kus või millal, aga ma usun, et nad andsid mulle juhiseid, et ma läheksin sinna kindlasse ruumi, "ruum 101" igal nädalal kindlal päeval ja kindlal kellaajal ja ma lihtsalt läksin ilma mõtlemata või sellest midagi teadmata. See on koht, kus kõik see algne töö, programmeerimine, hüpnootilised sisestused või ajupesud, ükskõik kuidas seda nimetada, aset leidis. Ütlen seda sellepärast, et peale selle ruumi külastamist hakkasin ma nägema mälusähvatusi. See oli nagu 5sekundiline lõik 10minutilise filmist. Ma mäletan, et ma lamasin selles ruumis, me arutasime Silva meetodit ja palju teisi asju. Juhendaja juhendas mind, et ma oma tasandile läheksin. Ja siis alustas ta tööd, sisestades erinevaid ideesid ja sisestusi/sugestioone, mida nad uurisid minu reaktsioonide ja reageeringute põhjal. Mingil põhjusel ajas ka raamatukogu mulle judinad peale.

Silva meetodit kasutatakse järgnevalt. Sa suled oma silmad, lõdvestud, iga hingetõmbega lõdvestud sa aina enam. Tool, kus sa lamad, muutub aina pehmemaks ja pehmemaks ja sa vajud aina rohkem ja rohkem sinna sisse samal ajal kui see õrnalt sind embab. Samal ajal, kui su keha täielikult lõdvestub, on sul soe ja turvaline tunne. Kujuta ette, et sa seisad ookeani äärel. Taevas on sinine, ookean on sinine, kuid samas päikesepaistest peaaegu roheline. On imeline päev. Kujuta ette, et sa hõljud ülespoole, samal ajal oma kehast lahkudes. Samal ajal, kui sa taeva poole hõljud, vaata alla ja vaata oma keha. Sa ei karda ja sa võid hõljuda nii kõrgele kui tahad ja sa alustad üle ookeani hõljumist. Sa vaatad alla oma keha ja näed, kuidas see muutub aina väiksemaks ja väiksemaks, kuni sa lõpuks ei näe seda enam. Sa pöördud tagasi ja kõik, mis su ees on, on sinine taevas ja sinine ookean ja sa hõljud nagu jumal pilvede vahel. Sinu ees on väga suur pilv, mille peal on ehitis.

Lähemale jõudes näed, et see on lift. Sa maandud pilvele sama pehmetelt ja õrnalt nagu sulg su nahka puudutades. Pilv on sama kõva nagu kivi. Kõva saab ta olla sellepärast, et sa ütled nii. See on sinu meel, see on koht, kus SA SAAD TEHA KÕIKE, MIDA TAHAD ja KUS KÕIK ON VÕIMALIK. Ainsad piirangud siin on su enda kujutlusvõime piirangud. Mine lifti juurde. Seal on ainult üks punane nupp, vajuta sellele. Uksed avanevad ning sa lähed sisse. Keerad ennast ümber ja sa näed kontrollpaneeli, vajutad alumist nuppu. Uksed sulguvad ja lift hakkab järsku allapoole laskuma. Sa vaatad üles ja näed, et lift on tehtud hallist teraspuurist. Liftil puudub katus. Lift hakkab laskuma aina kiiremini ja kiiremini. Sa vaatad üles ja näed, et liftišahti seinad on briljantset värvi kivist, millel on oranži, musta, valget ja hõbedast värvi pöörised/keerised. Sa näed kivi peale maalitud suurt numbrit "10" mööda vuhisemas, nüüd kui lift aina kiiremini ja kiiremini langeb. Sa vaatad üles ja näed, et number "9" vuhiseb mööda. Kui numbrid mööda vuhisevad, siis langed sa aina sügavamale ja sügavamale oma meele keskele. Universumi keskmesse. 8, 7 – sa lõdvestud aina enam ja enam. 6, 5 – sa tunned, kuidas su meel muutub aina võimsamaks, mida sügavamale sa laskud, su meel muutub iga hetkega aina võimsamaks ja võimsamaks. 4, 3, 2 – lift hakkab automaatselt aeglustuma. 1 – uksed avanevad ja sa astud välja valgele betoonplatvormile.

See on 2 m lai ja 2 m pikk. Igal pool ümber on kottpimedus. Vasakul on väike hõbedane käsipuu. Jaluta ääreni ja vaata üle ääre. Sa näed ainult tohutusuurit musta auku. Ning pöörlev pööris tõmbab kõik endasse. Hüppa sellesse pöörisesse nagu langevarjur. Sa langed. Pööra ennast ümber ja vaata platvormi samal ajal kui ta aina väiksemaks ja väiksemaks muutub. Sa ei karda. Asjad vuhisevad sinust mööda samal ajal kui sa langed, tohutusuurit kell, auto, inimesed, keda sa tunned ning vasakul näed sa tohutusuurit neonsilti, millel on "1500," mööda vuhisemas. Sa kukud aina kiiremini ja kiiremini ja sa tunned ennast aina sügavamale ja sügavamale oma meelde langevat. Sa näed silte "1400," "1300," "1200" ning kui sa jõuad sildini "100," siis su kiirus hakkab automaatselt aeglustuma. Igal pool ümberringi on pimedus ja sa ei näe mitte midagi. Sa tunned, kuidas su jalg puudutab maad sama õrnalt kui padjale astudes. Sinust vasakule jääb sinine neonuks. Mine selle juurde ja keera käepidet. Ust lahti tehes näed sa tohutusuurit võrratut tuba, sinist neoontuba. See on sinu tuba. Sinu eriline koht. Universumi keskpunkt ja sinu meele keskpunkt. Kui sa selles toas oled, siis oled sa suuteline TEGEMA ÜKSKÕIK MIDA ja MITTE MISKI ei saa sulle mitte kunagi liiga teha.

Selle ruumi lagi on 6 m kõrgusel ja sellel on sinine neonkuma. Selles ruumis olemine on nagu ultravioletvalguse käes olemine. Kõik valged asjad säravad, su hambad säravad, sa näed välja väga päevitunud ja terve. Sa pole kunagi parem välja näinud. Seintel on vääriskivid, suurepäraseid kunstitööd, skulptuurid, ruum on lihtsalt

võrratu. Paremal pool asub universumi masin. Selle masinaga saad sa mõttes universumis ükskõik kuhu rännata, ükskõik kuhu. Vasakul pool on rida staadioniuksi. Jaluta nendeni ja lükka need lahti. Sa sisened tohutusuurde maa-alusesse kuplikujulise laega staadionile. See on nii suur, et seda on raske ette kujutada. Kui sa siin mängid, siis OLED SA SUUTELINE KÕIGEKS. Löö niipalju väravaid kui tahad ja publik ei tee muud kui ainult elab sulle kaasa. Mine läbi uste tagasi põhiruumi. Sinust vasakule jääb kõige tähtsam ruum. Veel üks tuba, sellest tuleb punast kuma. Sa kõnnid selle juurde ja sisened. SEE ON TERVENDAMISE TUBA. Sellel toal on punane neoonkuma. Selle toa keskel on suur ümmargune purskkaev. Kui su mingi kehaosa on vigastatud ja sa oled selles toas, siis see vigastatud kehaosa kumab eredat punast valgust. Kui sul on valutav küünarliiges, seljavalu, peavalu, vigastatud põlv, siis see osa su kehast on läbipaistev (nagu röntgenpilti vaadates) ja sa näed, et su keha vigastatud osast kumab eredat punast valgust. Et SUVALIST TERVISEHÄDA ravida, tuleb sul ainult purskkaevu ronida. See on nooruse purskkaev, milles on smaragdrohelist värvi vesi. Kui su põlv valutab, siis kasta see purskkaevu ja su keha ravib ennast paari hetkega terveks. Kui sul on väga karm vigastus, siis lama basseinis, kuid kasuta ka taskulampi. Taskulamp toodab ekstra tugevat valguskiirt, millega sa valgustad oma vigastatud kehaosa, et seda tervendada.

Tervendamise bassein ja see, kuidas ma seda kasutasin, on oluline osa, et mõista, mida nad minult tahtsid. Kui juhendaja käsib mul oma tasandile minna, siis ma lähen. Ta käsib mul minna TERVENDAMISE tupp. Siis ilmub ta nagu hologramm ja räägib minuga mu enda meeles. Ta ulatab välja oma käe, milles on katseklaas, kus sees on neoonkollane aine. Ta ütleb mulle, et see on ÜLISALAJANE valem ja et SEE MUUDAB SU TERVENDAMISE BASSEINI TÄPSELT MILJON KORDA TUGEVAMAKS KUI SEE PRAEGU ON!!! MA TÕMBAN KORGID PEALT ÄRA JA VALAN KOLLASE AINE BASSEINI NING BASSEIN HAKKAB OTSEKOHE ÄGEDLAT MULLITAMA. Selline on nüüd TERVENDAMISE bassein minu meeles, see jääb selliseks igavesti ja selle jõud ei raue kunagi. SEE UUS BASSEIN SUUDAB TERVENDADA SUVALISE VIGASTUSE HOOLIMATA SELLEST, KUI TÕSINE SEE ON. "LAHE! See on suurepärase," märkisin ma. Ta sahkerdab miskit moodi veel mu meelega, et kui ma ennast vigastan, siis mu meel saadab mu automaatselt TERVENDAMISE basseini.

Tuli välja, et need sugestioonid, mida ta mulle sisestas samal ajal kui ma hüpnootis all olin – koostöös Silva meetodiga töötasid need mu meelega väga hästi. Ja mingil põhjusel need TÕESTI TÖÖTASID. Hiljem, mingi aeg andsid nad mulle veel ühe katseklaasi, mis oli täis veel üht ülisalajast valitsuse valemit. See oli neoonkollakasrohelist värvi. Juhendaja ütles mulle: "ÄRA KUNAGI KASUTA SEDA KATSEKLAASI ILMA MEIE LOATA VÕI MEIE JUHENDAMISETA!!! See on 100 miljonit korda võimsam kui kollane ja see on väga ebastabiilne. ME EI TEA, MIS SEE SINUGA TEEB!!! HOIA SEDA VÄGA TURVALISES KOHAS! KAS SA SAAD ARU?" Ma vastasin: "Jah." Ja siis tegin ma puidust väiast ja postrist sildi, mille ma kinnitasin kleplindiga purskkaevu küljele. Musta markeri ja kehva käekirjaga kirjutasin ma: "ÄRA KASUTA... KATKI TEHA AINULT ELU VÕI SURMA OLUKORRAS." Ja siis ma kinnitasin roheline katseklaasi kleplindiga postrile selle kirja alla ja kleppisin selle sildi kleplindiga purskkaevu välisseinale. Külje peale ja nii, et see jalus ei oleks. See oli silmale kole vaadata aga see oli MINU vastutus ja see oli MINU silt ja see oli MINU tuba. Nii, et sinna see sai ja sinna see jäi.

Loomulikult oli ka teisi sugestioone, näiteks kuidas valuretseptoreid sisse ja välja lülitada, nagu tule põlemapanemine lülitist. Kuidas oma adrenaliini näärmeid (neeru-

pealseid) kontrollida ja neid lahti ja kinni, nagu kraani, keerata. Kuidas hirmu kontrollida. Ma mäletan, et nad testisid mind paljude pusle-plokkidega, mida ma pidin kokku panema, et pilti moodustada, pidin ajapunkte liitma, sõnaseid moodustama ja igat sorti muid mõttepuslesid lahendama (IQ testimistüüpi puslesid). See on see, mida ma mäletan "ruum 101"-st.

Väikeses laboris

Mäletan, et ma olin kinni seotud metall-lauale ja et nad asetasid elektroodid mu kehale. Nad andsid mulle erinevate intervallidega elektrilööke ja suurendasid pinget kui ma nendega koostööd ei teinud. Asi on selles, et need ülbed värdjad küsisid minult korduvalt: "Miks sa meie vastu nii vaenulik oled? Miks sa meie vastu võitlesid?" Minu vastus oli alati: "Kui te arvate, et ma olen praegu vaenulik, siis oodake ainult, kui ma vabaks saan, te natsi litapojad!" Andsin endast parima, et julge olla ja võitlesin kogu jõust vastu. Kui ma teadvusele tulin, leidsin ma ennast tooli külge seotuna ja käed selja taha seotuna. Nad hakkasid mind uuesti töötlemas. Tean, et pidin uimastite mõju all olema, sest löögid ei olnud mingil põhjusel üldse valusad. Nad kandsid alati kindaid või löid kummivoolikutega, et mitte märke jätta. Ja mida rohkem nad mind löid, seda vähem valus oli. Minu kõrval oli ka metallkäru, millel olid erinevad kirurgilised instrumendid. Sellel olid ka erinevad süstlad. Ka sellepärast arvan ma, et nad uimastasid mu.

Mäletan, et nad asetasid nõelu mu silmamunadesse, samuti ka kõrvakillesse, et mind elektrilöökidega nendesse kohtadesse alistuma sundida. Nad peksid mind selles väikeses toas mitmeid kordi. Mäletan, et hr Green (hr Roheline) oli seal, see natsi mees ja tema semud.

Tean, et nad olid natsid, sest mul on selles suhtes terane silm inimeste hindamisel ja see mees lihtsalt ei näinud ameeriklane olevat. Tema oli see, kes asja juhtis ja ta käskis ühel teisel mehel tulla ja mind töötlemas hakata. See kutt, kes minu juurde tuli ja mind peksma hakkas – ma tegin tema riietuse kohta ebaviisakaid märkusi. Ta kandis lühikeste varrukatega kollast särki Rochester New Yorgis peale tööpäeva. Ma hakkasin teda narrima tema särki pärast ja ütlesin, et ainult kahte tüüpi inimesed kannaksid lühikeste varrukatega kollast särki Rochesteris. Ta oli kas homoseksuaal või välismaalane, kes üritab ameeriklase moodi välja näha. See on üks põhiline viga (moeapsakas), mida spioonid teevad. Ja ta oli arvatavasti sakslane, sest sakslased armastavad pastellvärve, mis koos psühhoatilise pilguga tema silmades ütles mulle, et ta on mingit sorti meisterrassi geneetiline friik.

Ma ladusin talle lambist/täiesti ootamatult suvalisi asju ette. Mõtlesin, et miks ka mitte, niikuinii ta peksab mu vaeseomaks, ma võin ju samas proovida ja ta mõistusega mängida, see oli ainuke ründerelv, mis mul oli. Samal ajal, kui ta mind peksis, kutsusin ma teda natsi tõpraks, ütlesin talle, et meie, ameeriklased, andsime neile sõja ajal peksa. Aga kui ma Adolf Hitlerit solvasin ja kutsusin teda pedeks ja idioodiks, siis keeras ta täiega ära ja hakkas minu peale saksa keeles karjuma: "Bla..bla..bla! Mein Führer..bla..bla." "Vaata aga vaata, mis sa kostad, ta ongi sakslane!", ütlesin ma. Ma olin ta vaimselt murdnud. Mingil põhjusel ei olnud tema löögid valusad, kuid ta lõi mind nii kõvasti, et ta lõi mu koos puidust tooliga pikali.

Iga kord, kui ta mind löögiga pikali tõukas, nõrgestas ta tooli jalgu. Minupoolne mõnitamine koos faktiga, et ta ei näinud suutvat mulle oma löökidega haiget teha, käis talle täiega närvidele. Siis läks ta metallriiuli juurde ja võttis sealt pesapallikurika ja kavatses mind sellega peksma hakata. Sellel hetkel tundsin ma tõelist hirmu oma elu ees ja ma tõmbasin kõisi täiest jõust. Miskit moodi sain ma vabaks ja mul läks paar sekundit selleks, et köied ära saada ja kõik näisid olevat šokis, et ma suutsin

toolist vabaks rabeleda ja nad lihtsalt seisis seal. Läksin natsi kallale, kes mind peksis ja kelle käes kurikas oli. Tundsin sõna otseses mõttes, et ma võitlen oma elu eest ja kuni tänase päevani ma ei tea, kust selle jõu võtsin aga nad kõik hüppasid mulle peale ja ma lennutasin nad minema nagu oleksid nad viieaastased. Võtsin kurikaga kuti ette, lõin teda üks kord, ta pillas kurika maha, võtsin selle üles ja lõin teda kaks korda pähe samal ajal kui tema pea oli vastu lauda surutud, põhimõtteliselt purustades ta pealuu. Hakkasin kurikaga hoope jagama ja ma lõin kahel teisel kutil kurikaga pähe ja ma nägin, et nende peadest voolas palju verd samal ajal kui nad maas lamasid. Siis nad kõik hüppasid mulle korraka peale ja üritasid mind vastu seina suruda aga nad ei suutnud ja mul õnnestus toa ainsa aknani pääseda. Ma lõin selle lahti ja valmistusin välja hüppama ning siis ma nägin, kus ma olin. Ma vaatasin välja ja otse alla oli vähemalt 30 m.

Te ei usu seda ja ma tean, et see kõlab täiesti hullumeelsena, aga ma olin raamatukogu tipus ja ma vaatasin alla palliväljakule. Tean, et olin raamatukogus, esiteks vaatest ja teiseks ruumi kujust, kuna pool ruumi oli peaaegu ümmargune. Ja sellise vaatega on ainult üks koht ja see on raamatukogu tipus. Lõin veel mitu meest oime-tuks, aga neid oli liiga palju ja lõpuks surusid nad mu maha ja pistsid mulle nõela tagumikku ja mul läks pilt tasku.

Nad peksid mind seal ja tegid mulle mitmeid elektrišoki seansse seal. See on kõik, mida ma nendest seanssidest mäletan. Nad üritasid mind murda aga ma ei lasknud neil seda teha ning seetõttu jätkusid peksmised ka öösiti. Mäletan, et ütlesin oma toakaas-lasele järgmisel hommikul, et mul oli selline tunne, nagu mu näost oleks veoauto üle sõitnud, kuid samas ei olnud mul õrna ainugi, miks mu nägu valutas.

Oktoober või november aastal 1988? – Tüdruk ja hüpe

Oli hommik. Kõndisin teel klassi parklast läbi. Üks auto sõitis minu tagant mu kõrvale ja jäi seisma. See oli täismõõdus Lincoln või midagi taolist (väga suur auto) ja see oli pruuni värvi. Uksed avanesid ja viis meest astusid välja. Nad kõik olid valge nahaga. Esimesed kaks tundsin ma kohe ära. Need olid mees rohelises ja mees sinises. Need olid needsamad kaks, keda tundsin ära keskkoolist ja varem. Järgmise suhtes oli mul samuti tunne, et olen teda varem näinud. Ta oli umbes 188 cm pikk, keskmise kehaehitusega ja umbes 86 kg. Ta kandis pikka musta nahast mantlit. Ta pea oli blond valgete hõbedaste juustega ja ta silmad olid sinised. Ta nägi välja nagu ta oleks välja astunud Adolf Hitleri aaria rassi unistusest. Tal oli väga euroopalik nägu. Ta oli vanem ja ma arvan, et ta vanus oli varajastest neljakümnendatest kuni neljakümnendate keskpaigani. Ta nägu oli ilmetu ja kõrgete põsesarnadega. Mäletan väga selgelt tema nägu. Mäletan, et tema väljanägemisest ja maneerlikkusest võis välja lugeda, et ta on väga tõsine inimene. Ma ei teadnud seda tol hetkel, aga tema oli mees, kes vastutas raamatukogu katusel toimunud peksmiste eest (ta on nats, üks nende geneetilisi eksperimente). Väikeses laboris toimunud ühe peksmisseansi ajal panin ma talle nimeks Adolf ja edaspidi kutsusingi ma teda sama nimega. Kaks viimast seisis auto taga. Nad olid rietatud sportlikku ülikonda. Nad olid riides nagu on agendid, korralikult ja samas rietatud nagu reisi jaoks. Ma ei tundnud neid esmapilgul ära.

Nad jäid auto taha seisma ja nad olid üpris suured. Mees rohelises ütles, et nad tahavad minuga rääkida ja siis ütles, et ma autosse istuksin. Mul tuli hirm peale. Ütlesin talle, et kui ta tahab minuga rääkida, siis hakaku rääkima aga ma ei istu mitte mingi hinna eest suvalisse autosse koos viie mehega, keda ma ei tunne! Ta ütles, et ta tahab minuga rääkida mingisuguses programmis osalemisest. Ütlesin talle, et mida iganes ta minult tahab, vastus on ei. Siis ütles ta, et "EI" ei ole vastuvõetav vastus ja ma osalen selles hoolimata sellest, kas ma seda tahan või ei taha, sest ma olen liiga

väärtuslik ja "EI" ei olnud valikuvõimaluste seas. Siis ütles ta: "Andy, istu kuramuse autosse." Mina ütlesin: "Ei." Mees mustas nahast mantlis, valgete juustega Adolf võttis mu käest kinni ja hakkas mind lahtise autoukse poole tõmbama (juhipoelse tagumise istme suunas). Mu instinktid võtsid juhtimise üle. Ma väänasin oma käe Adolphi haardest lahti ja MA HAKKASIN JOOKSMA. Seda on raske seletada ilma seda nägemata, kuid siit see tuleb. Parkla oli väga pikk ja kitsas, "T" kujuline. Auto parkimiseks oli ainult kaks rida, kas paremale või vasakule poole. See parkla asus ülikoolilinnaku all umbes 21–24 m sügavusel. Seal oli muldkehana pikk tõus ja umbes iga 91 m tagant olid trepid, mis suundusid parklast sisse ja välja. Treppide peal oli peatee, mis kulges piki ülikoolilinnakut. Seega, nii kui sa üle tee lähed, oled sa kohe ülikoolilinnakus. Hooned on umbes 15 m kaugusel teest.

Jooksin nii kiiresti kui suutsin treppide suunas. Trepid olid umbes 46 m kaugusel. Jõudsin nendeni puutumata. Vaatasin tagasi, et näha, kas nad ajavad mind taga. Nad ei ajanud. Tagasi vaadates nägin ma, et kõik mehed olid autosse tagasi istunud ja ma nägin vilksamisi, kuidas viimane autouks sulgus. Ma pidasin vahet, mõeldes, et auto tuleb minu suunas, kuid auto hoopis TAGURDAS kummide vilinal. Ja siis sain ma aru, et nad kavatsevad mul treppide pealse tee ära lõigata. SEL HETKEL tundsin ma teist korda adrenaliinisööstu. Esimene kord oli siis, kui mees kavatses mind pesapallikurikaga peksma hakata. Kuid esimest korda elus tundsin ma, et ma jooksin oma elu eest. Kui nad jõuavad enne mind treppide juurde, siis on kõik läbi. Adrenaliinisööst tähendab seda, et su mõistus keskendub nii, nagu sul oleksid klapid peas ja su keha tunneb jõusööstu, kui see on elu või surma olukorras. Kui sa ei ole kunagi sellises olukorras olnud, kus sa tunned tõelist hirmu oma elu ees, siis ei saa sa sellest tundest aru, millest ma räägin. Ma hüppasin treppidest üles kolm või neli astet korraga. Üleval oli auto pargitud täpselt treppide ette, see oli kastanpruun, aga see vaatas valele poole. Ma kükitasin tagumise poritiiva kõrvale ja ma nägin, et esimene auto oli umbes 183 m kaugusel ja ma kuulsin mootorimüra samal ajal kui juht gaasi andis. Samal ajal, kui auto lendas üle lamavate politseinike, möödus see pargitud autost ja ma söötsin üle tee. Vasaku kõrvaga kuulsin ma kummide vilinat, vaadates nägin, et auto oli peatunud ja ma nägin juhi silmi tahavaatepeeglis. Auto pööras ringi. Läksin kõnniteele ja siis 9 meetri pärast olin linnaku territooriumil. Mingil põhjusel tundsin ennast turvaliselt ja lõpetasin jooksmise, et ümbruskonda sisse sulanduda. Ümberringi oli palju inimesi tundidesse minemas. Vaatasin tagasi auto poole ja näis, et see kavatseb üle kõnnitee serva lennata. Ja ta lendaski ja kõik õpilased jooksid laiali nagu sipelgad, kes kaitset otsivad. Ma jäin sinna üksi seisma. Üks tüdruk, keda ma polnud varem näinud, kui kõik teised minema jooksid, siis mingil põhjusel jooksis tema minu juurde. Ta võttis mu käest kinni ja sõnagi ütlemata andis mulle mõista, et ta ei karda. See hetk tundus kestvat igavesti.

Ma kuulsin, kuidas juht talda andis. Samal ajal, kui tagumised rattad nüüd üle kõnnitee serva lendasid, haarasin ma oma parema käega tema vasaku käe ja karjusin: "JOOKSE!" Ma pöördusin ja jooksin lähima hoone suunas. Mu parem käsi jäi minust kaugele maha peale kahte või kolme sammu samal ajal kui tema vasak käsi oli sirutatud niipalju ette kui võimalik. Ta ei jooksnud piisavalt kiiresti. Me ei jõudnud niimoodi eest ära. Ma lasin oma parema käe lahti, ma näitasin paremale ja karjusin: "JOOKSE." Peale ühte või kahte sammu, paremast silmanurgast vaadates ei näinud ma teda. Ma võtsin tempot maha ja pöördusin, et tagasi vaadata. Ta oli lõpetanud jooksmise. Ta pöördus ja vaatas tuleva auto poole, asetades ennast täpselt minu ja auto vahele, uskudes, et nad peatuvad või keeravad kõrvale, et temast mitte üle sõita. Ta oli minust umbes 4,6 m maas, ma olin maja treppide juures. Ainukese asjana kuulsin ma automootori müra, samal ajal kui juht talda andis. Tal ei olnud mingit

võimalust pääsemiseks ja mul ei olnud mingit võimalust teda päästa. See kõik juhtus sekundi murdosa vältel. Ma pöördusin tagasi hoone poole ja hüppasin treppidest üles. Auto oli kohe minu taga. Ma hüppasin treppidelt käsipuule, sealt maja küljele, kiirustasin üles ning kuulsin samal ajal all kokkupõrget. Miskitmoodi olin ma katusel. Vaatasin kiiresti ümberringi ja seal polnud muud kui tõrvast väljaulatuvad torud ja üksainus uks. Jooksin ukse suunas ja kui sinna jõudsin, oli see lukus. Kuulsin, et keegi kutsub mu nime, läksin tagasi ja vaatasin üle ääre. All oli kaks autot, Lincoln oli hoonesse sisse sõitnud, kastanpruuni värvi auto, mille taha ma ennast korraks peitsin, oli kahjustamata selle taga. Mees valgete juustega seisis seal ja vaatas üles minu poole. Ta hakkas rääkima, ta venitas. Ta ütles: "Andy, see oli väga muljetavaldav, tõepoolest väga muljetavaldav. Kas sul on õrna aimu ka, mida sa just praegu tegid?" Ta tagurdas trepist alla ja valmistus jooksma...

Hoone oli täiuslikult ruudukujuline. Esimene korrus oli tervenisti klaasist. Sealt ülespoole oli kõik marmorist. Nurkade peal olid suured ruudukujulised sambad. Need ulatusid hoonest välja 90 kraadise nurga all, moodustades täiusliku täisnurga. Ma olin hüpanud trepi käsipuult samba külje peale ja sealt hoone küljele, sealt tagasi samba külje peale ja sealt lõpuni ülesse (vasakule, paremale, vasakule, lõplikult paremale). Haarasin käsipuust ja hüppasin üle. Ta üritas minuni jõuda samamoodi nagu ma ronisin mööda hoone külge üles, ta jõudis peaaegu üles, kuid libises siis mööda hoone külge tagasi alla. Vaatasin otse ta silmadesse samal ajal, kui ta alla libises. Ta karjus mulle: "See avaldas mulle väga muljet, Andy, sul on väga erilised võimed." Karjusin vastu: "PERSSE MINE." Ta jätkas: "Sa sooritasid just midagi, mida meie kutsume viieastmeliseks 90 kraadiseks tõusuks, kuidas sa seda seletad!" Ma karjusin vastu: "MUL ON NIKE'id JALAS." Samal ajal, kui seda ütlesin, kuulsin itsitamist enda taga. Pöördusin ümber. Katusel oli neli meest, kes hiilisid mulle tagant ligi. Maas olev mees karjus edasi, et ma ääre peale tuleksin, kuid ignoreerisin teda. Neli meest olid nüüd laiali hargnenud. Nad liikusid väga aeglaselt minu poole. Nad ütlesid, et nad on mu sõbrad. Ütlesin: "Kui te mu sõbrad olete, siis jääge seisma ja ärge enam lähemale tulge." Nad liikusid aina lähemale. Kaks nendest panid käe oma jakki sisse ja tõmbasid sealt välja püstoli.

Sel hetkel ütlesin ma: "Persse," ja sööstsin kõige parempoolsema mehe suunas (ta oli kõige väiksem). Ma pääsesin temast mööda ja jooksin nüüd lahtioleva katuseukse suunas. Püstolitega mehed tulistasid minu pihta. Nad ei saanud mööda lasta, sest laskekaugus oli ainult 1,8 või 2,1 meetrit. Igasugune heli puudus ja relvad nägid natuke imelikud välja. Need ei tulistanud kuule, need olid mingit sorti noolepüssid või õhupüssid. Ma ei tea, mis need olid, ma tean ainult, et need ei olnud kuulid, sest nad tulistasid mind ja ma jooksin lihtsalt edasi. Seespool ust oli veel kaks meest. Neil olid samasugused relvad. Ma lendan neist mööda ja nemad tulistasid mind samuti. Jõudsin esimesele korrusele. Õnnetuses purunenud auto jäi minust vasakule ümber samba kõverdununa. Nägin auto all verist kätt ja verd immitses auto alt igalt poolt. Jooksin paremal pool olevast uksest välja, trepist alla ja siseõuele. Jooksin nii kiiresti kui suutsin. Vaatasin tagasi ja seekord ajasid NAD mind taga. Jooksin Wilson Commons'isse (suur avatud mitmekorruseline klaasist maja, mis on õpilaste keskuseks). MA LÕPETASIN jooksmise ja hakkasin rahva seas tavapäraselt ringi kõndima. Tundsime ennast inimestega ümbritsetuna turvaliselt. Olin hoone sees. Kaks ülikonnas meest jooksid sisse minu taga ja ma hakkasin uuesti jooksma. Wilson Commons on põhimõtteliselt kuuekorruseline klaaskarp. Terve keskosa on lahtine. Seal on spiraaltrepp, mis asetseb hoone ühes küljes. Hoonesse sisenemiseks on kolm moodust: ülevalt, mis on ühendatud siseõue jalgteega, peasissepääs, mis viib su

põhikorrusele ja sissepääs läbi keldrikorruse (kohviku tasand). See on 30meetiline vabalangemine ülevalt alla.

Olin ülemisel korrusel ja kaks meest olid minu taga. Läksin treppide juurde ja hakkasin alla minema. Läksin kolm korrust allapoole ja astusin põhikorrusele. Valgete juustega mees tuli otse minu poole koos kolme teise ülikonnas mehega. Jooksin mööda treppe tagasi üles. Kaks teist meest olid juba seal. Olin lõksus. Keerasin vasakule ja hüppasin ilma vaatamata üle käsipuu. Üks neist karjus: "EI, ÄRA HÜPPA." Arvasin, et hüppasin põhikorrusele, mis on ainult üks korrus allpool, kuid kukkusin täitsa alla välja, mis oli vähemalt 15 m. Kui ma hüppasin, siis tegin ma seda kõhklemata ja hirmuta. Ma tõepoolest uskusin, et kui nad mu kinni püüavad, siis on mu elu läbi, seega hüppasin kõhklemata üle käsipuu. Hüppasin üle ja keskendusin koheselt maandumiskohale. Nagu hetk tardunud ajas, ei vehkinud ma kätega ega karjunud, mu keha oli langedes tardunud nagu kuju. Mu meel võttis asja äkitselt üle ja ma kujutasin ette, et mu jalad on terasest vedrud (mu alakeha on äärmiselt tugev raskuste tõstmisest) ja ma pigistasin oma jalad ja tagumiku nii pingule kui sain. Põlved kõverdunud, pea püsti, just nagu ma kükitades tõstan 227 kg. Maandusin väga raskelt, tohutu jõuga. Aga see tõesti töötas. Mu jalad neelasid nagu terasvedrud kokkupõrke endasse ja sõna otseses mõttes pörkusin ma tagasi ülesse ja kukkusin siis tagasi alla vastu lauda. Samal ajal, kui ma selili lamasin, tegin oma silmad lahti ja kõik nad vaatasid mind trepi sellest kohast, kust ma hüppasin. Nad arvasid, et ma olen surnud. Aga miski mu sees ütles, et tõuse üles ja ma tõusin. Nad jooksid trepist alla mulle järele samal ajal kui hakkasin longates ära minema. Mu ühikatuba oli ainult kahe maja kaugusel. Väljusin majast keldrikorruse väljapääsu kaudu ja jooksin nii kiiresti kui suutsin oma toa suunas. Jõudsin kohale ja kiirustasin sisse ning Brian oli seal. Ma keerasin ära ja ütlesin: "KEERA UKS LUKKU, ÄRA LASE KEDAGI SISSE, NAD AJAVAD MIND TAGA." Tundsin, kuidas mu keha hakkas kokku varisema, ronisin oma narivoodisse, tõmbasin ennast looteasendisse ja kustusin koheselt.

Kuulsin rääkivaid hääli: "Ma ütlesin, et ma lõin teda." Ma tundsin oma keha peal käsi, aga ma ei saanud liigutada. Kõik oli ümberringi must. Nad küsisid, kuidas mu pahkluu on. Ütlesin neile, et see on normis. Ma tegin selle juba terveks!

Üles ärgates olin mingisuguses šokis. MA OLEN UIMANE, SEGADUSES JA MINGISUGUSE UDU SEES. Minuga ei ole kõik korras, selline tunne on, nagu maailm keerleks ringi. Vaatasin kella ja kell oli 02:00 (magasin umbes 14 tundi). Brianit ei olnud. Olin veel riides ja läksin välja. Mu mõistus oli kuskil ära. Mäletasin, mis juhtus, aga see oli nagu halb unenägu. Mu pea ja meel keerlesid ringi ja ma mõtlesin, et mis küll juhtus. Kas see kõik juhtus päriselt? Kõndisin tagasi hoone juurde, kuhu auto oli sisse sõitnud, et näha kas see tõesti juhtus. Üle terve hoone põlesid tuled. Lähemale jõudes nägin, et mehed kollastes kombinesoonides teevad tööd. Need mehed ei olnud ülikooli hooldusosakonnast. Seal oli kolm kaubikut, üks mees värvis käsipuud, mille vastu auto oli sõitnud ning see oli juba ka korda tehtud. Kaks meest olid põlvili ning tegid tööd marmorploki kallal, mida auto kahjustas. Peatusin ja vaatasin neid. Üks mees nägi mind ja kutsus teise mehe. Ta näitas minu suunas ja teine mees pani koheselt midagi omale kõrva, kas telefoni või raadio tüüpi seadme. Vaatasin otse tema suunas ja tema vaatas otse minu suunas. Pöördusin ringi ja hakkasin tagasi oma toa suunas kõndima. Brian oli nüüd seal. Ma sisenesin tuppa ja ta oli vihane: "KUS SA KÄISID? MIDA SA VOODIST VÄLJAS TEED?" Ta pani mu tagasi voodisse ja ma kuulsin, et ta võttis telefonitoru ja hakkas valima. Vajusin kohe unne.

Ärgates oli aeg pealelõunane. Olin ikka veel mingisuguses šokis. Minuga ei olnud kõik korras, ma tundsin seda. Panin riidesse ja läksin otse hoone suunas. Olin ikka veel uimane. Kõik oli üks suur hägu. Jõudsin hoone juurde ja seal ei olnud mitte mingisugust märki mitte mingisugustest kahjustustest. Polnud katkist klaasi, polnud pragunenud marmorploki ega moonutatud käsipuud. Mitte midagi! Läksin marmorploki juurde, kuhu auto oli sisse sõitnud, uurisin seda ning ei leidnud mitte midagi. Läksin käsipuu juurde ja see nägi välja nagu uus. See nägi välja, nagu see oleks vales kohas, liiga uus, ja ma vaatasin seda hoolikalt ja see oli värskelt värvitud. Panin oma sõrme sellele ja värv oli veel kleepuv. Läksin teiste käsipuude juurde ja need kõik olid veel kleepuvad. Aga ma märkasin, et kogu selle piirkonna ümber olev betoon oli valget värvi.

Betoon, mis hoidis teisi käsipuid paigal, kattus valge betooniga täiuslikult. Läksin tagasi kahjustatud käsipuude juurde ja vaatasin maha. Betoon, mis hoidis seda käsipuud paigal, ei olnud värvitoonile isegi mitte ligilähedane, SEE OLI HALL. Katsusin seda oma sõrmega. See oli kuiv ja kõva, kuid väga hall ja nägi liiga uus välja (sellel oli ka mingi läike moodi asi peal). Läksin tagasi marmorploki juurde ja jälle ei näinud ma midagi. Panin oma käe sellele ja tundsin midagi. Võtsin välja oma õpilase ID kaardi ja tõmbasin sellega mööda ploki. Kuulsin klõpsatust või krõksatust ja kui ma väga lähedalt vaatasin, siis oli näha juuksekarva laiune pragu, mis jooksis tervenisti üle ploki. Läksin mööda sama teed, kus ma õnnetuse päeval jooksin, tagasi Wilson Commons'isse. Jõudsin maja juurde ja sisenesin. See oli rahvast täis. Kui hakkasin läbi rahva kõndima, siis tundus, et seal oli mingisugune segadus, kõik vaatasid mind. Kui otsisin nendega silmsidet, siis nad vaatasid kõrvale. Läksin ümber nurga põhiruumi. Vaatasin seda kohta, kust hüppasin ja seal olid mehed kombinesoonides ning nad MÕÕTSID nende pikkade möödulintidega, mida spordiüritustel kasutatakse. Nad mõõtsid kõiki kaugusi. Kui kaugelt ma hüppasin, kui kaugelt ma jooksin, nad mõõtsid kõike. Siis nägin ülikondades meestegrupi (6–8 meest) minust vasakul pool kõndimas. Üks meestest nägi mind ja ta ütles kellelegi teisele ja näitas minu suunas. Valgete juustega mees ilmus kambast välja ja MA TARRETUSIN nagu põder autotulede ees. Ma ei saanud liigutada samal ajal, kui nägin teda enda poole kõndimas. Mu instinktid käskisid mul joosta aga ma olin hirmust paralüüeeritud. Ta kõndis minu juurde ja edasist ma ei mäleta.

Sellel õhtul istusin oma toas, küünarnukid põlvedel ja pea käte vahel. Kui mõtlesin asetleidnud sündmuste peale, siis hakkas tuba keerlema. Kartsin väga ja ei teadnud, mida teha. Tahtsin koju oma emale helistada aga ei suutnud numbrit meenutada. Otsisin seda. Leidsin oma aadressiraamatu üles ja ka numbri. Numbri valimine näis olevat tuttav, kuid samas kummaline. Kui telefon kutsuma hakkas, tegi Brian ukse lahti ja sisenes tuppa. Ta asetas oma näpu telefonile ja katkestas mu ühenduse. Ta hakkas rääkima kellegagi, kes oli koridoris ja nad sisenesid. Need olid mees rohelises, mees sinises ja Adolf. See vaatepilt nendest meestest minu toas Brianiga rääkimas... Nad tundsid üksteist ja nad teadsid, kus ma elan, mõtlesin ma. See põhjustas minus nii tohutu hirmu, et tuba hakkas kontrollimatult ümber minu keerlema ning ma minestasin samal ajal kui need kaks reaalsust üheks kokku sulasid.

Suur labor

Peale seda polnud ma enam sama inimene. Ja nad hakkasid mind laborisse viima. Kaks mantlis meest koputasid mu uksele, mina või Brian tegime ukse lahti, nad ütlesid kaks või kolm sõna, jätsin kõik tegemised, mida parasjagu tegin, sinnapaika, võtsin oma mantli ja läksin nendega. Mul ei olnud mingit sõnaõigust, mul ei olnud

asja üle mingit kontrolli. Ma lihtsalt tegin seda, ma ei tea miks, see oli samamoodi kui pöörasin auto proua Purrizzo jaoks kõrvale.

Nende auto ootas väljas, istusin taha ja lihtsalt istusin seal, tühi pilk silmis. Labor oli umbes 30-90 minuti sõidu kaugusel. Ütlen seda, sest ma mäletasin paari esimest reisi. Mäletan, et me keerasime jagunenud kaherealisele maanteele, see pidi olema New Yorgi osariigi kiirtee, sest see oli ainuke jagunenud maantee ümbruses ja me sõitsime tükk aega. Mäletan, et nad küsisid minult, kas ma tean kus ma olen, nad küsisid minult, kas ma tean mis kell on, kas oli öö või päev ja ma ütlesin suure naeratusega: "Loomulikult tean ma, kus ma olen," ise uhke olles, et nad üle kavaldasid, mäletades teemärke ja mäletades, kuhu me sõitsime ja kuidas me sinna saime. Peale seda mäletan, et autos olevad mehed keerasid tagasi ühel kiirtee väljapääsul ja kui me kohale jõudsime, siis mees valgete juuste ja musta nahast mantliga küsis minult jälle: "Kas sa tead, kus sa oled?", ja jälle ütlesin neile täpselt seda, mida nad teada tahtsid. Peale seda ei mäleta ma enam ühtegi neist sõitudest. Ma mäletan ühika ees autosse istumist ja siis mäletan labori ees autost välja tulemist. Arvan, et nad muutusid lõpuks targemaks ja programmeerisid mu meele nii, et kui nad ütlesid sõna "maga" või mingi sarnase käskluse, vajusin ma koheselt istmele ja vajusin unne, kuni nad otsustasid mu uuesti üles äratada, sest peale seda ei mäleta ma enam ühtegi sõitu, ainult autosse istumist ja autost välja tulemist.

Suures laboris jätkus piinamine ja siin leidsid aset kõrgetasemelisemad eksperimendid. Projekti pea oli Adolf. Ta ei olnud tavaline agent ega CIA mees, ta oli nats. Temal ja tema pooldajatel oli natsidele omane geneetilise eksperimendi väljanägemine. Psühhoatilised silmad, aaria nägu ja sellised iseloomulikud tunnused nagu sirged blondid juuksed. Peale seda, kui olin väikeses laboris kaks tema meest pesapallikurikaga tapnud, üritas ta mulle öelda, et ta on mu isa ja see näis tal kinnisidee olevat. Tal endal olid sarnased võimed, kuid mina olin võimsam. Tean seda, kuna paaril esimesel korral, kui ma temaga kaklesin, viskas ta mu eemale, kuid siis, kui ma aru sain, kuidas ta mu jõu lihtsalt mujale suunas, sain ma temast jagu. Ta teadis seda ja peale seda, kui teda paar korda ise eemale viskasin, ei üritanud ta enam vahele tulla ja mind takistada, kui ma lahti pääsesin. Ta käskis kõigil palgatud inimestel mind peatada. Tema oli minu meelest see, kes suutis mind peatada. Miskitmoodi sisestas ta mu meelde, et ma ei saa talle liiga teha. Ma ei kartnud teda, ma lihtsalt vältisin teda kui ma põgeneda üritasin. Minu silmis oli ta grupis kõige võimsam. Tema oli see, kes tegeles treenimisega või juhtimisega kui nii võib öelda. Ükski teistest meestest ei öelnud mulle eriti midagi. Enamuse ajast rääkisid nad kuskil eemal omaette ja kui neid appi kutsuti, siis ei öelnud nad kunagi sõnagi, väljaarvatud siis, kui oli vaja Adolphi küsimustele vastata, kuid mitte kunagi ei öelnud nad sõnagi otse mulle. Pea meeles, et sellel hetkel oli neil minu üle juba TÄIELIK kontroll. Kui nad ütlesid mulle, et autosse istuksin, siis istusin ma autosse, kui nad ütlesid, et lähaksin kuskile eemale seisma, siis läksin ja seisin seal. Kui nad ütlesid, et lähaksin ja seisaksin nurka, siis olin nagu robot ja läksin seisin nurka ning seisin seal nagu kuju niikaua, kuni keegi minuga jälle rääkima hakkas.

Alati näis kuskil olevat mingi kutt videokaameraga, kes kõike, absoluutselt kõike filmis. Isegi ülikoolilinnaku territooriumil toimunud tagaajamises, kus tüdruk suri, oli ühel mehel kaamera õlal. Nägin seda ainult korraks, aga see oli VHS salvestaja Sears'ist. See oli üks neist suurematest kaamerateist, millel on tuli üleval, mida uudistegrupp kasutab, ainult, et see oli veidi väiksem, kuid samas stiilis. Ning nii väikeses laboris kui ka suures laboris salvestasid nad kõike, mida tegin. Kuidas seisin, kuidas istusin, kuidas aluspesu väele ennast koorisin. Alati jälgis mind kaamera.

Alguses olid suures laboris läbiviidavad testid lihtsad. Nad käskisid mul teha kätekõverdusi ja ma hakkasin tegema kätekõverdusi. Asi on selles, et tegin kätekõverdusi niikaua, kuni nad lõpetada käskisid. Kui olin mina ise (mitte hüpnoosi või nende mõttekontrolli all), siis olin juba suuteline tegema rohkem kätekõverdusi kui arvatavasti 99% ühiskonnast. 150, võibolla 200 korda järjest ja täiuslikus asendis. Ära unusta, et mind kutsuti USA raskuste tõstmise meeskonna katsetele ja ma olin oma elu parimas vormis.

Kuid kui olin hüpnoosi all ja nad käskisid mul kätekõverdusi tegema hakata, siis nad ise hakkasid samal ajal lahtivolditaval kaardilaua kaarte mängima. Mul pole õrna aimugi, kaua ma kätekõverdusi tegin, kuid see oli tükk aega (kas pool tundi või tund aega, ma ei tea). Ma ei mõelnud, ma lihtsalt tegin.

Arvan, et algse uurimuse eesmärk oli üritada meele saladusi lahti muukida. Kuidas luua täiuslikku sõdurit, kuidas luua super-inimtapamasinat. Nad uurisid, kuidas hüpnoosi all olles suudab meel ületada inimkeha füüsilised piirangud. Kuidas hüpnoosi all olles suudab meel ületada füüsikaseaduse piirangud. Kuidas hüpnoosi all olles suudab meel tühistada piimhappe kogunemise, mis tekib vereringes, kui lihased kokku tõmbuvad. Kuidas laseb meel teha kehal asju, mis oleksid muidu füüsiliselt võimatud.

Kätekõverdusi teha nii kaua ja nii mitu korda nagu mina tegin oleks olnud füüsiliselt võimatu. Kuid seal ma olin neid tegemas. Kuidas ma seda tegin? Sest see, kuidas minu meel mõtleb kui nii võib öelda, on teiste omast erinev. Kui sa ütled mulle, et pean midagi tegema alateadlikul tasandil, siis ma tõepoolest usun, et ma suudan seda teha. Kuidas ma siis seda tegin? HÜPNOOSI ALL ÜTLESID NAD MULLE, ET MA SUUDAN SEDA TEHA! JA MA TÕESTI USKUSIN NEID!!!

Nad tegid igasuguseid taolisi teste minu peal. Mäletan, et järgmisena tõid nad raskuste tõstmise aluse ja kangide komplekti. Nad panid raskused kangile ja ütlesid mulle, et need on valeraskused ja kang on kerge kui sulg. See on just nagu sügavate kükide tegemine ilma raskusteta ja siis nad käskisid mul kükke tegema hakata. Hakkasin siis harjutusi tegema kuni nad lõpetada käskisid. See oli väga kummaline, sest ma kuulsin kõlksatusi, mida raskuseplaadid teevad kui sul on mõlemasse otsa neid neli või viis tükki pandud ja sa kükitad. Testimisel Rochesteris kükitades raskuste tõstmisel tõstsin ma maksimaalselt 247 kg, kui ma laboris kükitades raskusi tõstsin, siis ma arvan, et ma tõstsin seitse 20,4 kg plaati mõlemal pool, mis on 306 kg (koos kangi enda kaaluga), nii palju kordi kui nad tahtsid. Hakkasin lihtsalt kükitades raskusi tõstma ja ei lõpetanud enne, kui nad käskisid. Kuid samas tundus, et mu õlgadel ei olnud üldse mingit raskust. Reaalsuses oli see kerge nagu sulg, justnagu lihtsalt sügavate kükide tegemine.

Nende lemmikharjutus oli mind tooli istuma panna ja siis käskisid nad mul ette kujutada, et mu käsi on tohutusuur robotiline hüdrauliline kruustang. Nendel kruustangidel oli piiramatut võimsust ja ÜKSKÕIK mida nad mulle kätte andsid, suutsin selle puruks pigistada sama lihtsalt kui muna. Siis panid nad mulle kätte erinevaid asju ja mina pigistasin need puruks nagu muna. Oma mõttes ei pigistanud ma avamata Coca purki, vaid pigistasin muna ja pigistasin seda vastavalt. Mäletan, et nad andsid mulle kätte mingisuguse mõõteriista, et näha, mitu naela ma ruuttolli kohta suutsin pigistada. See oli nagu üks neist vanadest käeharjutustest, mida oli vaja pigistada. Esimene kord, kui ma seda pigistasin, läks see katki ja nad kõik läksid elevile. Nad pidid teise mõõteriista minu jaoks ümber seadistama ja jälle lükkasin ma osuti nende mõõteriistal põhja ja see rabas neid. Nad panid mind enda suhtes hästi tundma, et olen võimeline selliseid asju tegema ja ma olin enda üle uhke. Samal ajal, kui mu enesekindlus kasvas, kasvasid ka mu võimed. See oli minu jaoks nagu mäng. Nad

koostasid minu jaoks mingi testi, midagi, mida ma ei ole suuteline tegema ja mina tõestasin siis vastupidist.

Nad käskisid mul rind ees ja pea püsti ringi kõndida, sest olen planeedi kõige suurem, halvem, õelam täkk ja kui keegi minuga jamab, siis tapan ta. See konkreetne sisestus põhjustas hiljem väga tõsiseid probleeme.

Nad ütlesid, et mulle on vaja nime, mille järgi mind kutsuda. "See nimi on midagi väga erilist, selle nimega võime AINULT MEIE sind kutsuda, see on sinu koodnimi ja sa peaksid selle üle natuke mõtlema, sest see on väga oluline." Ma vastasin peaaegu kohe: "Ma tahan, et mind kutsutaks RHINO'ks (ninasarvik)." Valisin selle nime, sest tahtsin seda omale hüüdnimeks keskkooli jalgpallimeeskonnas. Kuid keskkoolis oli see hüüdnimi juba antud teisele mängijale ning ma ei saanud seda endale, kuid mingil põhjusel arvasin ma alati, et see on väga LAHE nimi ja nüüd, kus sain valida ükskõik missuguse nime, valisin ma Rhino. Algul naersid nii mees valgete juuste ja musta nahast mantliga kui ka teised mehed selle nime üle, kuid mingi aja pärast harjusid nad sellega ära ja see hakkas neile meeldima. Mees valgete juuste ja musta nahast mantliga haukus: "RHINO, tule siia," ja mina tulin joostes nagu kutsikas ja siis hakkas talle see nimi eriti meeldima.

Arvan, et nad lasid mul erineva nime valida mitte ainult selle praktilisuse pärast, vaid, et eraldada mu uus mina minu vanast minast. Teiste sõnadega, kui nad mind kutsusid, siis nad ei tahtnud, et see seostuks mu vana minaga, et sellel ei oleks midagi pistmist Andyga. Peamiselt sellepärast, et nad ei suutnud kunagi Andyt murda ja kuna nad ei suutnud Andyt murda, siis pidid nad ehitama tema peale. Nad litsusid Andy vaakumsuletavasse teraskirstu ja matsid ta mitmete tonnide raskuste ja 3 m paksuste terasplaatide alla, mis kõik olid jalgpalliväljaku suurused ja matsid ta minu meele sügavaimasse ossa. Nad tahtsid, et Andy kaoks täielikult ära aga ma mäletan, et nad ei suutnud teda IIAL hävitada ega murda. Arvan, et sellepärast mäletangi kõiki neid sündmusi. See asjaolu ajas valgete juustega mehe tõeliselt vihale ja hirmutas tõeliselt hr Greeni (hr Rohelist), kuna tema suurim hirm oli see, et ma mäletan ja siis maksan talle kätte. Ja uskuge mind, küll ta näeb veel oma päeva kohtus, sest ausalt, mul ei ole enam hirmu surma ees, sest olen kogenud miskit, mis on väljaspool seda elu ja sellest kõigest hoolimata on mu sees veel miskit moodi säilinud sisemine rahu kui nii võib öelda. Fakt, et ma ei karda enam pimedust, et ma ei karda enam ööd. Igatahes, kui nad mind kutsusid, siis nad tahtsid, et tuleks RHINO.

Nad tahtsid, et ma mõtleksin AINULT nagu Rhino. Nad tahtsid suurimat, halvimat, õelaimat täkku planeedil ja kui keegi minuga jamab, siis ma tapan ta.

Mida ma tol hetkel ei teadnud, oli see, et kui mu isa mereväes oli, siis osales ta eliidi ülisalajases tuumaplahvatuse katses, mille jaoks oli ta eraldi välja valitud. Nimi, mille tema valis, oli samuti Rhino. See oli kindlasti väga huvitav nende jaoks. Sel hetkel avastasin ma, et nad on mind kaasa viinud alates sellest ajast kui ma olin kaheaastane. Kuna olin algusest peale TOHUTUSUURE geneetilise manipulatsiooni-projekti osa koos oma isaga ja koos enamuse relvajõududega Ameerika Ühendriikides, mis on kestnud alates 1960-test. Sellest räägime hiljem veel.

Samal ajal, kui töötlemine jätkus, olid nad eriti huvitatud just hüppest, mille ma ülikoolilinnakus Wilson Commons'is sooritasin. Mäletan, et arutasin seda nendega. Nad küsisid minult, kuidas ma seda tegin. Vastasin: "Ma ei tea aga kui ma hüppasin, siis ei olnud mul mingit hirmu ja kui langesin, siis olin ma rahulik nagu kass, jällegi ei mingit hirmu, keskendudes nagu laser ainult maandumisele enne terasvedrude kokkupõrget maaga. Selle tulemusena tahtsid nad loomulikult, et ma hakkaksin erinevatelt asjadelt alla hüppama. Nagu sa ette võid kujutada, see, mida nad minuga tegid, ei olnud meeldiv. "Kui sa hüppad, siis oled sa nagu kass," ütlesid nad mulle. "Sa

maandud alati oma jalgadele ja sinuga on alati kõik korras, vahet pole kui kõrgelt sa hüppad. Sul ei ole mingit hirmu. Iga hüpe on su meeles sama lihtne ja turvaline kui jalapingilt hüpates. Kui sa maandud, siis muutuvad su jalad terasvedrudeks ja neelavad endasse kogu kokkupõrke energia. Terasvedrude suurus ja tugevus reguleerib ennast automaatselt hüppe kõrgusega sinu jaoks. Ei ole mingit valu ja sul ei ole mingit hirmu!”

Alguses lasid nad mul teha väikeseid hüppeid, 183 cm pikkuselt treppredelilt. Mäletan seda, sest nad tahtsid, et seisaksin lahtikäival kandikul, millel oli selge kiri: ”See ei ole aste” ja ma ei tahtnud sellele astuda, sest sellel oli kiri, et see ei ole aste, seega astusin ülemisele astmele (see ei olnud midagi erilist kõrguse poolest aga minu meelest oli see suur asi selles suhtes, et mida peaks tegema ja mida ei tohiks teha). Nii, et ma mäletan seda selgelt. Järgmiseks oli kõrgus redelist üles platvormile, mis neil suures laboris oli, see oli võibolla 7,6-9,1 meetrit. Siis järgmiseks oli hüppamine suure laborimaja katuselt. Siis hüppasin alla aina kõrgematelt ja kõrgematelt objektidelt.

Nad tegid nii, et viisid mu teatud kohta (kas siis sillale või kaljule) ja ütlesid lihtsalt: ”Hüppa, me saame sinuga all kokku.” Ja ma ütlesin lihtsalt: ”Okei,” kõndisin piirdeaia juurde ja hüppasin üle. Ma algul ei vaadanud, siis tagurdasin ja siis hüppasin. Hüppasin lihtsalt otse üle. Maandusin nagu kass, pörkusin tagasi õhku kokkusurutud terasvedrudesse, mis olid mu jalad, salvestunud energia vabanemisest, tegin üle õla kukerpalli samal ajal kui ma teist korda maandusin, tõusin püsti ja ootasid neid. See oli justnagu jalapingilt hüppamine ja sama lihtne.

Järgmisel päeval leidsin ma ennast koolitundide ajal samasse kohta tagasi jalutamas (kas see oli siis sild, kalju või mis iganes) ja kui ma oma jälgi mööda läksin ja kui hüppekohani jõudsin ja üle ääre vaatasin, VAJUS MU SÜDA SAAPA-SÄÄRDE. Mäletan, et ütlesin endale: ”See on vale, see ei saanud nii kõrge olla,” sest minu jaoks oli eelmisel õhtul sooritatud hüpe sama lihtne nagu jalapingilt hüppamine ja nüüd vaatan seda kõrgust ja ütlen: ”KURAT, SEE EI SAA ÕIGE OLLA.” Need asjad ei ole füüsiliselt võimalikud. Hakkasin väga kartma ja sattusin veelgi rohkem segadusse.

Mäletan, et ühel õhtul läksin ma traataiast sisse ja hakkasin valgust redelist üles ronima, mille ümber oli ümmargune puur. Ronisin ja ronisin, see näis kestvut lõputult. Jõudsin mingisugusele platvormile, mis oli tehtud mingisugusest metallvõrest. Seal seisis üks mees ja ta ütles mulle, et ma edasi roniksin, kuni jõuan järgmise platvormini. Märkasid, et ta kandis turvavööd ja oli köiega ehitise külge klambriga kinnitatud. Mul ei olnud absoluutselt mingisugust hirmu selles suhtes kus ma olin või mida tegin. Redel muutus nüüd 10 sentimeetriseks postiks koos väljapoole keevitatud redelipulkadega. Nagu tsirkuse redelid. Kui ma tippu jõudsin, siis platvorm oli ainult 91x122 cm. Mäletan, et olin järsku punase valguse poolt pimestatud, siis kadus see ära ja tuli jälle. Keerasin sellele selja. Vaatasin alla ja mees madalamal platvormil karjus mulle, et hüppaksin. Ma siis lihtsalt hüppasin ilma hirmuta ja kõhklemata. Mäletan, et tardusin sekundiks nagu kass ja siis tabasin maad. Tabasin maad suhteliselt rängalt ja mu pahkluu tundis väikest valujutti. Kui ma pörkusin, siis hoidsin MA ALATI oma silmad täpselt maandumiskohal. Tegin oma üle õla kukerpalli, tõusin püsti, mu pahkluu valutab natuke, kuid muidu olin ma korras. See ei tundunud jalapingilt hüppamisena, see tundus rohkem nagu 183 sentimeetri kõrguselt redelilt hüppamine. Ikka polnud veel mingeid probleeme, kõndides kadus mu jalast valu ja ma ei mõelnud sellele rohkem. Kõndisin auto juures oleva grupi juurde ja lihtsalt seisid seal. Seal oli kolm või neli tumedat kuju omaette rääkimas. Nad olid grupis auto juures, oli pime ja mäletan ainult nende varjusid.

Ma vaatasin, kuidas väike must kuju ronib ehitiselt alla. Ta nägi välja nagu sipelgas kõögiseinal. Ta jõudis alla, võttis oma varustuse seljast ja hakkas meie poole jooksuma. Ta oli väga elevil. See oli Adolf. Ta karjus erutusest ja jooksis minu juurde ja kallistas mind ning patsutas mulle selja peale samal ajal kui ta rääkis minu taga olevate kujudega. Mäletan, et seisin seal ja ütlesin endale: "Kas need kutid on idioodid või lihtsalt väärakad. Mis kuradima suur asi see on selliselt väikeselt redelilt hüppamine! Ja mis KURADI pärast olen siin keset ööd ja pean selliste lollustega tegelema!" Ma ei saanud millestki aru aga mäletan, et olin väga pahane nende peale, et nad mu aega raiskavad selliste lihtsate ülesannetega.

Järgmisel hommikul ärgates oli mul meeles imelik unenägu, mida nägin. Mäletan, et ronisin ja ronisin mööda valget redelit. Nagu oleksin Eiffeli tornis ja mäletan ka väravat. Kui tippu jõudsin, vaatasin korraks võrratut vaadet ja siis olin jälle maas. See unenägu oli väga veider, sest enamus unenägusid mäletad sa umbes 10 minutit, aga selle unenäo peale mõtlesin mingil põhjusel TERVE PÄEV. Päeva möödudes panin pildi kokku, et see toimus Rochesteris ja ma arvan, et mäletan maamärke nagu 7-11 ja arvan, et tean, kuidas sinna saab. Lõpuks, peale lõunasööki, otsustasin oma džiiipi minna ja üritada sinna läbi tunnetuse sõita. Ilma ühegi eksimusega keerasin paremale, sõitsin natuke aega ja siis keerasin vasakule. Leidsin ennast keeramas muruplatsile ja mudateele. Sõitsin puurinde juurde ja seal oli traataed, seega pidin peatuma. Jätsin auto esituled põlema ja kõndisin aiani. Oma unenäos seisin ma aia ees. Nägin midagi kaugemal ja kui keskendusin, siis nägin väljakut ning selle keskel oli palju tulesid ja mingisugune ehitis nende taga. Ma ei näinud seda korralikult valguse varjude tõttu. Siis toetusin ühele põlvele ja vaatasin üles. Vaevu nägin midagi, sest puud varjasid mu vaadet. See oli tohutusuur mikrolaine raadiotorn. See ei olnud üldse loogiline ning ma panin oma näo peaaegu vastu maad ja vaatasin üles ning nägin punast vilkuvat tuld KÕIGE TIPUS. Kui ma punast vilkuvat tuld nägin, hakkas mu pea kohe ringi käima ja oksendasin sealsamas mitu korda. Ma ei mäleta kui kaua ma seal olin aga mäletan, et koju sõites higistasin ma meeletult. Higistasin nii nagu higistatakse siis, kui sul on pohmell ja sa oksendad. Lõpuks jõudsin koju ja nagu mu ema, küsis Brian minult, kus ma olnud olen. Rääkisin siis talle oma unenäost ja mingil põhjusel oli ta väga ärritunud selle peale aga ma ei tea miks. Läksin voodisse ikka veel higistades ja värisedes. Järgmisel hommikul üles ärgates tundsin ennast täiesti suurepäraselt.

See sündmus pidi toimuma varsti peale 1988. aasta tänapühased, sest tänapühade vaheajal esmakursuslase aastal ostsin 1979 aasta kolmekiiruselise džiiibi CJ-5 ja sõitsin siis sellega kooli. Peale seda, kui ütlesin Brianile, kus ma käinud olin, panid nad mu džiiipi jälgimisseadme reisijapoolse tagumise rattakoopa alla (reisijapoolse tagumise ratta juures oleva kaitsevõre sisse). Mäletan seda, sest kui ma ühel õhtul oma džiiibi juurde läksin, siis märkas, et mingisugune suur kivi oli autokummi sisse kinni jäänud ja ma üritasin seda välja kangutada, kuid mul ei õnnestunud see ning siis läksin ja võtsin oma rehvi montaažiraua, et kivi sügavast soonest lahti kangutada (selline mees ma olen, et kui näen, et mu autol midagi viga on, ei saa ma seda lihtsalt sinna jätta, sest see jääb mind häirima kuni tean, et seda enam ei ole). Siis kangutasin selle sügavast soonest välja ja välja kangutades lendas rehviraud ja kivi rattakoopasse ning sealt leidsin ma kivi, rehvi montaažiraua ja sealt tuli veel välja väike must magnetkarp. See oli sama suur ja samasuguse kujuga nagu üks neist võtme peitmise karpidest ja algul ma arvasin, et see ongi see. Aga see ei tulnud lahti, see oli lihtsalt magnetiga karp, millest tuli juhe välja. Sel hetkel hakkasin kartma, sest ma ei teadnud täpselt, mis see oli, kuid kuskil sisemuses olid mul omad kahtlused (sest teadsin, et mina seda sinna ei pannud). Olin parkinud kohe bussipeatuse kõrvale ja samal ajal, kui ma seda väikest musta karpit käes hoidsin, sõitis buss just bussipeatusse ja lasi

inimesed välja ning ma ütlesin endale, et kurat, miks ka mitte ning jooksin bussi juurde ja pistsin selle väikese musta karbi bussi rattakoopasse ning buss sõitis minema. Minutite jooksul unustasin kogu selle loo.

Pidasime sellel õhtul pidu minu vennaskonna majas ja enne peo algust saatsid majavennad mind välja suitsu järele. Läksin välja ja käisin suitsu järel ning kui tagasi tuln, pidin ma teise kohta parkima, sest minu koht oli kinni. Jäin peol väga purju ja lõpuks maandusin mingiks ajaks vennaskonna majas ühes toas olevale diivanile. Seega nad ei teadnud kus ma olin. Nemad, olles natsi maa-alune haru, kes kasutab Rochesteri ülikooli, Kodakit, Bausch & Lomb'i, kui mõnda nimetada, katetena nende geneetiliste ja mõttekontrolliprogrammidele, et manipuleerida Ameerika lastega.

Nad arvasid, et ma põgenesin, kuna buss sõitis Rochesteris ringi ja ma ei tulnud sel õhtul koju. Kui ma tagasi oma tuppa jõudsin umbes kell viis pealelõunat, siis Brian oli seal ja minu peale väga vihane, küsides: "Kus kurat sa olnud oled? Mida sa eile õhtul tegid?" Ütlesin talle, et mingi perse ja ma lähen duši alla ja siis kavatsen uinaku teha. Kui ma duši alt tuln, siis oli Brian kadunud ja valgete juustega mees, Adolf, oli minu toas koos hr Greeniga ja seal oli veel umbes neli meest. Nii, kui ma sisse astusin, lõid nad ukse kinni ja nii kui ma aru sain, et nad mu toas on, üritasin joosta, aga Adolf ütles paar sõna ja ma ei saanud liigutada. Seisin seal nagu oleksin transis just samamoodi, nagu ma laboris olles olin. Ta hakkas mind ramedalt sõimama ja ainuke asi, mis ma teha sain, oli lihtsalt seal seista ja naeratada. Arvatavasti olid nad terve öö veetnud bussi järel sõites, siis lõpuks peatasid selle ja otsisid selle läbi ja leidsid, et ma ei ole bussi peal ja siis leidsid jälgimisseadme rattakoopast ja siis nad ei suutnud mind leida ja ma ei tulnud koju. Nad olid minu peale väga vihased. Ma lihtsalt seisin seal ja naeratasin. See oli üks uhkemaid hetki mu elus! Nad käskisid mul voodisse kobida ja magama jääda. Siis panin suure tüki närimistubakat suhu ja mängisin Nintendot paar tundi, enne kui lõplikult magama läksin. See oli hea näide, kus hoolimata sellest, et olin täielikult nende kontrolli all, ei suutnud nad Andyt täielikult hävitada ja mingil viisil leidsin ma tee, et välja tulla. Isegi siis, kui nad käskisid mul voodisse minna, suutsin ma mingit moodi käsku eirata ja läksin voodisse siis, kui ise tahtsin.

Mingil hetkel tuli suur hüpe (nagu kõrgelt tornilt hüppamine polnud veel piisavalt suur hüpe). Ma ei mäleta, millal see täpselt oli, aga mäletan seda sündmust selgesti. Algusest peale oli kogu aja kulutamine kõigile neile hüpetele tagamõtteks näha, kas ma olen võimeline tegema suurt hüpet ja samas ellu jääma. Teooria kogu selle asja taga oli see, et kui keha saavutab teatud kiiruse, 9,75 meetrit sekundis, siis oled sa saavutanud maksimumkiiruse, enam kiiremini ei ole võimalik langeda. Seega teoorias, kui ma hüppaksin kuskilt alla ja saavutaksin kiiruse 9,75 meetrit sekundis ja miskit moodi ellu jääksin, siis ei ole vahet kui kõrgelt ma hüppan. Teiste sõnadega, kui ma hüppan tornist alla (61 meetrine hüpe) ja ma saavutan maksimumkiiruse, siis saaksin ma hüpata ka 150 m, 300 m või 3 km kõrguselt. Ei ole oluline, kui kõrgelt ma hüppan, sest enam kiiremini ei ole võimalik langeda. Kujuta ette sõduri või salajaste operatsioonide meeskonna potentsiaali, kes hüppaksid lennukist alla ja ei vajaks langevarje. Mõttele selle üle! Madalalt lendav lennuk, mis lendab üle strateegilise sihtmärgi – vaenlane jätkaks selle arvatavasti kahe silma vahele, pidades seda luurelennukiks. Meeskond saaks sõna otseses mõttes taevast langeda ja maanduda praktiliselt otse sihtmärgi peale ja keegi ei teaks sellest midagi enne, kui paar kuud möödaks on. Seda nad jahivadki – täiuslikku sõdurit, täiuslikku tapamasinat.

3. osa

Ma ei mäleta midagi sellest, kuidas ma sinna sain aga mäletan, et istusin väikeses ühemootorilises lennukis (nagu langevarjureid vedav lennuk). Mäletan, et varem anti mulle juhiseid, kuidas moodustada kaart vabalangemise ajal, kuid see oli ka kõik. Olin langevarjurite kooli angaaris mingisuguses rihmadega aparaadis ja nad näitasid mulle seda asendit. Lennukis ütles mees mulle, et ma tuleksin ukse juurde ja paneksin jala rattale. Ma mäletan, et ma karjusin talle: "MUL EI OLE LANGEVARJU SELJAS!" Siis karjus ta mulle kõrva: "OOTA SIIN, MA LÄHEN JA TOON SELLE." Seisin lahtise ukse juures mõlema käega lennuki külgedest tugevasti kinni hoides. Ma vaatasin taha, et näha, mida mees teeb. Ta oli piloodi juures raadioga rääkimas.

Ta hakkas minu poole tagasi tulema ja haaras kaasa langevarju. Langevari koosnes kahest suurest ruudust, mis olid üksteise külge kinnitatud turvavöö moodi rihmadega ja siis oli seal mitmeid teisi rihmu, klambreid, konkse, mis on nii rihma kui ka kahe ruudu küljes. Nägin, et ta tuli minu juurde ja hakkas mulle kõrva midagi ütleva. Ma kallutasin taha, et kuulata. Ta ütles mulle: "LASE LENNUKIST LAHTI, ME PEAME SULLE LANGEVARJU SELGA PANEMA." Nii, kui lennukist lahti lasin, tõukas ta mu välja. Olin segaduses paar sekundit, kuid siis sain ennast kaare asendisse. Mäletan, et mul ei olnud langedes mingit hirmu, ma ei kartnud. Mäletan, et keskendusin maale, keskendusin, keskendusin, keskendusin ja valmistusin kokkupõrkeks nii vaimselt kui füüsiliselt. Kui maa lähemale tuli, kujutasin ma ette, et mu jalad on terasvedrud ja seadsin oma keha valmis. Põlved kõverdunud, tagumik ja reied pingule, alati, alati ja alati tuleb hoida põlved veidi kõverdunudult. See oli nagu kükitades raskuste tõstmine, ainult et tagurpidi, kui nii võib öelda, ainuke erinevus oli see, et selle asemel, et raskus juba õlgadel oleks ja siis ülespoole seda tõsta, oled sa lihtsalt vaimselt valmis selleks, et raskuseks saab su enda keha raskus ja see korrutada veel kiirendusmääraga, millega sa langed. Mäletan, et maandusin sellise jõuga, et ei oska seda tunnet eriti kirjeldada. Maandusin nii kõvasti, et pärast nad ütlesid mulle, et ma pidin tagasi õhku pörkuma vähemalt 15 meetrit.

See näib olevat loogiline, sest kogu selle sündmuse jooksul ei olnud mul mingit hirmu, kuid mul tuli hirm nahka sel hetkel, kui maad tabasin ja nägin siis, kui kõrgel ma veel õhus olin. Ma lihtsalt ei olnud varem nii kõrgele pörkunud. Siis tabasin maad uuesti ja pörkusin teist korda (pörkusin esimest korda nii kõrgele, et ei saanud teha oma üle õla kukerpalli maandumise jaoks, pidin pörkuma uuesti ja siis üle õla kukerpalli tegema) ja teise tagasipõrkumise ajal olin segaduses, sest ei olnud varem kaks korda pörrganud ja väänasin oma põlve maandumisel välja. Mäletan, et oli päevane aeg, et oli külm ja et maandusin põllule. Kadusin kõrge muru sisse ära. Ütlesin endale: "TÕUSE ÜLES, TÕUSE ÜLES SA KURAMUSE LITAPOEG." Ja ma suutsin püsti tõusta ja nägin mehi minu poole jooksmas, üritasin käia aga kukkusin sealsamas kokku. Nad tulid minu juurde ja hr Green hakkas minu peale karjuma: "TÕUSE ÜLES, TÕUSE ÜLES, MA ÜTLESIN, ET TÕUSE ÜLES!" Ma karjusin talle vastu: "MA ÜRITAN." Ja nii kõvasti kui ma ka ei üritanud, ei suutnud ma oma jalgu alla saada. Osad mehed tõmbasid mu jalgadele ja üritasid aidata mul käia, kuid kogu see kogemus oli mu täiesti ära kurnanud. Tundsin, et minust on välja imetud kõige viimane jõud. Ma anusin, öeldes neile: "Minuga on kõik korras, palun laske mul lihtsalt natuke puhata."

Lõpuks panid nad mu põllule maha ja ma minestasin. Ma ei tea kui kaua ma ära olin aga nad pidid mu üles äratama, sest väljas läks hämaraks. Suutsin nüüd käia, kuid ainult abi najal, nad panid mu auto tagaistmele ja ma jäin kohe magama. Ärkasin

ühika ees uuesti üles ja nad aitasid mu tuppa ja panid mu voodisse. Ma ei mäleta kui kaua magasin, aga see oli tükk aega.

Rahastamine

Siis tuli üks õhtu, mida ma veel niipea ei unusta. See oli sama olukord, kui nad mu lennukist välja viskasid, ainult et seekord oli väljas hämar. Mäletan, et üks mees viskas mu lennukist välja. Langesin, ma ei teadnud, kus olin ja ei näinud maad. Kõik läks silme ees mustaks. Sattusin silmapilkselt oma tuppa oma meeles ja ma olin väga tõsiselt vigastatud. Mu jalad ei kandnud, ma ei suutnud basseinini minna. Raske oli hingata. Miskit moodi õnnestus mul ennast basseini lohistada. Olin väga tõsiselt vigastatud. Sirutasin katseklaasis oleva ülisalajase rohelise aineni, mis oli postri külge kleeplindiga kinnitatud. Kui ma selle katki teen, siis muutub bassein sada miljonit korda võimsamaks kui see enne oli. Haarasin selle peaaegu oma viimase hingetõmbega ja tegin selle katki. Bassein muutus koheselt kollasest roheliseks ja hakkas ägedalt mullitama. "Tervene, tervene, tervene," ütlesin ma endale. Silme ees läks kõik jälle mustaks. Nägin oma keha, ma hõljusin ülespoole selle kohal. Mu silmad ja suu olid lahti ning need olid ilmetud. Mu selg oli välja väänatud nagu küsimärk. "EEIIIIII," karjusin ma. Kõik läks silme ees jälle mustaks. Kuulsin hääli, üks ütles: "MA NÄGIN, ET TA LIIGUTAS." Siis ütles teine hääl: "Ära ole naeruväärne, ta on surnud." Siis ütles esimene hääl jälle: "MA ÜTLEN SULLE, MA NÄGIN, ET TA LIIGUTAS." Kõik oli vaikne ja pikka aega üleni süsimust.

Tegin oma silmad lahti, kõik oli ümberringi must, kuid mitte nii must nagu varem. Külgedelt tuli mingit valgust. Mingi asi oli minu peal ja see oli väga külm. Oma vasaku käega üritasin liigutada seda asja, mis minu peal oli. Haarasin sellest kinni, see oli tehtud plastikust. Mäletan plastiku tekstuuri, sest see oli külma käes konarlikuks muutunud. See oli õhuke plastik, kuid samas ei olnud see habras. See oli tumedat värvi plastik. Nad olid minu peale mingisuguse laibakoti pannud, et mind katta. Lükkasin selle pingutuseta kõrvale. Ma ei saanud liigutada aga ma vaatasin üles taevasse. Mäletan, et oli kristallselge öö ja tähed olid võrratud. Siis üritasin ma liigutada, mul õnnestus ennast pöörata oma vasakule küljele. Siis panin oma parema käe maha ja üritasin ennast üles lükata. SEL HETKEL MA KUULSIN JA TUNDSIN IGAT LUUD OMA SELJAS JA KEHAS PRÕKSATAMAS JA RAKSAMATAS, NAGU OLEKS KIROPRAKTIK JUST ÜHE LIIGUTUSEGA TERVE KEHA PAIKA PANNUD. Peale seda, kui krõksatused ja raksatused lõppesid, tegin väikese pausi selles asendis. See hetk tundus kestva igavesti ja see tundus olevat otsustav hetk mu elus. Mäletan, et ma mõtlesin: "TÕUSE ÜLES! TÕUSE ÜLES, SA KURADI TÕBRAS! TÕUSE ÜLES!" Ja ma tõusin üles. Minuga oli kõik korras, minuga oli miskit moodi kõik korras, mul ei ole aimugi, kuidas või miks, aga minuga oli kõik korras.

Vaatasin ümbrust, oli öö.

Olin keset põldu, just samasugusel nagu siis, kui ma päeval hüppasin. Seisin, aga mu nägemine oli väga udune. Väga raske oli objekte eristada. Minust paremal ja väikese kallaku peal oli grupp mehi. Nägin ainult nende varje samal ajal kui nad ringis seisis ja nende keskel oli latern. Ma arvan, et kokku oli umbes 10-15 meest. Hakkasin grupi suunas minema. Pimedas möödusin ma kahest mehest, kes kõndisid grupist eemale. Kui neist möödusin, tervitasin neid ja nad tervitavad vastu. Kui ma grupi juurde jõudsin, seisin umbes pool meetrit kahest mehest tagapool ja nende vahel. Nagu uudishimulik laps, pistsin oma pea sisse ja üritasin kuulata. Nägin, et Adolfit sõimati rämedalt mehe poolt, keda ma polnud varem kunagi näinud. See mees oli riidetud laitmatult, korralikus ülikonnas ja mantlis.

Ta karjus Adolfi peale: "SA KUTSUD SEDA DEMONSTRATSIOONIKS VÄ! SA TIRID MU SIIA KOLLEDŽIÕPILASE MÕRVA PEALT VAATAMA! KAS SA OLED TÄITSA ARUST ÄRA?" Ja ta sõim kestis aina edasi ja edasi. Just samal hetkel vaatas minust vasakul olev mees mulle otsa. Tema nägu muutus kummituslikult valgeks. Tema suu vajus lahti ja sigaret jäi tema huule külge rippuma. Vaatasin talle otsa ja küsisin: "Mis toimub?" Selle peale lõi ta endast vasakul seisvat meest. Temast vasakul olev mees ignoreeris teda, seega lõi ta teda uuesti. Lõpuks pälvis ta tema tähelepanu ja ta pööras mehe poole, kes teda lõi ja küsis: "MIDA?" Ja esimene mees näitas minu poole. Teine mees nägi mind ja ta nägu muutus kummituslikult valgeks. Teine mees karjus siis Adolfi suunas ja ta kordas ennast, kuni pälvis ta tähelepanu. Teine mees näitas siis minu poole. Adolf muutus siis samuti kummituslikult valgeks. Nüüd vaatasid kõik minu poole ja vestlus oli lõppenud. Kõik vaatasid minu poole, siis pöörasin ringi, et vaadata, mida nad vaatavad aga ainuke asi, mida nägin, oli pimedus. Siis pöörasin tagasi ja küsisin: "Mis kuradi asja te vahite?"

Adolf tuli minu suunas ja võttis laterna kaasa. Ta pööras mu ringi, et mu selga uurida. Ta nägi, et minuga oli kõik korras ja ta küsis minult: "Mis juhtus?" Ja ma ütlesin väga siiralt: "MINGI JOBU LÜKKAS MU JUST LENNUKIST ALLA." Siis muutus mu toon kainemaks ja ma ütlesin: "Ma ei näinud maad ja kukkusin otse vastu maad ja pääsesin väga napilt." Sel hetkel tulid kaks meest, kellest ma pimedas mööda läksin, tagasi ringi ja hakkasid karjuma: "HEA KÜLL, RÄÄKIGE NÜÜD VÄLJA, KES ON LAIBAGA JAMANUD." Siis nägid nad mind ja nende suud vajusid lahti. Adolf ütles, et ta tahab mind kellelegi tutvustada. Ta tõi mu hästiriietatud mehe juurde ja nagu uhke isa, tutvustas mind. Mees oli kas senaator või kongresmen, ma ei tea, aga ma olen umbes 90% kindel, et ta oli senaator. Mind tutvustati talle, aga ma ei mäleta ta nime. See oleks mul just nagu keele peal aga ma ei suuda seda välja öelda. Igatahes pöördus ta Adolfi poole ja küsis: "Kas see kõik oli osa demonstratsioonist?" Ja Adolf raputas oma pead. Senaator ütles siis: "Kui ma poleks seda oma silmaga näinud, siis poleks ma seda uskunud. NO SEE EI OLE VÕIMALIK!!! JUMAL HOIDKU, SEE OLI KURADIMA USKUMATU!!!" Ma astusin vahele ja ütlesin: "Ma tean, et see ei ole minu koht öelda, aga äkki me saaksime seda õist nägemis-tehnika kraami? Ma ei näinud maad ja see peaaegu tappis mu!" Selle peale puhkes närviline naer. Hästiriietatud mees pani oma käe mulle õla peale ja ütles: "Ükskõik, mida sul minult vaja on, sa saad selle." Ma arvan, et just sel hetkel said nad omale piiramatu rahastamise. Sellest ajast alates muutusid asjad drastiliselt.

Me pakkisime asju kokku, et lahkuda ja siis küsis üks meestest minult: "Rhino, mida sa tahad? Ütle see ja sa saad selle." Ma ütlesin: "Hea küll... ma tahan jäätist." Ta hakkas närviliselt naerma. "Sa tahad jäätist?", küsis ta. "Jah, ma tahan jäätist." Ja ta ütles: "Siis sa saad selle." Me istusime autosse ja sõitsime linna tagasi. Ma tean, et oli hilja, sest kõik poed olid kinni. Aga ta kavatses mulle mu jäätise hankida. Ta murdis alarmist mööda minnes sisse Baskin Robins 31 flavors jäätisepoodi. Ja ta küsis: "Missugust jäätist sa tahad?" Mina ütlesin: "Šokolaadi." Ta sai selle peale vihaseks, sest ta oleks võinud sissemurdmise asemel minna kohalikku toidupoodi. Aga ma ütlesin aitäh ja sõin oma jäätist, nad viisid mu koju ja ma läksin voodisse.

Sõjaväe labor

Nüüd, selles suures laboris asjad muutusid. Siis sekkus sõjavägi otseselt ja juhtus järgnev:

Alguses oli suur labor väga mahajäetud koht (see oli tohutusuur tuba mingisuguses rajatises). Seal oli ainult paar asja, raskuste tõstmise alus jms. AGA

NÜÜD on seal igasuguseid asju: tohutusuur veemahuti, elektrooniline poksimise ruut ja IGAT SORTI elektroonilist šokivarustust. See oli nagu teine koht, see oli asju täis.

Seisin seal ja kuulsin vaidlust. Nägin hr Greeni (mees sõjaväemundris), ta vaidles valgete juustega mehega (Adolfiga, saksa natsiga). Niipalju, kui ma aru sain, vaidlesid nad selle üle, et kes nüüd projekti juhib. Hr Green ütles, et see on nüüd sõjaväe asi ja Adolf käskis tal perse minna ja ütles, et nad ei saa lihtsalt siia sisse marssida ja teda välja lükata. Arvan, et lõpuks otsustati nii, et sõjavägi võttis ametlikult selle projekti üle aga tuli välja, et nad vajasisid Adolfit, sest tema oli ainuke, kes mind kontrollida suutis, sest tema oli see, kes tegi minu algse programmeerimise (mäletan teda siis, kui ma olin viieaastane ja kui me perega Münchenis elasime). Ta teadis kõiki päästiksõnu ja seda, kuidas mu mõistus programmeeritud oli. Selle tulemusena nimetas sõjavägi ta projekti juhatajaks. Seega oli ta projektiga seotud ja tal oli veel mingi võim (või vähemalt nii ta arvas).

Sõjavägi tõi sisse oma laboriarstide grupi. Need olid 5 või 6 meest, kes kõik kandsid siniseid laborikitleid. Peamine juhendaja (ma eeldasin, et ta on peamine juht tema käitumisstiilist ja suhtlemisest teistega) käskis mul ennast aluspesu väele koorida. Ma ei liigutanud ennast. Ta karjus uuesti: "Tee seda, NÜÜD JA KOHE." Jälle ma ei liigutanud ennast. Ta sai väga vihaseks ja hakkas käratsema: "Mis kurat teil siin toimub... jne, jne." Adolf tuli minu juurde ja käskis mul ennast riidest lahti koorida ja ma hakkasin seda kohe tegema. See ajas laboripea tõeliselt vihale ja samal ajal oli see Adolfile väga meele järele. See ei hoidnud Adolfit ainult projekti grupis sees vaid tegi temast projekti väga keerulise osa (mees sinises laborikitlis üritas mitu korda kustutada seda osa mu programmeerimisest ja mees valgete juustega sai sellest teada ja oleks ta peaaegu ära tapnud).

Igatahes juhtus järgnev. Ma mäletan, et ma koorisin ennast aluspesu väele ja siis ma rääkisin. See šokeeris kõiki, sest ma ei rääkinud kunagi, välja arvatud siis, kui minu poole pöörduti. Ma ütlesin: "Ma pean oma töötuse märki alati enda küljes kandma, isegi duši all olles peab see mu rätiku küljes olema." Olin endast sellepärast väga väljas. Andsin töötuse Delta Kappa Epsilon vennaskonnale ja töötuse märgiks TULEB ALATI töötuse märki enda küljes kanda. See oli kolmnurkne märk ja kolm külge olid: punane, sinine ja kuldne. Jälle hakkas sinises laborikitlis olev laboripea valgete juustega ja mustas nahkmantlis mehe peale karjuma: "Mis kuradi kino te siin teete, ma sain aru, et sa ütlesid, et ta on põhjalikult ettevalmistatud jne, jne..." Samal ajal võttis üks teine laborimees mu riided ja hakkas nendega ära jalutama. Ta jõudis kolm või neli sammu eemale astuda kui ma söötsin nagu tiiger talle kallale. Ma võtsin ta kõrist parema käega kinni ja vasaku käega rebisin oma särgi tema käest ära.

Järsku hüppasid 5 või 6 meest meie mõlema peale ja kangutasid minu kätt tema kaela pealt ära. Valgete juustega mees ütles mulle, et ma üles tõuseksin ja ei liigutaks ennast. Nad hakkasid uuesti vaidlema, siis järsku üks meestest, kes oli koos Adolfiga algsest grupist, karjus kuskilt tagant: "OODAKE," ja ta tuli meie poole. Võttis mu särgi, võttis mu särgilt märgi ja pani selle mu aluspükste elastse paela külge. "KAS SA OLED NÜÜD ÕNNELIK?", küsis ta minu käest. "EI," ütlesin ma. "Miks," küsis ta vastu. "SEE ON VALESTI," ütlesin ma. "MIS ON VALESTI?", küsis ta. Vaatasin oma puusa peal olevat märki ja pöörasin selle nii, et kuldne pool oleks üleval. "NII," ütlesin ma. "MIS SEE NÜÜD OLI?", küsis ta. "SELLEL PEAB ALATI PÄIKESE-LINE POOL ÜLEVAL OLEMA," vastasin ma. Ja selle peale puhkes naerulagin, kui ma seal samal ajal seisin ja liigutada ei saanud.

Siis lasid nad mul lihtsaid jõuharjutusi teha (asjade pigistamine, raskuste tõstmine jne). See oli mu esimene külaskäik laborisse, kui sõjaväearstid seal olid. Olin algusest

peale arvanud, et nad on sõjaväearstid (ja ma kasutan sõna "arst" väga vabalt, sest mul ei ole õrna aimugi, mis arstid nad olid).

Nägin silmanurgast vestlusi, mis aset leidsid. Hääletoonist ja käitumismaneerist oli aru saada, et laboripea oli see, kes kogu seda asja juhtis, ta oli selle ala ekspert. Adolfit sai minu treener, kui nii öelda võib. Ja oli väga selge, et mees rohelises oli autoriteet. Ta kutsus Adolfit kogu aeg kuskile kõrvale, et temaga rääkida. Aga kui midagi läks valesti või ta tahtis, et midagi korrataks, siis ma ei näinud teda aga kuulsin tema häält kuskilt kostmas. Ja kui ta rääkis, siis kõik reageerisid.

Nüüd tean, millal see sündmus aset leidis, sest andsin oma vennaskonnale töötuse esmakursuslase aastal vahemikus 1988 oktoober – 1989 veebruar. Seega pidid need sündmused toimuma selles ajavahemikus!

Olles laborirott

Peale seda, kui sinna laborisse läksin, siis oli sinises laborikitlis olev laboripea see, keda ma tõeliselt vihkasin. Tahtsin selle mehe ära tappa. Ta oli umbes 173 või 175 cm pikk, pruunide laineliste juustega, pruunide silmadega ja paksude pruuniservaliste prillidega. Ta oli keskmist kasvu ja näis olevat keskendunud ainult tulemustele. Teda ei huvitanud kui hull mu valu oli või see, kas ma oleksin sealsamas kohapeal ära surnud. Arvan, et ta oli natsi teadlane, kes tegi oma tööd põhilises ja kohutavas kontsentratsioonilaagrite tüüpi stiilis. Ainuke asi, mis teda huvitas, olid andmed. See mees oli kõige ebainimlikumalt julm tõbras, kes kunagi siin maamuna peal olnud on, arvan ma. See, mida ta mulle tegi ja need katsed, mis sellele järgnesid – mulle jäi temast selline mulje, et ta on täiesti emotsioonitu ja tal puudub igasugune kaastunne, nii et ta mõtles minust sõna otseses mõttes mitte millestki rohkemast kui lihtsalt mõttetust sitahunnikust. Ta ei hoolinud mu elust kübetki rohkem kui laboriroti omast.

Elektrilaengud

Nüüd, kus oli uus pealik, näisid eksperimendid minevat oma olemuselt veelgi õelamaks. Nüüd pandi mind tagasi laua peale, kus nad mu rihmadega kinni sidusid ja hakkasid mulle jälle šokke tegema. Nad ühendasid mu elektroodide külge ja andsid nende kaudu mulle elektrilööke. Nad andsid mulle elektrilööke läbi mu genitaalide, läbi kõrva pistetud nõela. Nad olid mu keha peal, keha sees ja igal pool üle terve mu keha. Mees sinises laborikitlis juhendas mind, et ma lülitaksin kõik oma närvilõpmed peamises ühenduskastis välja, mis asus sinises toas minu meeles. Mäletan, et vaatasin lage ja mingit sorti kõdi moodi või tuim tunne tuli peale. Samal ajal, kui see suurenes, hakkasin ma sisse lülituma. "Hoiaga tagasi," ütlesin endale, "hoiaga tagasi." Lõpuks ei suutnud ma tagasi hoida ja hakkasin karjuma samal ajal kui ma tugevalt laua peal rappusin. Kõik läks silme ees mustaks mingiks ajaks ja siis nägin ma oma keha. Ma hõljusin ülespoole ja nägin, et mu ümber on inimesed ja nad üritavad mu südant tööle saada. Siis läks kõik jälle silme ees mustaks ja ma olin silmapilkselt sinises toas oma meeles.

Vedasin ennast tervendamise basseini suunas, olin väga tõsiselt vigastatud, mul oli raskusi üle madala basseini ääre saamisega ja lõpuks ma siis plärtsatasin basseini. Oma mõttes sulgesin silmad ja sukeldusin rohelise mullitava vee alla ja mõtlesin: "Tervenda ennast! Tervenda ennast!" Kui ma oma silmad uuesti avasin, olin tagasi laboris. Lamasin selili laua peal ja vaatasin jälle lakke. Tõusin raskustega püsti, labor oli nüüd tühi ja ma langesin tagasi selili. Üritasin oma jalgu üle ääre kõigutada, see õnnestus mul ja kukkusin laualt maha põrandale. Üritasin üles tõusta, aga mu jalad ei kandnud mind ja ma kukkusin tagasi põrandale. "TÕUSE ÜLES," ütlesin endale,

”TÕUSE ÜLES!!! SA KURADI TÕBRAS, TÕUSE PÜSTI JA HAKKA KÄIMA.” Selline tunne oli, nagu oleks mulle pesapallikurikaga pähe löödud samal ajal, kui ma täiesti purjus olen. Maailm pöörles ringi, kuid miskitmoodi võtsid instinktid võimust ja ainuke asi, mida sa teha tahad, on sealt minema saada. Läksin ukse suunas nii kiiresti kui suutsin. Mis tuli välja, et ei olnudki eriti kiiresti, kuna üritasin käia aga ei suutnud ja see oli rohkem nagu roomamine. Jõudsin ukse ja keerasin koridori suunas. Nad olid paari hetkega minu ümber. Nad olid hämmelduses, et olin esiteks elus ja teiseks, et üldse liigutada suutsin. Nagu ma oleks isegi vähemtähtsam kui laborirott, seisid nad minu ümber ja hakkasid minu asju arutama. Ja mina üritasin samal ajal oma viimaste jõuraasukestega roomata. Olin põrandale kokku kukkunud ja mu nägu oli kinni jäänud sinna prakku, kus sein saab põrandaga kokku. Samal ajal, kui kuulsin neid rääkimas, hakkasin kontrollimatult nutma ja ma ei saanud sinna midagi parata. ”PALUN! PALUN JÄTKE MIND LIHTSALT RAHULE,” anusin ma. Ja see tõbras sinises laborikitlis ütles: ”Viige ta laborisse tagasi ja kohe!” Ja nad tõstsid mu üles, viisid mu tagasi ja kinnitasid mu uuesti lauale. Peale seda ei mäleta ma enam mitte midagi.

Teinekord panid nad mu veemahutisse ja panid ülemise otsa kinni, et näha, kas suudan vee all hingata. Paar esimest korda õnnestus mul põgeneda enne, kui ma ära uppusin. Kuid siis hankisid nad mahuti, mida ma ei suutnud katki teha ja millel oli suletud ülaosa. Mäletan, et üritasin kõigest jõust välja saada aga ei saanud. Uppusin ja kaotasin teadvuse. Nägin jälle oma keha samal ajal selle kohal hõljudes. Seekord pumpasid nad mu rinda, üritades vett mu kopsudest välja saada. Nägin oma nägu, mu silmad ja suu olid lahti. Ja jälle sattusin silmapilkselt tervendamise basseini ja plärtsatan sisse (ma ei tea millal, aga mingil hetkel lisasin basseini väikese kaldtee, et ma ei peaks basseini sisenemisel nii palju vaeva nägema) ja jälle, kui oma silmad lahti tegin, vahtisin lage.

Üritasin alati püsti tõusta ja mööda koridori ära joosta, kuid nad takistasid mind alati enne, kui põgeneda suutsin. Need kaugused, kui kaugele ma jõudsin, olid väga hägused. Kõik oli väga segane ja udune. Et kuhugi jõuda, see näis kestvat igavesti ja nad näisid liikuvat palju kiiremini kui mina. Kuid iga kord jõudsin koridoris natuke kaugemale ja olin iga kord natuke tugevam kui ma sellest välja tulin.

Mäletan, et see juhtus mitmeid kordi. Nii veemahutiga kui ka elektrišoki eksperimentidega. Ärasuremine ja siis jälle ellu tagasi tulemine. Justnagu lennukilt kukkumine, et rahastamist saada. Nägin oma keha ja siis läksin automaatselt tervendamise basseini. Ja tervendamise basseini tõi mu alati mingil moel tagasi.

Nad tahtsid näha, milleks suuteline olen. Nende kinnisideeks oli minult küsimine, kas suudan mõttega asju liigutada. Kas suudan õhus hõljuda. Kas suudan asju õhku hõljuma panna. Nad üritasid mu alateadvusesse sugestioone sisestada ja siis vaadata, kas suudan neid täide viia. Nad tahtsid näha, kas ma ikka tõepoolest uskusin seda, et suudan neid asju teha. Nagu siis, kui nad ütlesid mulle, et suudan vee all hingata ja siis lukustasid mu veemahutisse kuni ära uppusin ja siis nad taaselustasid mind. Öeldes mulle, et oskan lennata ja siis mind üle serva lükates. Ja muid taolisi asju. Mina sain nendest piirangutest, mida ma teha suutsin ja mida mitte, aru järgmiselt. Juba lapsena olin õppinud, et inimesed ei saa füüsiliselt vee all hingata ja nad ei saa füüsiliselt lennata. Ma juba teadsin seda ja see oli juba liiga tugevasti kinnitunud minu mõtteprotsessi, et seda eemaldada. Seega isegi nende hüpnootiseerimiste ja töötlemistega teadsin kuskil sügaval enda sisemuses, et ma ei saa neid asju teha. Seega, loomulikult ei suutnud ma neid asju teha, kui nad palusid. Kuid nad suutsid mu meelt lollitada. Nad ütlesid mulle, et mu käes on muna ja nad tahtsid, et ma selle purustaks, kuid reaalsuses oli mul tennisepall või limonaadi purk käes. Nad mängisid mu

meelega nii, et ma arvasin, et kõik kohad, kust alla hüppan, on sama kõrged kui jalapink. Nad mängisid mu meelega, pannes mind uskuma, et suudan joosta sama kiiresti kui gepard ja olla sama väle kui gasell. Nad mängisid mu meelega, pannes mind uskuma, et kui ma relvast lasen, siis olen ma arvutipõhine robot, mis laseb eriuksuslase täpsusega.

Täiskasvanul on võrkeelt raskem õppida kui lapsel, sest täiskasvanu meel on juba mitmel viisil struktureeritud. Täiskasvanud näivad juba teadvat oma võimete piire ja potentsiaali ning enamus ei püüdlegi MITTE KUNAGI mitte millegi rohkema poole kui ühiskonna, kuhu nad kuuluvad ja kus nad üles on kasvanud, parameetrid ette kirjutavad. Näiteks, kui vaadata kesklinnas elavaid neegreid, siis enamus neist siiralt usub, et nad ei põgene kunagi geto haardest, seega enamus võtavad seda faktina ja ei üritagi sealt mõnda teist teed pidi välja pääseda. Nagu näiteks üritada keskkooli lõpetada või üritada kolledžisse sisse saada või õppida kauplemisoskust või mingit muud oskust, mille eest hästi makstakse või valida mõni muu legaalne tee. Nad lihtsalt astuvad mingisugusesse jõuku, kus nende võimalused kuul saada ja tapetud saada on suuremad kui kuskil mujal. Nad teevad nii, sest nad TÕELISELT USUVAD, et see on nende saatus. Kui sa küsid 40 või 50 aastastelt täiskasvanutelt, kas nad on oma elu eesmärgid saavutanud ja oma unistused, millest nad lapsena unistasid – kas need on täitunud, siis 95% ütleb ei. Ja kui küsida neilt, et miks mitte, mis sind takistab? Siis enamus ütlevad majandusliku põhjuse või nad ütlevad, et nad on liiga vanad või et nad magasid oma võimaluse maha. "MIKS SA EI VÕIKS OMA UNISTUSI JÄRGIDA?! KES ÜTLEB, ET SA EI SUUDA SEDA TEHA?! TEE SEDA! SA EI OLE KUNAGI LIIGA VANA JA KUNAGI EI OLE LIIGA HILJA!", ütlen ma ja usun sellesse.

Kõik taandub lõpuks hirmule, et kas sul on tegelikult julgust teada saada, millisest puust sa tehtud oled. Sellepärast enamus inimesi töötabki sellisel töökohal, kus nad ei ole õnnelikud ja samas nad ka ei lahku sealt ja ei hakka millegi muuga tegelema või nad on aastaid õnnetus abielus. Miks? Sellepärast, et neil on hirm! Hirm üksi olla, hirm muutusi teha, hirm riske võtta, hirm läbi kukkuda. Varem rääkisin, kuidas treenerid ütlesid mulle, et ma ei jookse nii kiiresti kui 40 korral aeg näitas ja mingi aja pärast hakkasin ma neid uskuma ja selle tulemusena ma alateadlikult aeglustusin. See ongi see, mida ma öelda tahan. Selleks ajaks, kui inimesed täiskasvanuks saavad, on nad juba aeglustumist alustanud. Ühiskond on juba nende usu parameetrid paika pannud ja nad on vaimselt need omaks võtnud. Kuid siis, kui me lapsed oleme, siis ükski nendest piiravatest parameetritest ei kehti. Noor mõistus on nagu niiske käsn, mis on valmis imama suvalist informatsiooni, mida sa talle annad. Ma olin juba endasse imanud selle fakti, et ei suuda vee all hingata ja seda fakti ei olnud võimalik eemaldada, seega, kui nad mu veemahutisse panid ja kaane sulgesid, siis ma uppusin. Oleks siiski väga huvitav eksperiment olnud, et näha, mis siis juhtuks kui sa võtad lapse, kes on veel beebi ja kasvatad ta üles maailmas, kus nad ei õpiks kunagi selle maailma parameetreid. Füüsikaseadusi ja piiranguid. Millised nad siis oleksid? See ongi põhimõtteliselt see, mida nad teevad, väikese möödalaskmisega, et nad teevad seda Ameerika noortega ja seda tehakse Ameerika Ühendriikide sõjaväe/valitsuse kirjaliku nõusolekuga.

Peale igat šokki, kui tagasi teadvusele tulin, üritasin põgeneda. Iga kord jõudsin koridoris natuke kaugemale ja peale igat korda näisin olevat natuke tugevam. Ükskord, kui mehed minust kinni haarasid, viskasin ma paar tükki enda pealt ära ja siis haaras Adolf minust kinni. Ma ei suutnud tema haardest vabaks murda ja me kukkusime põrandale. Samal ajal, kui ta mind kinni hoidis, ütles ta: "Rhino, see olen mina, sa oled kaitstud, Rhino, ma olen su isa!" Mäletan selgelt, et ütlesin: "Sa ei ole

mu isa, mu isa elab Connecticutis ja korista oma käed mu pealt ära, sa kuradi sitapea.” Ja ma sülitasin otse talle vasakusse silma. Samal ajal, kui me rüsesime, torkas keegi mulle süstlaga tagumikku ja ma kaotasin teadvuse.

Mäletan, et kord ärkasin üles ja laboris oli mitu meest. Tulin laualt maha ja seisin püsti. Nad üritasid mind maha suruda. ”EIIII,” karjusin ma ja järsku tundsin, et mul on kümne mehe jõud. Viskasin need kaks maha ja siis tuli veel kolm meest ja nad haarasid minust kinni ja samal ajal, kui ma nendega maadlesin, haarasid veel kolm meest minust kinni. Osad haarasid mu keskosast, osad igalt poolt mujalt ja nad üritasid mind maha suruda. Ma läksin peast segi ja võitlesin kogu jõust vastu. Lennutasin nad enda pealt minema nagu nad oleksid viieaastased, kuid nagu sipelgad ronisid nad mulle ruttu peale ja ei olnud vahet kui paljud ma enda pealt ära viskasin, alati tuli neid rohkem juurde. Minu peal oli vähemalt kuus meest ja nad arvasid, et ma olin ära väsinud, kuid tegelikult tegin ma pausi just sellel põhjusel. Siis ühe hooga söötsin ma kogu jõust sinises laborikittis mehe suunas. Ma suutsin ainult poole meetri kaugusele jõuda, kui nad mu maadligi surusid ja torkasid siis mulle jälle süstlaga tagumikku. Mäletan, et mehed karjusid: ”Kiirusta... torka talle ükskõik kuhu.” Siis, kui ravimid mu liikumisvõimetuks tegid, kuulsin neid veel minut või kaks. Kõik oli silme ees must, aga ma kuulsin neid rääkimas ja üks meestest ütles: ”Jumal küll, see oli nagu pulliga maadlemine, jumala pärast.” Ja teine mees ütles: ”Ma ei tea, kuidas pulliga on aga see oli rohkem nagu Rhinoga (ninasarvikuga).”

Ja nad kõik hakkasid minu üle naerma. Järgmine kord, kui ma teadvusele tulin, pistsid nad mulle nõela sisse viie sekundi jooksul kui ma silmad avasin aga siiski suutsin ma jagu saada kolmest või neljast mehest, kaasaarvatud hr Greenist, kelle ma vastu koridori seina viskasin. Ma jõudsin koridori ja jooksin ukse suunas. Nad püüdsid mu kinni 18 meetrit uksest väljaspool ja siis kuhjasid ennast minu peale kuni nad said mulle veel ühe süsti tehtud.

Ükskord otsustasin koridori jooksmise asemel peitu pugeda. Mul õnnestus tool laua peale panna ja siis laepaneel selle koha pealt ära nihutada. Mul õnnestus talast kinni saada ja tõmbasin ennast üles ning mässisin ennast ümber mingisuguste tuge. Kõik oli kaetud umbes 3 cm tolmukihiga aga mind ei huvitanud see ja ma pidasin selles mustuses kogu jõust vastu. Kuulsin, kuidas alarm tööle läks kui nad mind leida ei suutnud. Lõpuks, kui tükk aega oli mööda läinud ja nad mind leida ei suutnud, vaatasid nad videolindistuse üle, sest alati oli seal kaamera, mis mind jälgis. Lindilt nägid nad, kuidas ma lakke ronisin ja nad tulid mulle sinna järgi. Hakkasin karjuma: ”AITAB KÜLL! PALUN, AITAB KÜLL.” Ja nad ühendasid mu uuesti elektrodide külge ja jätkasid elektrišokkide ja piinamistega.

Järgmine kord, kui üles ärkasin, oli seal juba kuus meest mind maas hoidmas ja nõel oli mulle juba käevarde pistetud. Keerasin ära nagu ei kunagi varem ja jälle õnnestus mul laualt maha saada ja siis hakkas uuesti 10 mehe minu peale kuhjumine pihta ja nad torkasid mulle uuesti süstla sisse.

Lõpuks said nad targemaks ja peale seda, kui kõik nende taaselustamise pingutused ebaõnnestusid, kinnitasid nad mu uuesti rihmadega laua külge, sest nad teadsid, et ma tulen varem või hiljem tagasi. Kui ma üles ärkasin ja nägin, et olin rihmadega laua külge seotud, keerasin ma ära. Mäletan ainult eredat laevalgust, siis tulid mingid varjud minu juurde ja ma minestasin jälle.

Ma ei tea, kui mitu korda see juhtus, kas see kõik juhtus ühel ja samal õhtul või erinevatel õhtutel. Kui ma muutusin aina tugevamaks ja tugevamaks, siis lõpuks suutsin ennast rihmadest vabaks rebida. Ma ei rebinud pakse nahast rihmasid pooleks, vaid rebisin katki selle koha, kus need olid laua külge kinnitatud. Kui oma vasaku käe vabaks sain, siis avasin paremat kätt kinni hoidva rihma pandla ja siis vabastasin oma

jalad. Olin laualt maas. Labor oli tühi, väljaarvatud see tõbras sinises laborikitlis ja tema assistent. Ta oli seljaga minu poole ja ma kõndisin väga vaikselt tema juurde. Tahtsin näha ta näoilmet kui ta näeb, et ma vaba olen. Kõndisin tema selja taha ja kui see tõbras ringi pööras ja mind nägi, siis ainuke asi, mida ta ilma ühegi muutuseta oma näoilmes ütles, oli: "Mida sa tahad?" Ma haarasin tal koheselt oma vasaku käega kõrist kinni, mis oli nagu hüdrauliline kruustang ja purustasin ta kõri sama hõlpsasti ja pingutuseta nagu tühja õllepurgi. Siis lasin ta lahti. Ta tõmbles natuke aega nagu kala kuival õhku ahmides ja oma kõrist kinni hoides. Paari sekundi jooksul lõpetas ta liigutamise. Pöördusin paremale ja vaatasin laboriassistendi suunas. Ta nägi, et ma tema suunas vaatasin ja tal kukkus kirjutamisalus maha. Tema silmades olev hirm oli unustamatu. Tal olid lühikesed pruunid juuksed ja pruunid silmad. Ta oli umbes 175 cm pikk ja kõhna kehaehitusega. Hakkasin tema poole kõndima. Ta taganes nii kiiresti ja nii kaugele kui võimalik. Kui ta seinani jõudis, siis pööras ta oma pilgu minult eemale, samal ajal oma keha vastu seina litsudes. Ta hakkas karjuma: "EI! PALUN, EI!" ja ma võtsin tal särgist kinni. Ta minestas ära ja ma lasin tal maha kukkuda – mul ei olnud tema vastu isiklikult midagi, kuna ta oli lihtsalt assistent ja ma jätsin ta ellu. Läksin ukse suunas ja pöördusin paremale koridori suunda. Hakkasin jooksma välisuste suunas ja olin umbes poole koridori tee peal, kui umbes kuus või seitse meest järsku eikuski mu peale hüppasid ja mind kinni hoidsid. Maadlesin nendega, viskasin osad enda pealt ära ja siis hüppasid osad veel kuhja peale minu peal. Nad torkasid mind jälle nõelaga ja siis jälle ja jälle, kuni ma alistatud sain.

Kui üles ärkasin, seisin ma keha ees. Valgete juustega mees karjus mu peale. Tundsin ennast nagu kutsikas, kes oli just vannitoa uuele vaibale häda teinud. "MIS SEE ON?", karjus ta. "MIDA SA TEGID? VAATA, MIDA SA TEINUD OLED!" Samal ajal, kui ta minu peale karjus, ei tundnud ma ennast sellepärast, mis ma tegin, üldse halvasti ja ma ei tundnud selle pärast mingit häbi. Ainuke asi, mis ma mõtlesin, oli: "Sina oled järgmine, sa kuradi tõbras ja kui ma saaksin ennast liigutada, siis ma tapaksin su siinsamas ära, sa kuradi sitapea." Nad kontrollisid mu keha, kuid miskit moodi üritas minu meel minus edasi võidelda. Kuigi ma ei suutnud oma keha liigutada, oli Andy ikka veel seal kuskil sees.

Elektriaed

Samal ajal, kui elektrišokiteraapia, piinamised ja peksmised jätkusid, pääsesin ükskord minema. Ärkasin peale seda üles, kui oma keha nägin ja kui oma meeles silmapilkselt rohelisse tervendamise basseini olin sattunud. Teesklesin, et olen vigastatud, samal ajal, kui koridori sisenesis. Kõik mehed tulid algul joostes, aga kui nad nägid, et ma roomasin, tulid nad jalutades. Kui nad peaaegu kõik minu peal olid, siis ühe energiasööstuga lõin ma paar tükki neist jalust maha ja murdsin ennast vabaks ja seisin nende kõrval. Jooksin aluspesu väel välisukse suunas. Jõudsin välja ja hakkasin ümber hoone jooksma, et väljapääsu leida. Teadsin, et väljas oli väga külm, sest ma nägin oma hingeõhku. Sadas lund ja maas olid juba suured lumevallid. Kui ma ümber hoone jooksin, siis nägin väljas ümberringi suurt aeda, millel olid iga 14 meetri järel suured metallisildid, millel oli surnupealuu ja ristatud kondid ja sõnad "Ettevaatust, elektriaed". Olin lõksus. Aed oli minu ees ja kui ma taha vaatasin, siis seal oli umbes 10 meest poolringis minu poole tulemas. Ma tagurdasin aiast eemale ja üritasin üle selle hüpata. Adolf oli poolringi keskel ja karjus: "Rhino! EI! ÄRA TEE SEDA!" Aga ma ei kuulnud, sest olin nagu nurka surutud loom, ma ei mõelnud, ma otsisin väljapääsu. Siis tagurdasin ja jooksin aia suunas.

Kuulsin, kuidas valgete juustega mees karjus: "EI! ÄRA TEE SEDA!" Aga ma tormasin sellest hoolimata aia suunas. Mu ainuke kehaosa, mis aeda puudutas, olid

mu peopesad samal ajal, kui ma üles hüppasin ja aia kõige ülemisest otsast kinni haarasin (okastraadi ülemisest reast) ja lendasin kuidagi kiiresti üle aia. Kuid sellest piisas, et koheselt elektrilöök saada. Mäletan, et lamasin mingi aeg lume sees ja mu kehalt tuli suitsu või auru välja ja õhus oli kõrbenud juuste hais. Kuulsin, kuidas mehed mu taga karjusid: "PERSSE! MIKS TA PIDI SEDA TEGEMA." Nad väljendasid isegi kurbust, et surnud olin. Kuulsin neid rääkimas ja vaatasin enda ette. Ees oli ainult mets. Miski ütles minu sees: "TÕUSE ÜLES! TÕUSE ÜLES, SA KURADI TÕBRAS JA JOOKSE. TÕSTA OMA PERSE MAAST LAHTI JA HAKKA JOOKSMA! JOOKSE, SA KURADI SITAKOTT!!!" MUL ÕNNESTUS ÜLES TÕUSTA, kuid siis kukkusin kohe näoli maha. Mehed aia taga nägid, et ma liigutasin ja nüüd, uue jõuga, jooksid nad ümber hoone värava suunas. Ma ei kavatsenud neid ootama jääda. Mul õnnestus ennast püsti ajada ja ma jooksin täiest jõust metsa suunas. Kuulsin neid enda taga, kuid mitte kauaks.

Järgmise asjana mäletan, et jooksin ülikoolilinnaku välispiiril. Mul pole õrna aimugi, kuidas sinna sain või kuidas teadsin, kuhu läksin või kui kaua ma aluspesu väel lumes jooksin. Ainuke asi, mis mäletan, on, et ma jooksin ja ütlesin endale: "Sa jõuad küll! Sa oled peaaegu kodus! Sa jõuad küll." Mäletan, et inimesed vaatasid mind, kui ma üle linnaku jooksin. Teadsin, kus olen, et olen peaaegu kodus. Jõudsin tagasi ühikatuppa. Jõudsin lifti ja seal oli kamp tüdrukuid. Nad hakkasid minu üle naerma ja ma kukkusin lifti nurgas kokku. Ütlesin: "Palun, palun vajutage nr 4 minu jaoks." Mul õnnestus neljandal korrusel välja saada ja ma jooksin oma toa suunas. Minu tuba oli loomulikult koridori lõpus. Viimane tuba, mis oli ühesuunalise treppideni viiva tuletõrjeukse kõrval. Ma palusin, et Brian seal oleks ja uks lahti oleks. Ukselink keerdus ja sõna otseses mõttes kukkusin ma tuppa. Brian rääkis telefoniga samal ajal, kui ma ta ette kukkusin, ta ütles: "Ta on siin, helista mulle tagasi," ja pani toru ära.

Brian viskas minule ühe pilgu ja haaras vatiteki oma voodilt ja mässis mu selle sisse, mu nahk oli erepunane ja ma rappusin ägedalt külmast. Ta võttis mul aluspesu seljast ja pani mu hommikumantli mu õlgadele ja viis mu duši alla. Ta pani mu dušinurka ja keeras kuuma vee lahti. Ma nägin kuumaveeauru, aga ei tundnud oma nahal midagi. "PÜSI SIIN JA ÄRA MINE KUHUGI," karjus ta mulle ja lahkus siis. Seisin seal duši all vist tundide viisi, kuni mu naha tundlikkus tagasi tuli ja mu sõrmed kortsuliseks muutusid. Olin ikka veel mingisuguses šokis, kui oma hommikumantlit selga panin ja oma toa suunas läksin. Kui ma oma toa juurde jõudsin, kuulsin ma sees vaidlemist. Kuulsin, kuidas Brian karjus: "MIDA KURADIT TE TEMAGA TEGITE?" Ja siis kuulsin ma hr Greeni häält vastamas: "SEE EI OLE SINU ASI!" Tegin ukse lahti ja nägin Brianit, hr Greeni, Adolfit ja veel kahte meest minu toas ja ma lihtsalt minestasin ära.

Ärkasin üles ja olin oma narivoodis, vaatasin kõrvale ja Brian oli ukse juures hr Greeniga rääkimas. Ta nägi mind ja karjus mulle: "Jää magama! See on lihtsalt halb unenägu." Siis ütles ta veel paar sõna hr Greenile ja sulges ukse. Vaatasin talle ikka veel otsa ja ta karjus jälle: "MA ÜTLESIN, JÄÄ MAGAMA! SEE ON LIHTSALT HALB UNENÄGU!" Jäin magama ja ärkasin järgmisel hommikul üles ning mul oli kohutav õudusunenägu. Suutsin ennast vaevu liigutada, sest mul oli väga kõva külmetus. Mul olid gripilaadsed sümptomid, kuid sama päeva õhtuks olid need kadunud ja ma tundsin ennast hästi.

Ühikas

Mis kogu selle aja jooksul ühikatoas ja koolis toimus? Mäletan, et mu tavaelus toimus kooli ajal kummalisi asju. Mu keskkooli kallim Dawn oli läinud teise kolledžisse, seega ei olnud ma eriti huvitatud teiste tüdrukutega tutvumisest, kuna olin lojaalne talle ja ainult talle. Kuid kõik tüdrukud ja enamus inimesi, keda ma tundsin, arvasid, et olen kõige suurem sitapea, keda nad iial näinud on, sest ma ei rääkinud eriti kellegagi. Ei tundides, ei koridorides, ei pidudel ega kuskil mujal. Ainukesed inimesed, kellega ma rääkinud olin, olid jalgpallimängijad ja treenerid. See oli minu maailm. Mis puudutas loengutesse minemist ja sealt tulemist, olid mul alati Walkmani kõrvaklapid peas. Inimesed tegid nalja, et need on mu pea külge liimitud.

Jalgpallimeeskonnas teenisin ma välja stardipositsiooni Rochesteri parimas meeskonnas, mis neil 100 aastase jalgpalliajaloo olnud oli. Nii kiiresti, kui mind stardipositsioonile pandi, nii kiiresti mind sealt ka ära võeti. Järgmisel nädalal ütlesid treenerid mulle, et ma ei ole enam stardipositsioonil ja mind pandi varupingile. Läksin nende kontorisse ja küsisin, et miks nii ja siis ütles minu treener Marz mulle, et mängus on teised jõud. Ja tema silmis oli selline klaasistunud pilk, nagu tahaks ta mulle midagi öelda aga ta ei saa. Tagasi vaadates arvan ma, et nad tahtsid hoida mind nii vait kui võimalik. Teiste sõnadega, viimane asi, mida nad tahtsid, oli, et minust saaks suur jalgpallistaar, mida ajalehed ja meedia kajastavad. Seega arvan, et nad läksid treenerite juurde ja ütlesid, et nad ei laseks mul mängida, sest nad ei saanud võtta riski, et mu nägu uudistesse võib sattuda.

Rebaseaasta vanemate nädalavahetusel tuli mu isa üritusele. Ühel õhtul oli kool palganud peale õhtusööki ühe šõu jaoks lavahüpnootisööri. Põhikohvikus olid nad üle 2000 tooli üles seadnud. Hüpnootisöör palus vabatahtlikke šõusse ja ta hakkas inimesi publikust välja valima, et need lavale tuleks ja et neid siis hüpnootiseerida. Ma lehvitasin oma kätt nagu segane ja see mees valis inimesed, kes on kohe minu lähedal, kuid läks minust mööda. Ütlesin: "Persse, ma lähen ikka lavale," sest mingil põhjusel tahtsin ma seda väga teha.

Siis liitusin selle inimestegrupiga, kes lava poole läksid (ta valis lava jaoks välja umbes 30 inimest). Jõudsin lavale ja istusin ühele nendest lahtikäivatest toolidest, mis neil laval olid. Ta valmistus šõuga pihta hakkamiseks, kui mees rohelises sõjaväemundris lava juurde tuli ja ütles lavahüpnootisöörile, et ma ei saa osaleda. Ja mees ütles, et ma pean tagasi oma kohale minema. Mäletan, et mind alandati samal ajal kui pidin rahva ees kaugele taha oma kohale minema. Samal ajal, kui ma taha kõndisin, karjusin ma: "NAD EI TAHA MIND." Terve šõu ajal olin ma väga vihane. Mäletan, et läksin peale šõud hüpnootisööri juurde ja ütlesin talle, et olen valitsuse hüpnooti- ja mõttekontrolliekperimentide ohver ja kas ta saab mind aidata? Mu isa oli seal ja nägi ja kuulis kõike pealt. Hüpnootisöör küsis siis minult: "Kes seda sinuga teeb?" Ja ma näitasin kahe mehe poole, kes vastu seina toetasid (need olid hr Green ja valgete juustega mees, Adolf). Siis ta tegi midagi, kas võttis välja nööri oleva kella või ütles mulle midagi, igatahes olin ma plaksti tema kontrolli all. Mäletan, et tutvustasin oma isa nii Adolfile kui ka hr Greenile, olime sealsamas kohvikus seina juures. Siis palusid nad, et me järgneksime neile vaiksemasse kohta. Arvan, et seal nad kustutasid mu isa mälu sellest sündmusest ära ja panid mul suu lukku. Kuni tänase päevani, kui küsin oma isa käest lavahüpnootisööri kohta vanemate nädalavahetusel rebase aastal, siis ta vaevu mäletab seda sündmust. Ta mäletab, et ta oli seal ja see on ka kõik. Ta ei mäleta midagi meestest, kes seina vastu toetasid ja ta ei mäleta midagi turvalisemasse kohta minemisest, et ta mälu kustutada.

Mäletan, et ühel päeval, kui ma trennist tagasi oma tuppa jalutasin, tuli üks kõhn poiss (umbes 82 kg) minu juurde ja ütles: "Sa oled Andy Pero, on ju?" Ma vastasin:

”Jah.” Siis ütles ta: ”Sa elad Brian XXXXXX-ga, kes on pärit Irondequoit’st, on ju?” Ja ma ütlesin: ”JAH.” Siis ütles ta: ”MA EI TEA, KES KURAT SU TOAKAAS-LANE ON AGA MINA OLEN BRIAN XXXXXX IRONDEQUOIT-st!” Ma ütlesin: ”Ära ole naeruväärne, sa ei näe üldse Brian XXXXXX, kes on pärit Irondequoit’st, moodi välja.” Läksin sisse ja ütlesin oma toakaaslasele Brianile: ”Hei, Brian, tead, üks kutt autoparklas ütles, et ta on sina” ja hakkasin naerma. Ta küsis, et missugune kutt ja ma näitasin läbi akna tema poole. Mu toakaaslane jooksis uksest välja ja läks selle kutiga rääkima. See oli viimane kord kui ma seda poissi nägin.

Mäletan, et proua Purizzo ja mustade juustega naine tulid mitmel korral Rochesteri ja nad tahtsid, et ma teda ja ta sõbrannat hotellituppa viiksin. Ütlesin talle, et ma ei saa, sest mul on juba tüdruksõber olemas ja et see ei oleks õige ja ma ei tahaks, et mulle nii tehtaks. Ta ütles, et ma olen sõltuvust rohkem tekitav kui puhas kokaiin ja et tema on sõltuvuses. Et ta peab mind saama. Ma ütlesin talle jälle ei. Tema ja ta sõbranna käisid 3 või 4 korda. Ma lasin neil ükskord omale lõuna välja teha aga see oli ka kõik. Ükskord, kui ma neile ära ütlesin, kohtusid nad jalgpallimeeskonna seenioridest mängijatega kohalikus baaris ja olid nendega läinud, nagu ma hiljem kuulsin. Mängijad käisid mulle sellepärast väga palju pinda, sest pidin segane olema, kuna need naised olid väga ilusad. Seega, miks ma neile siis ära ütlesin? Nad küsisid pidevalt minult selle kohta ja iga kord ütlesin ma, et see on pikk lugu.

Üks kõige härivamaid mälestusi, mis mul kooli suhtes on – ma mäletan, et inimesed tulid ja üritasid mind aidata. Mäletan, et füüsika professor tuli minu juurde ja rääkis mulle, mida nad minuga teevad. Kuidas ta arvutas välja, et Wilson Commonsis aset leidnud hüpe oleks mu igal juhul pidanud ära tapma. Kuidas ma kukkusin peaaegu 9,7 meetrit sekundis. Ja kuidas sõjavägi kavatseb mul lasta kõrgetelt objektidelt alla hüpata ja ka lennukist välja hüpata. Ja ta küsis mu käest, kas tal on õigus. Siis ütles ta mulle, et ma kellelegi ei räägiks aga et nad organiseerivad kohtu- asja valitsuse vastu.

Adolf oli mu programmeerinud nii, et kui keegi, ÜKSKÕIK KES, hakkab küsimusi esitama, siis ma kannan talle sellest kohe ette kõikide nimede, küsimuste detailidega ja mida terve vestluse ajal räägiti. Ma ei suutnud ennast kontrollida. Ma ei suutnud talle EI öelda, mul ei olnud mingit kontrolli. Seega kõik, kes mind aidata üritasid – ma andsin nad üles ja reetsin nad. Mäletan, et füüsika professor kadus. Mäletan, et dekaan ja mõned teised, kes mind aidata üritasid – ma reetsin ka nemad.

Mäletan, et jooksin risti üle ülikoolilinnaku. Nii, kui nägin neid minu poole tulemas, hakkasin jooksuma. Hakkasin lihtsalt jooksuma ja kui ma inimeste vahel jooksin, siis osad karjusid: ”JOOKSE, ANDY, JOOKSE.” Mäletan, et hüppasin asjadest üle ja alla samal ajal kui nad mind taga ajasid. Asi oli selles, et ma jooksin alati koju, koju Briani juurde.

Teisel semestril (peale jõuluvaheaega ja peale põrgulist nädalat vennaskonna majas), pani Brian mind umbes veebruari keskel steroide kasutama. Ta veenis mind, et see on minu jaoks parim võimalik asi ja ma lähen sellega vastuvaidlemata kaasa. Ta oli steroidide guru ja ta hakkas mulle seletama, millised erinevad võimalused mul on. Ütlesin talle, et ei tea sellest väga palju, seega üritas ta mulle erinevaid süstimis- võimalusi tutvustada. Võib võtta puhast testosterooni, aga parem on võtta erinevate droogide kokteili, siis on sellel maksimummõju. Ütlesin talle, et tahan puhast testosterooni aga ta tegi mulle ikkagi kokteili. Protesteerin, kuid mul ei näinud olevat muud valikut kui sellega ainult kaasa minna. Järgmisena ütles ta mulle, et peaksin oma kuuri täiendama. See tähendab seda, et lisaks steroidide süstimisele peaksin ma võtma ka steroide suukaudselt. Tema seletas seda nii, et süstid teevad lihase suureks

ja suukaudsed steroidid annavad lihastele samal ajal piirjooned. Ja loomulikult läksin ma kaasa nii tablettide kui ka süstidega.

Tavaline steroidide kuur kujutab endast droogide võtmist kaheksa nädala vältel. Kui sa jätkata tahad, siis pead tegema kaheksa nädalase pausi. Ja siis kuuri kordama. Tavaline testosteroon tsükkel koosneb 1 ml nädalas kaheksa nädalat järjest. Minu tsükkel koosnes 1 ml esimene nädal, 1,5 ml teisel nädalal, 2 ml kolmandal nädalal, 2,5 ml neljandal nädalal, 3 ml viiendal ja kuuendal nädalal, 2 ml seitsmendal nädalal ja 1 ml kaheksandal nädalal. Tabletid olid väga väikesed ja roosat värvi. Süstlanõelad olid 3,8 cm pikad ja need olid mõeldud sügavate lihasesüstide jaoks ja mis vedelik see oli, mida nad mulle süstisid – sellest pole mul õrna aimugi. Ma ei arvanud, et need väikesed roosad tabletid mulle midagi eriti teevad, pidin võtma kaks tükki päevas, aga võtsin kaks tükki tunnis ja kui minu omad otsa said, hakkasin ma Briani omi varastama. Kuuenda nädala lõpuks olid mu lihased kasvanud nii suureks ja need olid nii pingul, et nõel ei läinud enam läbi mu naha. See oli nagu üritada nõela puu sisse torgata ja see oli mu jalalihhas lõdvestunud olekus. Mul olid ka tugevad rinnavalud. Mulle tundus, et mu süda plahvatab, seega ei lõpetanud ma kunagi steroidide kuuri. Tohutute steroidide koguste võtmine toimus umbes samal ajal kui mind lennukitest alla lükati. Ning mingil põhjusel käis Brian mulle pinda, et ma oma steroidide kuuri lõpuni teeksin. "Kuule, tee oma kuur lõpuni! Sa pead oma kuuri lõpuni tegema! Ja ära masturbeerii nii palju," ütles ta mulle. Kuidas ta teab, mida ma teen, ta ei olnud kunagi seal, kui ma ennast süstisin või kui ma masturbeerisin. Neil pidi olema kaamera minu toas. Mäletan, et otsisin toa läbi ja leidsin kaamera valgusti seest, millega nad mind jälginud olid. Nii, kui ma kaamera leidsin, tulid mingid mehed mu ukse taha ja see on kõik, mis ma mäletan.

Mäletan Brianit ja tema tüdruksõpra Gweni. Teise semestri esimesed kaheksa nädalat ei olnud Brianit kunagi toas. Terve tuba oli minu päralt, ainult minu päralt. Teiseks kaheksaks nädalaks kolis Gwen sisse. Ta oli kogu aeg seal ja las ma ütlen teile, see oli väga tüütu. Gwen tegi mulle mitmeid lähenemiskatseid, kuid ütlesin talle iga kord ära. Kui kooliaasta oli peaaegu läbi, istusid Brian ja Gwen minuga maha ja Brian ütles mulle: "See kõlab nüüd uskumatuna, aga me ei ole tegelikult paar." "Mis mõttes?", küsisin ma. "Meid on koos määratud sind jälgima." "Kes mind jälgib?", küsisin ma. "Inimesed, kelle heaks me töötame," ütles ta. "Ja kes nad on?", küsin ma. Ta ütles: "Kuule, kes sinu arvates riiki juhib?" "Valitsus," vastasin. Nad mõlemad hakkasid naerma. "Kas sa oled tõesti nii loll, et arvad, et riiki juhib valitsus! Riiki juhivad tegelikult erihuvidega väga võimsad grupid ja nad tahavad, et sa oleksid osa nende grupist. Nad tahavad, et sa oleksid osa nende perekonnast!" Kui ma seda kuulsin, siis hakkas mu pea ringi käima ja ma minestasin. Kui teadvusele tulin, läksin jalutama. Mu pea pööritas ikka veel, ma ei teadnud mida teha. Kui tagasi oma tuppa läksin, siis oli seal valgete juustega mees, ma üritasin joosta, aga ta ütles võlusõna ja ma olin võimetu ennast liigutama. Olin kogu selle loo aastateks ära unustanud.

Mäletan, et olin ka kohtus ja olin tunnistajapingis. Ma rääkisin aga ma ei saanud aru, mis mu suust välja tuli. Inimesed hakkasid karjuma samal ajal kui ma rääkisin aga ma ei saanud aru mida ma ütlesin. Nad karjusid: "Ta on ajupestud." See oli selle tüdruku kohtuprotsess, kes tapeti, kui mind üle ülikoolilinnaku taga aeti. Järgmine kord, kui ma tunnistajapingis olin, tõusis üks mees püsti ja lõi kaks puuplokki omavahel kokku. Selle tulemusena tulin ma transist välja ja rahvas läks samal ajal hulluks. Ma usun, et see oli selle tüdruku kohtuprotsess ja nad panid mind ütlema, et tüdruk tapeti riikliku julgeoleku nimel. Kui mees kaks puuplokki kokku lõi, siis tuli valgete juustega mees ja tiris mu ruttu tunnistajapingist minema ja viis mu sealt ära.

See on kõik, mis ma mäletan, mees puuplokkidega ja inimesed, kes hakkasid karjuma, kui nad kuulsid, mis mu suust välja tuli.

Ma arvan, et kõik mu sõbrad ja terve ülikoolilinnak arvas, et ma töötan FBI heaks või midagi taolist.

Suur veemahuti

Need eksperimendid, mis suures laboris järgnesid, olid palju keerulisemad kui alguses. Arvan, et see oli umbes samal ajal kui nad mulle tohututes doosides steroide sisse süstisid. Üks esimesi asju, mis nad tegid, oli, et nad viisid mu teise tuppa. Seal oli suur veevann. See oli umbes 2 m sügav (ma ei ulatunud põhja) ja 2 m lai (nagu suur ruut). Nad viisid mu platvormi peale ja valgete juustega mees ütles, et ma lähen ujuma. Ta käskis mul aluspesu väele võtta ja ütles, et vesi on sama temperatuuriga nagu mõnus soe vann. Läksin sisse ja veetsin tunde pladistades, sulistades ja isegi nautisin seda. Tean, et see pidi mitu tundi kestma, sest algul paar esimest minutit oli seal vähemalt 10 inimest mind vaatamas. Juba algselt olin ma veefänn nii, et loomulikult ma sulistasin ja pritsisin, ujusin lühikesi otsi jne. Iga kord, kui ma vannis äärest kinni võtsin, said nad väga pahaseks ning kõik, kes mind jälgisid, karjusid korraga: "ÄRA PUUTU ÄÄRT!" "Okei," ütlesin ma. Ja küsisin: "Miks?" "Sest me tahame näha, kui kaua sa suudad vees püsida," vastasid nad. "Okei," vastasin ma ja jätkasin vannis mängimist, see oli nagu mäng minu jaoks.

Mingi aja pärast hakkasid inimesed ära minema ja varsti olid nad kõik kadunud, väljaarvatud üks mees sinises laborikittis. Ta istus kaugel tagumise seina vastas, toetudes oma tooliga vastu seina. Ta ütles mulle: "Ma tulen kohe tagasi." "Kuhu sa lähed?", küsisin mina. "Lähen võileiva järgi, tulen kohe tagasi ja sa ära mitte mõtlegi ennast oma kohalt liigutada." Ta lahkus ja nüüd olin ma üks. Minutid tundusid tundidena nüüd, kus ma pidin üksi vees hulpima selles suures teraspurgis ja ma vaatasin oma käsi ja need olid juba veest kortsuliseks muutunud, seega ütlesin ma endale, et persse see ja tulin vannist välja. Jalutasin laboris ringi ja miski ei pakkunud mulle huvi, seega jalutasin koridori. Keegi nägi mind ja hakkas mu peale karjuma: "Miks sa vannis ei ole?" Ja järsku hakkasid inimesed igalt poolt minu suunas jooksuma. "Mul on igav, kas te saate mulle mingisuguse parve või midagi, millega mängida saab, tuua?", küsisin ma. Adolf hakkas poolenisti naerma ja poolenisti karjuma mu peale ning ma läksin vannis tagasi. Nad tõid mulle hauaplaadi kujulise ujumislaua, küsisin neid kaks tükki ja ühe jalgpalli ka.

Nad küsisid minult, miks ja ma ütlesin neile: "Siis ma saan laudadele istuda ja kellegagi palli visata." Nad tõid teise ujumislaua paari minuti jooksul. Jalgpall tuli mingi aeg hiljem (mis tundus minu jaoks terve igavik). See oli oranž kummist jalgpall. Mäletan seda täpselt, sest viskasin ühe mehega palli valgete juustega mehe grupist. Ma tõusin veepinnale samal ajal kui mul kaks ujumislaua jalge vahele pigistatud olid ja istusin nende peal. Et paremini visata, haarasin parema käega vanniservast kinni ja viskasin vasaku käega, kuna olen vasakukäeline. Mõne aja pärast läks mul jälle igavaks. Niisiis, naljana uputasin ma palli sooja vannivette ja siis viskasin selle mehele, kellega ma palli mängisin. Ta oli ainult 9 kuni 14 m eemal ja ma viskasin nii kõvasti kui suutsin. See oli ideaalne spiraalvise ja ma lõin talle otse vastu rinda. Ta kukkus sellest löögist selili ja teised mehed, kes pealt vaatasid, hakkasid kõik naerma. Naer jätkus paar sekundit, aga siis, kui ta üles ei tõusnud, lõppes naer ära ja nad kõik läksid tema juurde vaatama. Ta tõusis lõpuks üles aga teised mehed pidid ta koridori kandma. Nägin, et temaga saab kõik korda aga tal oli valus. See oli minu jalgpalli ja ujumislauadega mängimise lõpp. Pidin peale seda veel tükk aega vees hulpima ja õhkkond muutus väga pidulikust väga tõsiseks.

Kui nad mu lõpuks vannist välja tõmbasid, siis oli mu nahk sama punane kui küps tomat. Ja kui nad mind rätikutega kuivaks hõõrusid, siis ei tundnud ma seda. Ma ei tundnud midagi, mis vastu mu nahka puutus. Mu peenis oli nii palju kokku tõmbunud, et pidin kontrollima, kas ta ikka olemas on. Arvan, et vesi ei olnud mitte kuum, vaid väga külm ja nad tahtsid näha, kui kaua mu keha suudab vastu pidada enne, kui hüpotermia (alajahtumine) pihta hakkab, kasutades selleks sisestusi. Mul polnud õrna aimugi, kui külm vesi tegelikult oli või kui kaua ma tegelikult vannis olin, aga olen kindel, et see kestis tunde.

Peale seda, kui nad mu ära kuivatasid, lasid nad mul käärhüppamist (üles hüpates jalad harki ja käed üles pea kohale ja siis jälle jalad kokku ja käed külgedele) ja põrandal kätekõverdusi teha. Samal ajal, kui kätekõverdusi tegin, kuulsin parema õla tagant lärmi. Üks Adolfi meestest korjas üles rätikuid, millega nad mind just kuivatanud olid ja ta kukkus või libastus ja ma nägin parema silmaga, kuidas ta vannis kukkus. Kuulsin, kuidas kõik minu taga tema juurde jooksid. Paari sekundi pärast kuulsin, kuidas valgete juustega mees karjus mulle, et ma oma tagumiku sinna veaksin. Lõpetasin kätekõverduste tegemise ja kiirustasin redelist üles. Kui ma üles jõudsin, tundsin vees oleva mehe ära, ta oli algsest grupist üks meeldivamaid mehi. Kui nägin, et see on tema, hakkasin ma naerma ja ütlesin midagi nõmedat nagu: "Kuidas vesi on?" Kuid kõik minu ümber olid VÄGA tõsised ja nad üritasid meeleheitlikult meest luuavarre otsast kinni haarama saada. See mees oli suur ja tugeva kehaehitusega, üle 188 cm pikk ja vähemalt 113 kg. Kuid siiski vaatasin, kuidas ta vaevu harjavarrest kinni suutis haarata. Ta oli üleni riides ja ta kandis rasket tumevillast palitut. Neil õnnestus ta ääre juurde saada, kuid seal ei olnud mingisugust jalgealust või tugipunkti ja nad ei saanud teda veest välja. Nad üritasid mitmeid kordi, kuid mees ei suutnud üldse oma käsi liigutada, et neid aidata.

Valgete juustega mees hüppas nüüd sisse ja üritas teda ühe käega veest välja tõsta, samal ajal teise käega äärest kinni hoides, kuid tulutult. Ta karjus mulle, et ma sisse hüppaksin. Ma siis hüppasin ja üritasin ta üles tõsta samal ajal, kui Adolf teisel pool sama tegi, kuid jälle tulutult. Siis tegin ainsa järelejäanud liigutuse. Ma hingasin sügavalt sisse, sukeldusin põhja ja ujusin mehe alla, kes sisse oli kukkunud. Kõverdasin põlved, panin käed pea kohale, haarasin mehe tagumiku ja lükkasin ta üles. Seda tehes õnnestus mul ta veest niipalju välja visata, et teised ta kätte said ja siis välja tõmbasid. Tegin Adolfiga samamoodi ja siis ise ronisin välja samamoodi nagu ma basseini sügavast otsast välja tulen. Seisin püsti ja vaatasin, kuid vaadates sattusin veelgi rohkem segadusse, kui nad meeleheitlikult mehe riideid lahti lõikasid ja ta ruttu tekkide sisse mässisid. Tema nägu oli ilmetu, tema silmad olid pärani lahti, kuid liikumatud ja ta nahk oli väga, väga kahvatu.

Neil oli raskusi tema redelist alla saamisega, kuid neil õnnestus see ja nad panid ta kandraamile ja kärutasid ta ruttu toast välja koridori. Valgete juustega mees mässis teki ta õlgade ümber ja hakkas kõigi peale karjuma. See kõik juhtus alla kahe minuti, mees oli vees arvatavasti umbes üks minut, võibolla vähem. Ma lihtsalt seisin seal ja lootsin, et ta minu peale jälle karjuma ei hakka (olin juba niigi kaks korda kihva keeranud, algul basseinist loata välja tulemisega ja siis jalgpalliga). Kõik hakkasid mulle seljale patsutama ja ütlesid, kui hea töö ma tegin. Kuid nüüd olin veel rohkem segaduses. Miks ei saanud ta basseinist välja tuldud? Miks ta nägu selline oli? Miks on minu nahk punane ja tema oma valge? Mis see nii hea asi siis oli, mida tegin? Ma tõukasin ta ju lihtsalt basseinist välja.

Tagasi vaadates ei tea ma, miks seda sündmust nii selgelt mäletan. Võibolla sellepärast, et selles oli kõige vähem valu või sellepärast, et see oli minu arendamise alguses või võibolla sellepärast, et pärast seda panid nad mind mingil põhjusel enda

suhtes eriliselt tundma. Ma ei tea. Aga sellepärast arvangi, et vesi oli tegelikult väga külm ja mitte sooja vanni temperatuuriga.

Tee punane täpp pooledollarilise mündi suuruseks

Üks järgmiseid asju, mis nad tegid, oli mulle relvast laskmise kunsti õpetamine. Kui nad mu ühikast kohale tõid ja ma laborisse sisenesin, siis seekord viisid nad mu teise labori ossa. Kohta, kus ma ei olnud kunagi varem käinud. See koht oli nagu pikk ja kitsas ladu, kus ruumi tagumises osas oli liivakottide rivi, umbes 2/3 tagumisest otsast kuni laeni oli laotud liivakottidega. Minust vasakul seisis grupp inimesi. Adolf tuli minu juurde ja pööras mu endaga vastamisi. "Kuula mind väga hoolikalt," ütles ta. "See on väga, väga tähtis! Kas sa saad aru?", küsis ta. Ma vist noogutasin selle peale. "Täna hakkame me su laskmise oskuste kallal tööd tegema," ütles ta. "Sa teed nii. Vaata mulle otsa ja keskendu. Oled sa keskendunud?", küsis ta valjenenud häälega. "Jah," ütlesin mina. "Kui sa lased, siis sa lased selleks, et tappa! Korda seda!", ütles ta. Ja ma kordasin seda. "Kui sa sihtmärki näed, siis kujutad sa ette kaht ümmargust ringi, mõlemad pooledollarilise mündi suurused. Need on hõõguvad neonpunased. Need kaks ringi ilmuvad iga sihtmärgi peale. Üks ring on keset otsmikku ja teine on rinna keskel selle ülaosas. KUI SA TULISTAD, SIIS KUJUTAD SA MÕTTES ETTE, ET SA SUUMID NENDESSE SIHTMÄRKIDESSE, NAGU SA OLEKSID MAAILMA KÕIGE VÕIMSAM TELEOBJEKTIIV. SINU MÕTTES MUUTUB SEE VÄIKE PUNANE HÕÕGUV RING STOPPMÄRGI SUURUSEKS. VAHET POLE KUI KAUGEL RING ON. RINGI ON ALATI SAMA LIHTNE TÄPSELT KESKELE TABADA, JUSTNAGU SA TULISTAKSID 60 CM KAUGUSEL OLEVAT STOPPMÄRKI. OMA MEELES HÄÄLESTAD SA ENNAST AUTOMAATSALT TUULE JA KAUGUSE MÕJUTUSTELE. KUI SA TULISTAD, SIIS SA EI MÕTLE, SA LIHTSALT TEED! KAS SAAD ARU! KAS SAAD ARU! KAS SAAD ARU!", ütles ta. ÜTLESIN: "JAH, MA SAAN ARU."

Üks teine laborimees, kellega ma ei olnud kunagi varem rääkinud, tuli kuskilt minu tagant ja tal oli käes kohver. Ta pani selle ümmargusele puust lauale ja tegi selle lahti. Selles oli kuus erinevat püstolit. Ta ütles, et vaataksin teda, mitte püstoleid. Siis küsis ta minult, kas olen varem relvast lasknud. Ma ütlesin, et üks kord laagris olles, siis kui ma väike olin. Ta küsis, kas ma tean kaliibrit ja ma ütlesin jah ja et see oli 22 kaliibriline vintpüss. Ja ma mäletan, et kuulsin naeru, mis näis tulevat igalt poolt ruumist. Siis ütles ta: "Keskendu mulle, hoia oma silmad alati minul." Siis küsis ta minult, kas olen varem püstolist lasknud ja ma vastasin ei. Siis ütles ta mulle, et ta õpetab mulle, kuidas relva käsitleda, kuidas seda laadida, kuidas seda puhastada, mille poolest need üksteisest erinevad, jne, jne. Lõpus ütles ta: "Kõik, mis ma ütlen, jääb sulle meelde ja see saab sinu teiseks loomuseks, sa tunned seda sama hästi nagu oleksid seda alati teadnud." Siis võttis ta esimese püstoli ja paar järgmist tundi (eeldan, et see kestis tunde) tutvustas ta mulle kõiki relvi. Võttes kõik relvad osadeks lahti ja pannes need tagasi kokku. Kuidas neid laadida, kuidas neid puhastada, mille poolest igäüks erines jne, jne. Mäletan seda täpselt, sest peale selle esimest korda läbitegemist tundsin igat relva nagu oleksin sellega kogu elu tegelenud. Nemad teisest küljest olid aga väga pealekäivad, et võtaksin iga relva osadeks lahti ja paneksin selle uuesti kokku VÄHEMALT 25 korda. Peale umbes kolme või nelja lahtivõtmist ja kokkupanemist avaldasin oma arvamust ja ütlesin: "See on ajaraiskamine, millal ma lasta saan?" Ja siis nagu ühest suust hakkasid kõik ruumisolijad minu peale karjuma. Kõik ütlesid põhimõtteliselt sama asja, et su relv on su elu ja see kõik on väga, väga oluline. Ma sain nende jutust aru ja ütlesin: "No testige siis mind."

Keegi, ma arvan, et see oli hr Green, ütles: "Hea küll, me testime sind, tarkpea." Ja nad käskisid mul ümber pöörata. Kuulsin, kuidas nad askeldasid. Kui ma tagasi pöördusin, siis kõik kuus relva olid lahti võetud ja olid suures hunnikus ümmarguse laua keskel. Valgete juustega mees ütles mulle, et mul on täpselt mingi teatud arv minuteid aega, et kõik relvad tagasi kokku panna. Ma ei kuulanud teda eriti. Nii kui ringi pöörasin ja osade hunnikut nägin, teadsin kohe, mida nad tahtsid, et teeksin. Olin nagu laps kommipoes. Elevel uuest väljakutsest ja valmis neile näitama, mida suudan, see kõik oli nagu mäng minu jaoks. Mina nende vastu ja nemad arvasid, et ma ei suuda seda. Kui valgete juustega mees lõpetas sõnade rääkimise, mida ma ei kuulanud, ütles ta: "Valmis," vaatasin tema poole ja tal oli stopper käes, temast vasakul oli hr Green, ta seisis seal käed ristis ja sitta sööv irve näol. Mäletan, et mõtlesin endamisi: "Vaata seda, sa kuradi tõbras," ja Adolf ütles: "Läks." Ja ma kiirustasin ruttu laua juurde. Iga osa, mida puudutasin – ma teadsin TÄPSELT, millise relva külge see käis, kuidas seda kasutati, mis eesmärk sellel oli ja kuidas seda puhastada. Teadsin kõike kohe ja igat sõna, mida juhendaja oli mulle selle kohta rääkinud.

Mul pole õrna aimugi, kui kiiresti ma need kuus püstolit kokku panin. Olin ülesandele nii keskendunud, et mul polnud ümbritsevast aimugi. Kui palju aega oli mööda läinud, kus olin, ma ei teadnud midagi. Tegin väga kiiresti ja kui lõpetasin viimase püstoli kokkupanemise, siis lajatasin selle lauale ja karjusin: "Valmis." Kui üles vaatasin, siis oli neil kõigil tühi pilk silmis ja suud lahti. Hr Green ütles: "Tee veel kord," ja ma tegin seda veel kaks korda. Siis läks valgete juustega ja mustas nahkmantlis mees minu taha ja võttis ühe relva osadeks lahti ja hoidis seda minu ees ja ütles mulle, et räägiksin detailselt, millise relva juurde see osa kuulub ja mille jaoks seda kasutatakse. Siis rääkisin iga detaili kohta sõna sõnalt täpselt sedasama, mida juhendaja sinises laborikitis mulle rääkis. Peale kolme või nelja osa kõndis Adolf nüüd uhkeldavalt ringi nagu uhke paabulind. Ta kiitis mind ja pani mind enda suhtes hästi tunda ja ma ütlesin väga ülbelt: "Kas saan nüüd lasta?", samal ajal hr Greeni poole vaadates. Hr Greenil tõmbus nägu naerule ja ta ütles: "Persse!! Laske tal tulistada."

4. osa

Laboriinstruktor tõi koridorist teise kohvri. See oli musta värvi, nägi esimese kohvriga identne välja, ainult, et see oli väiksem. Ta avas selle ja selles olid kuulide karbid. Ta asetask viis või kuus kuuli väikesele lõhedega kandikule, võttis ühe relva ja jalutas lähimasse tulistamisputkasse. See oli liigutatav jagaja tüüpi sein (samasugune nagu kuubiku tüüpi kontorites) ja sellel oli umbes 31 cm laiune pealmine äär. Me olime ainult umbes 9 m eemal rippuvast pabersihtmärgist (selline, millel on must siluett peal). Juhendaja ütles mulle, et ma teeksin täpselt nii, nagu ta ütleb. Ta käskis mul padrunitalv täis laadida, padrunitalv püstolisse sisestada, kuul rauda sisestada, astuda põrandal oleva joone juurde, kujutada ette punast täppi sihtmärgi otsmikul ja rinnal, tõsta ja jäigastada oma käed nagu terastala, vajutada aeglaselt päästikule, korrata seda kuni padrunitalv on tühjaks lastud, astuda tagasi, eemaldada padrunitalv püstolist, tühjendada viimane padrunitalv padrunitalvest, asetada padrunitalv ja püstol äärelle ja siis astuda kaks sammu tagasi. Ta ütles, et tee seda nüüd. Astusin ääre juurde, laadisin padrunitalve, sisestasin selle püstolisse, lükkasin kuuli rauda, astusin joone juurde, tõstsin oma käe ja tulistasin kõik oma lasud järgemööda! Astusin tagasi, eemaldas padrunitalve püstolist, tühjendas padrunitalve viimasest padrunitalvest,

asetasin nii padrunisalve kui püstoli tagasi äärele ja astusin kaks sammu tagasi. See kõik vältas arvatavasti alla 10 sekundi.

Tegin seda nagu oleksin seda varem tuhat korda teinud ja nagu oleksin seda teinud kui lihtsaimat tegevust. Instruktor tuli mu kõrvale ja hakkas mulle loengut pidama, kuidas tuleb päästikule õrnalt vajutada ja kuidas padruneid üks padrun korraga ja kontrollitult tulistada. Olin ta jutust ennast välja lülitanud ja keskendusin nüüd väikesele inimesterühmale, kes olid paari sekundiga sihtmärgi juurde kogunenud ja näis, et neil olid vastakad arvamused mu etteaste suhtes ja käimas oli suur arutelu. Näib, et tabasin sihtmärki otse pähe, kuid ainult üks kord. Lõpuks jalutas Adolf tagasi ja seisis minu ees. "Rhino," ütles ta. "Miks sa tulistasid sihtmärki ainult üks kord ja meelega ülejäänud padrunid ära raiskasid?", küsis ta minult. "Ma ei raisanud," vastasin ma.

"Rhino, selles kuramuse sihtmärgis on ainult üks auk, vasta nüüd mulle, MIKS SA ÜLEJÄÄNUD PADRUNID MEELEGA MÖÖDA LASID?" "Ma ei lasknud," vastasin mina. Ja mäletan, et sel hetkel tundsin tohutut uhkust ja tohutut ülbust. Tunne, mida ma ei olnud kunagi varem tundnud. See tunne mattis mu enda alla ja ma ei suutnud oma naeratust tagasi hoida ja seal seistes lükkasin ma oma rinna ette ja vastasin nii ülbelt kui oskasin: "VAATA UUESTI!!!"

Adolf vaatas mulle segaduses ilmega otsa, pööras ringi ja kõndis tagasi sihtmärgi juurde. Ta lükkas inimesed kõrvale ja uuris seda, siis vaatas tagasi minu suunas, siis uuris sihtmärgi tagumist poolt. Ta kõndis kolm sammu minu poole ja ütles: "Rhino, seal on ainult üks auk." "VAATA UUESTI!!!", karjusin mina.

Ta kõndis tagasi liivakottide juurde ja grupp järgnes talle. Nad otsisid kuuliauke. Vaatasin, kuidas kõik silmad uurisid liivakottidest seina. Kuulsin, kuidas keegi ütles: "Siin see on," ja ma nägin, kuidas üks laboriinstruktor pistis oma sõrme ühe liivakoti sisse. Grupis valitseb ikka veel segadus. Nad leidsid ainult ühe kuuliaugu. Lõpuks nägin, kuidas valgete juustega mees tõmbas taskust välja taskunoa ja lõikas liivakotti. Ma ei näinud, mis toimus, kuna inimesed olid tihedalt tema ümber, kuid järsku kuulsin ma heakskiidulainet ja Adolf ilmus rahvahulgast välja, käsi välja sirtutatud ja tal oli midagi käes. Ta lähenes mulle ja tema peopesal oli väike hunnik kuule. "Sa tulistasid kõik oma kuulid läbi ühe ja sama augu?" "Loomulikult. Seda te ju käskisite mul teha?", vastasin ma. Ja jälle puhkes heakskiidulaine.

Mäletan, et seisin seal ja olin enda üle väga uhke, kuid samal ajal olin väga segaduses. "Mille pärast nad nii elevil on?", küsisin endalt. Minu jaoks oli see sama lihtne kui pastapliiatsilt korgi ära võtmine ja tagasi panemine väga kiiresti viis korda. Lihtne, ka laps suudaks seda teha. Mul ei olnud aimugi, millest kogu see kisa-kära oli.

Ülejäänud öhtu kordasin sedasama kõikide võimalike vahemaade tagant, erinevate nurkade alt ja erinevates tulistamispositsioonides. Ma tulistasin nii kiiresti, et neil oli viis või kuus tulistamisputkat valmis seatud ja ma pidin nende järel ootama, kuni nad tulemusi uurivad ja sihtmärgid uuesti üles seavad jne. Laadisin relva, tulistasin sellest, eemaldasin padrunisalve või kasutasin padruneid ära, asetasin kõik riulile tagasi samamoodi nagu esimesel korral ja liikusin edasi järgmisse tulistamisputkasse. Olin omadega taevas. Alates viiendast või kuuendast klassist nautisin tõeliselt igasuguseid lahedaid asju, mida sul ei tohtinud selles vanuses olla (mida hoidsin loomulikult oma ema eest täielikult saladuses).

Hiina võitluskunsti relvad, hiina visketähed, num-chuck relvad, ogadega nukid jne. Mu ema tõeliselt vihkas relvi. Lapsena ei tohtinud mul olla MITTE ÜHTEGI mängupüstolit, ei õhupüsse, ei mängupüsse, isegi mitte plastmassist relvi. Kui ma laps olin, ei tohtinud ma isegi mängult kedagi tulistada. Kui Atari välja tuli, siis mu emale ei meeldinud isegi mõte, et ma kedagi videomängus tulistan. Selle tulemusena ei

lasknud ta mul teatud mängu mängida ja ta ei lubanud mul neid omada (mängisin neid sõbra juures ikkagi). Kui ma keskkoolis olin ja Nintendo välja tuli, siis ei lubanud ta mul plastmassrelva osta, mis mängu külge käis, et ma saaksin pardijahti või mingit politseimängu mängida. Kui me mängu ostma läksime, ütles ta lihtsalt: "See on minu raha ja ma ei osta sulle seda mängu." Tahtsin "The Road Warrior" mängu aga tema tahtis mulle osta tennise mängimise või kalastamise mängu. "Vanasti meeldis sulle küll kalal käia," ütles ta. Ta oli ikka üks paras tegelane küll.

Kui mu isa Vietnamist tagasi tuli, polnud ta endine ja tal oli tõsine vaimne ahastus seal toimuva ja üldse kogu kogemuse suhtes. Ja peale seda, mis hr Johnsoniga juhtus, ei saa ma oma ema tema relvahüsteeria pärast süüdistada, võin ainult üritada aru saada.

Igatahes, siin ma olen, 19aastane poiss ja järsku saan tulistada igasugustest lähedatest relvadest ja neil olid igasugused muud lähedad asjad nagu noad, täägid, pimedas nägemise prillid ja kõik TÄISKASVANUD jooksid nii kiiresti kui suutsid, ringi MINU jaoks. Nad jooksid ringi, vahetasid MINU jaoks sihtmärke, tõid MULLE võileibu ja juua, nad kõik näisid olevat väga innukad minu jaoks midagi tegema, ükskõik mida küsisin või tahtsin, läksid nad seda mulle kohe joostes tooma. Nad näisid olevat nii vaimustuses sellest, mida teha suudan ja ma tundsin, et nad kadestasid mind ja samuti tundsin, et nad kartsid mind. Tundsin ennast kuulsusena, tundsin ennast kuningana.

Kõik see tulistamine leidis aset umbes tunni aja jooksul. Peale esimest ringi ei öelnud nad mulle enam tulemusi. Mäletan ainult, et õhus oli vaimustuse, eufooria, ülevoolavuse tunne ja kõigi nägudel olid SUURED naerunäod, nad naersid ja imetlesid. Ausalt öeldes, mida kaugemale me läksime – ma isegi ei tea, kas sain sihtmärgile üldse pihta. Mäletan ainult oma käe tõstmist ja püstolist tulistamist. MA EI MÕELNUD, MA LIHTSALT TEGIN. Ma lihtsalt tulistasin püstolist sihtmärki, astusin tagasi ja nad olid alati miskipärast rõõmsamad kui sead muda sees.

Ma meeldisin neile. Kui õhkkond oli ülev, leidsin ennast järsku rääkimas ja kommentaare tegemas. Kui ma rääkisin, siis kõik tarretusid ja kuulasid. Mulle meeldis see, mulle kohe väga meeldis see. Tegin selliseid kommentaare nagu: "Kas me ikka peame kõik need kuulid ära raiskama? Need on kindlasti väga kallid?" (minu emapoolne vanaema, väga kokkuhoidlik Angstrom hakkas minu sees rääkima). Ja nemad hakkasid selle peale hüsteeriliselt naerma.

Mäletan, et hr Green ütles mulle, endal pisar silmis nii kõvasti naermisest: "Rhino, sa võid tulistada nii palju kuule kui sa tahad. Need on minu kulul, ma teen välja. Persse! Võin sulle autokoormatäitega kuule tuua kui sa tahad." Ütlesin: "Tõesti? Oled sa kindel, sest see võib väga kalliks minna!" Ja kõik hakkasid jälle hüsteeriliselt naerma.

Peale seda kommentaari mäletan ma selle episoodi juures kõige rohkem. Mäletan, et vaatasin, kuidas hr Green pöördus pikas tumedas mantlis mehe poole ja ütles: "Mulle meeldib see poiss, ta meeldib mulle täiega! Mulle meeldib, kuidas ta mõtleb!" Ja ta kutsus käeviipega valgete juustega ja mustas nahkmantlis mehe enda juurde ja veel paar meest liitusid temaga. Valgete juustega mees ütles siis: "Rhino, tule siia." Läksin tema juurde ja ta ütles: "Rhino, esiteks, las ma ütlen sulle, et sa tegid täna suurepärase töö ära ja autasuks laseme sul täna varem koju minna. Ma tahan, et sa lähesid koju ja magaksid ennast korralikult välja, sa oled selle ära teeninud." Ütlesin: "Lahe, suured tänud." Siis patsutas hr Green mulle seljale ja ütles: "Suurepärase töö, poeg, suurepärane!" See oli esimene kord, kui hr Green mind füüsiliselt puudutas ja ma mäletan kõhedakstegevast tунnet ja külmajudinaid mööda mu selgroogu alla jooksmas, kui ta oma käe mu selja pealt ära võttis. Kõndisin seina juurde ja võtsin

põrandalt oma mantli ja järgnesin kahele mehele, kes mu alati ära viisid, auto juurde. Siis mäletan veel, et olin ühika ees ja isegi ütlesin kahele mehele head aega ja läksin magama.

Kõige rohkem mäletan ma uhket tunnet, et suutsin neid oma laskmisega hämmastada, kuigi ma ei tea täpselt isegi, kuidas seda tegin. Mäletan auhinnaga autasustamise tunnet, kuna ma suutsin miskit moodi teha asju, mida keegi neist ei suutnud. Ja kõige rohkem mäletan kõhedakstegevat tunnet, kui hr Green mind puudutas. Ta oli alati seal ja ma olin teda mitmeid kordi näinud, kuid mingil põhjusel oli ta nüüd minu meeles liigagi reaalseks muutunud.

Peale seda õpetasid nad mulle veel, kuidas vintpüsse ja veel teisi püstoleid käsitleda, põhimõtteliselt igat asja, mis kuule tulistas – mind õpetati, kuidas neid kasutada, puhastada, nendega lasta ja kuidas nendega tappa. Nii kui instruktor oli lõpetanud, tundsin ma seda teemat koheselt nagu maailma lihtsaimat asja, nagu ma oleksin seda varem tuhandeid kordi teinud. Mäletan, et kui tulistasin, siis tundsin M-16 ja AK47 erinevust. Tulistasin väikeste poolautomaatsete relvadega nagu Uzi, ainult et need olid natuke teistmoodi. Siis palusid nad mul meelde jätta, millised relvad mulle isiklikult kõige rohkem meeldisid.

Nad muutsid kõige pikema koridori lasketiiruks, kuna see oli pikim vahemaa hoones, paigutades liivakotid ühte otsa ja blokeerisid kõik teele jäävad ukсед ja koridorid. Arvan, et see oli umbes 64+x meetrit pikk. Sisetingimustes näis see tulistamiskaugus olevat väga kaugel. Algsesse lasketiiru olid nad pannud veel maast üleshüppavad sihtmärgid ja ka sellised, mis sõitsid mööda miniatuurset rada. Sihtmärgid tulid ajutise seina tagant välja, sõitsid mööda nägemisulatuses olevat rada ja siis kadusid jälle teise seina taha ja neil olid erinevatel kaugustel olevad sihtmärgid, mis tulid kuskilt välja ja siis kadusid jälle kuskile ära jne. Mingi aeg mulle tundus, et ma ei tee muud kui ainult tulistan. Kõik teised eksperimendid näisid ootele pandud olevat. Trenni tegemine, ajumängud, pusled, poksikott ja kõik muu.

Suutsin tabada SUVALIST sihtmärki, oli see siis liikuv või paigalseisev, SUVALISE vahemaa tagant, SUVALISE relvaga iga kord täpselt keskele. Mäletan, et mul oli mingil põhjusel raskusi poolautomaatsete relvadega, sest need olid disainitud kiiruse, mitte täpsuse jaoks. Seega need tulistasid nii kiiresti, et jaotusmuster ei olnud piisavalt täpne. Piisavalt mitte täpne – ma mõtlen sellega seda, et selle asemel, et oleks üks kuuliauk, millest kõik teised padrunid lähevad otse punase täpi keskelt läbi (sihtmärgid tulid nüüd juba nende peale joonistatud punaste märkidega). Poolautomaatsed relvad eemaldasid põhimõtteliselt terve punase täpi, mis oli pooledollarilise suurune, kui ma padrunisalve ühe hooga tühjaks tegin. Põhimõtteliselt oli see ikkagi uskumatu tabamine ja laskeosavus, aga see ei olnud see, mida nemad tahtsid. Nad tahtsid, et iga kuul läheks iga kord ja kogu aeg läbi ühest ja samast august. Täpselt punase märgi keskelt ilma igasuguste erandite ja vabandusteta. Seega mingiks ajaks tõmbusid nad tagasi poolautomaatsete relvade kasutamisel.

Lähedalt laskmisega, umbes alla 18 m, ei olnud mul mingeid probleeme. Mida kaugemale ma läksin, seda suuremaks see üks kuuliauk muutus. Kui ma tagurdasin nii kaugemale kui võimalik pika maa laskmisel (55 m või 64 m), siis muutus kuuliauk 10sendise mündi suurusest 25sendise suuruseks. Mäletan, et peale laskmist kogunesid nad sihtmärgi ümber ja siis kutsusid ka minu sinna. Ma jooksin sinna ja nägin, et üks auk pea peal olevas punases täpis oli 25sendise suurune ja mu kehast sööstis läbi uhkusetunne. Kuid kui nad minuga rääkisid, siis nad ei kiitnud, vaid karjusid kriitiliselt minu suunas: "MIS KURAT SEE SIIN VEEL ON, SA KUTSUD SEDA LASKMISEKS VÄ, MINE TAGASI JA KORDA SEDA JA MA TAHAN, ET SEE ÜKS AUK OLEKS KÜMNESENDISE SUURUNE, MITTE MINGI GOLFIBALLI

SUURUNE. KAS SA SAAD ARU.” Pidin tagasi minema ja uuesti tegema. Mäletan, et mu sooritus paranes mingil määral, kuid siis läks see jälle käest ära. Kuid nad saatsid mu ikkagi varakult koju, et ma puhata saaksin. Nad sundisid mind tagant ja suurendasid mu võimete piire. Jah, tegin uskumatuid asju aga nad tahtsid näha, kui kaugele olen ma võimeline minema ja milleks tegelikult võimeline olen.

Teadmiste kiiver

Minu töötlemise ja treenimisega läks kõik väga hästi. Hr Green ja Adolf näisid olevat rahul minu edusammudega... seni, kuni me hakkasime väljas laskma. Kõik tundus nüüd vägagi teistmoodi. Külma õhku minu näol pani mind tundma, et olen rohkem ärkvel ja rohkem teadlik sellest, mis ümberringi toimus. Püstol ei tundunud enam olevat mu käepikendus. See oli külm ja tundus olevat raskem. Kui lasin ja vahemaad muutusid aina suuremaks ja suuremaks, muutus mu sooritus aina kehvemaks ja kehvemaks ja ma hakkasin mööda laskma. Möödalaskmise all mõtlen seda, et ma ei tabanud täpselt punase ringi keskele, vaid äärde, tabades musta siluetti, siis ka mustast mööda lastes, kuid ikkagi paberit tabades. Minu automaatne tuule ja vahemaa jaoks häälestumine ei tundunud üldse töötavat. Ühel õhtul oli väga tuuline ja sadas vihma ja ma lasin punasest märgist mööda ja paaril korral lasin ka sihtmärgist täiesti mööda. See oli püstoliga lastes ja ma arvan, et see oli kas Baretta või siis sellele väga sarnane. Nad tõid mu sisse tagasi ja sõimasid mu kehva soorituse pärast läbi. Nad saatsid mu tagasi laborisse, kus tegin ülejäänud õhtu lihtsaid asju nagu raskuste tõstmine, ajupusled, jõuharjutused jne.

Järgmisel õhtul, kui laborisse kõndisin, ütles Adolf, et järgneksin talle ja me läksime ühte tuppa, kus ma polnud kunagi varem olnud. See oli nagu tühi klassiruum, klassi ees olid rohelised tahvlid, paremal pool oli üks roheline tahvel, mis oli ratastel ja mida oli võimalik ümber pöörata ja keset tuba oli üks õpilase laud. See oli ka kõik. Nad käskisid mul istuda ja ma istusin. Läksin väga närvi samal ajal kui mõtlesin, et nad hakkavad mind testima ja ma ei ole õppinud. Sinises laborikitlis mees kõndis klassi ette. Ma ei tundnud teda. Kui ta rääkima hakkas, siis oli ta hääles närviline toon.

Mul polnud õrna aimugi mis toimuma hakkab, sest see kõik oli minu jaoks väga uus. Ta hakkas rääkima kõveratest trajektooridest, kuuli kiirusest, kui see väljub relva suudmest ja kuidas mõõdetakse õhutihedusi versus meretaseme kõrguse õhutihedusega ja see siis võrdub hõõrdumise koefitsiendi võrrandiga, kuidas kuuli kõverat trajektoori mõõta. Ja ta rääkis aina edasi ja edasi. ”PEA KINNI,” ütlesin ma. ”Kas ma saaksin ühe pliatsi ja paberit, et märkmeid teha?”, küsisin ma. Siis olin kummardunud laua kohale ja üritasin meeleheitlikult kõike, mida ta rääkis, üles kirjutada ja need diagrammid, mis ta oli tahvlile joonistanud, paberile kopeerida, justnagu oleksin tagasi koolis. Mingi aja pärast tuli Adolf minu juurde ja küsis: ”Rhino, kas sul on pausi vaja?” ”JAH, mul oli seda kuramuse pausi vaja,” ja ma viskasin pliatsi lauale ja panin oma pea oma käte vahele. ”Kas sa saad kõigest sellest aru?”, küsis ta minult. ”EI,” vastasin ma ja mäletan, et hakkasin nutma: ”Ma üritan, ma tõesti üritan aga MUL EI OLE AIMUGI MIDA KURADIT TA RÄÄGIB!” Me tegime pausi. Olin väga närvis sellepärast, et pidin tagasi sinna ruumi minema. Ma olin keskkoolis algebras kahe saanud ja nemad räägivad asjadest, millest ma ei olnud kunagi midagi kuulnud ja nad tahavad, et ma sellest asjast aru saaksin. Ma ei saa sellest iial aru, mõtlesin ma endamisi.

Nad kutsusid mu tagasi ja esimest korda tundsin omamoodi hirmu. Mitte sellepärast, kus olen või kellega koos olen või sellepärast, mis nad mulle laboris tegid. Kartsin neid alt vedada. Olin hirmul sellepärast, et olin ennast veennud, et juhtugu

mistahes, ma ei ole võimeline sellest aru saama. Ma ei olnud kunagi koolis hea õpilane või nendes asjades hea. See oli lihtsalt võimatu, et sellest aru saaksin!

Kui ma laua taha tagasi istusin, otsisin sinises laborikitlis meest aga teda ei olnud enam seal. Ainult valgete juustega mees oli seal. Ta ütles paar sõna ja ma lõdvestusin ja sulgesin oma silmad. Kuulasin teda. Ta ütles: "Lõdvestu, toetu tooli najale ja ime kogu info endasse nagu sa oleksid üks suur käsn." Kuulsin, kuidas instruktor hakkas jälle rääkima ja see kestis mingi aeg. Kuulsin, kuidas Adolf küsis mu käest, kas mulle midagi kohale ka jõuab? Raputasin oma pead ja vastasin: "EI," ja avasin oma silmad. Nii, kui silmad avasin, vaatasin ma paremale ja nägin, et valgete juustega mees ja hr Green rääkisid teineteisega suhteliselt valjul toonil. Nad ei vaielnud, kuid nad olid ilmselgelt häiritud. Panin oma pea käte vahele ja siis tõusin toolilt püsti ja karjusin: "OODAKE, mul on üks idee!" Olin enda üle nii uhke. Valgete juustega mees tuli minu juurde ja küsis minult, endal ettevaatlik ilme näol: "Mis idee sul on?" "Viige mind mu TASANDILE, viige mind mu TUPPA, mul on üks idee!" "Mida sa teha kavatsed?", küsis ta. "PALUN, VIIGE MIND LIHTSALT MU TUPPA," ütlesin ma. "Rhino," ütles ta, "Ma pean teadma, mida sa teha kavatsed." "Ma seletan teile kohe kõik ära! Palun, viige mind lihtsalt mu tuppa ja uskuge mind, teile kindlasti MEELDIB see!", ütlesin mina.

Kui oma silmad avasin, seletasin, mis ma oma meeles olevas toas teinud olin.

Minu meeles olevas põhitoas (suur sinine tuba, kus on 6 m kõrgune lagi), oli tagumisel seinal lüliti minu närvilõpmete jaoks (nagu kaitsmekapp sinu kodus). See seade võimaldas mul vaimselt tahtega oma närve sisse ja välja lülitada lihtsalt lülitit lülitades kui vaja. Selle kõrval oli adrenaliiniventil, mis võimaldas mul kas sisse või välja lülitada oma adrenaliinivoolu kehasse. See oli lihtsalt peenike vasktoru, mis tuli seinast välja, tuli alla ja läks siis tagasi seina sisse ning selle keskel oli ventil nagu vee peakraan maja keldris, mis kontrollib tänavalt tulevat veevoolu majja (sama asi, ainult, et mina kontrollisin veevoolu asemel adrenaliini voolu ja see oli mu keha, mitte maja kontrollimiseks). See lubas mul oma adrenaliininäeret (neerupealisi) tahtega lahti ja kinni keerata. Selle kõrval oli hirmu lüliti. See oli selline suur vanamoodne voolukatkesti moodi lüliti, mis oli ketiga kinnitatud väljalülitusasendisse ja sellel oli peal silt "ÄRA PUUTU". Nad OLID JUBA varem mind ruumis 101 töödelnud, et ma need seadmed sinna paigaldaksin ja niimoodi seadsingi ma need sinna oma meeles.

Hirmu lüliti kõrvale tegin ma suure metallkasti.

See oli mu isiklik superarvuti, mis oli otse ühendatud mu meele, olemuse ja hingega. Suvaline informatsioon, mis sellesse arvutisse sisestati, see sai koheselt osaks MINUST ja osaks MU HINGEST. Sellel arvutil oli piiramatult mälu ja piiramatult kiirus. See oli maailma kõige kiirem ja kõige ülisalajasem arvuti. Informatsioon läheb otse allikast minu olemuse tuumani, justnagu kivisse kirja raiumine, ainult, et minu puhul oli tühjale arvutiplaadile kirjutamine. Minu meel oli nüüd avatud kõikidele juhistele ja arvutis oli piiramatult ruumi. "KUIDAS ME INFORMATSIOONI SISESTAME?", küsis valgete juustega mees Adolf.

"See on kõige parem osa," ütlesin mina. Ja seletasin neile edasi, et lõin omaenda labori enda meeles. See on uus tuba, mis asub tervendamisbasseini kõrval. Ja selles toas pole muud kui kõige suurem ja kõige mugavam mustast nahast lamamistool, mida on üldse võimalik teha. Lamamistooli kõrval on väike puidust alus. Puidust alusel on minu loomingu ime. Ma kutsun seda teadmiste kiivriks. See on kui jalgpallikiiver, kuid ilma näomaskita. Kiivri peal on juhtmed, mis jooksevad kiivrist läbi ja on ühenduses väikeste metall-nibudega, mis puudutavad mu pealuud, kui ma kiivri pähe panen. Selle juurde kuuluvad ka prillid (nagu suusaprillid), millel on

metallsondid meelekohtade ja silmade ümber. Juhtmed jooksevad kiivrist ülevalt välja ja siis on need kimpu pandud 2,5 cm laiusesse super-konduktorjuhtmesse. Juhe jookseb kiivri ülaosast välja, uksest välja ja tagasi põhituppa. Siis mööda seina ja kinnitub otse superarvuti esiküljele.

Niimoodi kantakse informatsioon üle superarvutisse. Superarvuti siis töötleb seda ja saadab selle siis arvuti tagant jooksvast juhtmest välja (see juhe on kiivri juhtmega täpselt samasugune). Informatsioon jookseb arvuti tagant jooksvast juhtmest välja ja läheb otse sinise seina sisse, otse MINU sisse. "KUIDAS ME SEDA INFORMATSIOONI SIIS NÜÜD TÄPSELT SISESTAMEGI?", küsis valgete juustega mees uuesti. "Kas sa ei saa siis aru! Mina pean ennast toolil ainult mõnusalt sisse seadma ja teadmiste kiivri koos prillidega pähe panema ja KÕIK, millest te tahate, et ma aru saaksin – teil tuleb sellest ainult rääkida! See on nagu arvutikoodi kirjutamine mu ajule JA PARIM OSA ON SEE, ET AINUKE ASI, MIDA MA TEGEMA PEAN, ON LAMAMISTOOLIS LAMAMA, SEST KOGU PROTSESS KÄIB AUTOMAATSELT! KURAMUSE ÄGE, VÕI MIS!!!!" Valgete juustega mees ja hr Green vahtisid üksteisele otsa ja nende ilmetest võis välja lugeda, et nad olid rabatud. Ja mina istusin seal nagu idiot, olles enda üle nii uhke, et sellise idee peale tulin ja et nad jälle üle kavaldasin.

Andsin neile mooduse, kuidas sisestada ÜKSKÕIK MIDA nad tahtsid OTSE mu aju tuuma. Seda ei saanud tagasi võtta, seda ei saanud muuta, seda ei saanud eirata. Nüüd võisid nad kirjutada minu eksistentsi koodi nii, kuidas ise tahtsid ja nad võisid nüüd käskida mul teha ükskõik mida, ja mul ei jäänud üle muud kui ainult kuuletuda. See läks kaugemale hüpnosis, keerulistest sisendustest ja töötlemisest. See andis neile tühja ekraani ja klaviatuuri, et mu olemuse tuum ümber kirjutada.

Kui neile teadmiste kiivrit seletasin, siis tegelikult ei rääkinud ma neile siiski kõike. Mitte sellepärast, et neid kartsin või et üritasin nende eest midagi varjata, nad lihtsalt ei küsinud. Nad ei küsinud kunagi tagavara süsteemi kohta, mille samuti oma meelde installeerisin. Tegin kaheks paksu halli juhtme, mis teadmiste kiivrist välja tuli ja vedasin teise juhtme teise superarvuti juurde, mille ma lõin. Mõtlesin, et varem või hiljem keeran nagunii midagi perse ning sellepärast tegin ma tagavarakoopia ja tagavarasüsteemid ENDA jaoks, et nende eest oma persekeeramisi varjata. Lihtsalt igaks juhuks.

Asetasin ühe lahtivolditava laua otse tervendamise basseini (pidin selleks tuba ja basseini laiendama, kuid kuna see oli minu meel, võisin ma nii toad kui ka basseini nii suureks teha kui ise tahtsin ning tegin endale oma toas piisavalt ruumi, mis asus minu meeles). Igatahes asetasin ma teise, tagavaraarvuti lauale, mis oli tervendamise basseinis ja vedasin juhtme läbi basseini ja vee. Sisuliselt olin ma loonud iseseisva sõltumatu vooluringi tagavarasüsteemi jaoks ja ma ühendasin ka teised süsteemid tagavarasüsteemiga (hirmu vooluringi, tervendamise vooluringi, adrenaliini vooluringi ja valu vooluringi) ja need juhtmed jooksid samuti läbi basseini. Seega, kui midagi peaks põhitua või põhiarvutiga juhtuma, on mul ALATI kõigest olemas tagavarakoopia.

Isegi kui põhituba peaks mingil põhjusel hävinema või kahjustuma nii, et seda ei ole võimalik korda teha, läheks tagavaraarvuti tööle. Ja kui tagavaraarvuti läheks katki, siis kukuks see laualt maha ja otse tervendamise basseini ning seega automaatselt taaskäivitaks ennast ja taaskäivitaks automaatselt ka põhitua sellest koopiast, mis on tagavaraarvutis, mida ei saa kunagi hävitada, sest see on tervendamise basseini kohal ja kui sa üritad tervendamise basseini hävitada, siis kas üks või mõlemad arvutid taaskäivitaksid selle ikkagi. Ainuke viis kõike hävitada on hävitada nii arvutid kui ka tervendamise basseini samaaegselt, kuid kuna ma ei rääkinud

kellelegi tagavarast, poleks nad osanud seda kunagi teha. Loomulikult tegin ma igaks juhuks tervendamise basseini toale hävitamatu ukse, mis sulguks automaatselt ühe miljondikulise sekundi vältel kui ma paanikanupule vajutan (mille juhtmed tuli loomulikult igasse tuppä koos paanikanuppude paigaldamisega vedada) või sulgub üks millisekundi jooksul siis, kui juhtub mingi kahjustus põhiarvutile. Oli ka veel üks ülisalajane kolmas arvuti, mille ma ühendasin tagavara arvuti taha tervendamise basseini toas. Siis juhendasin ma sinist seinä (mis on tegelikult mu meeie seinad, et kogu tuba on minu meel), et see sirutuks välja ja neelaks kolmanda arvuti endasse – et see kuhugi ära peita ja see oli ainult meievaheline asi. Ja sinine sein sirutus välja nagu tilk ja võttis kolmanda arvuti ja pistis selle kuhugi. Ma ausõna ei tea, kuhu see läks. Aga arvan, et see on osa põhjusest, miks ma neid sündmusi täna veel mäletan.

Peale seda, kui olin hr Greenile ja Adolfile teadmiste kiivrit lahti seletanud, panid nad mu uuesti hüpnõõsi alla, et kiivrit proovida ja instruktor hakkas uuesti rääkima. Kui oma silmad avasin, siis valgete juustega mees küsis, kuidas ma ennast tunnen ja minu vastus oli midagi sellist, et: "See kõik on nii lihtne, see kõik on nii selge nüüd!" Nad viisid mu kohe välja lasketiiru ja ma mäletan, et ma kõndisin 91 m märgi juurde, laadisin püstoli ja tulistasin terve padrunisalve järjest tühjaks, eemaldasid padrunisalve ja eemaldasid viimase padrunikesta padrunipesast ja asetasin need mõlemad väikesele alusele märgi kõrval. Hr Green ja Adolf hakkasid sihtmärgi suunas kõndima ja käskisid mul neile järgneda. Nad kõndisid nii kiiresti, et pidin kiirustama, et mitte liiga kaugel nende taga kõndida. Vaatasin ette ja seal oli sinises laborikitlis mees juba sihtmärki uurimas. Kui sinna jõudsime, peatusid nad sihtmärgi ees ja ma ei näinud, kuhu tabanud olin. Nad läksid eri suunas ja hr Green ütles: "See on parem, aga ma tahan, et see auk oleks kümnesendise suurune! Miks ei ole see auk kümnesendise suurune?" Ma vaatasin sihtmärki ja otsaesisel, täpselt punase märgi keskel oli auk, mis oli natuke suurem kui veeranddollariline (25sendine) münt (peaaegu kogu punast täppi ümbritsev).

Sihtmärki vaadates seisid sirgelt ja surusin oma rinna ette. Mul pole õrna aimugi, mida täpselt ütlesin, aga see tundus minust lihtsalt välja voolavat, ilma, et selle peale mõelnud oleksin. Ütlesin midagi taolist nagu: "Kuulide kestade erinevus on üks tuhandik tolli ja kombinatsioonis nii väikese kui tuhandiku grammi püssirohu kaaluveaga ühe padruni kohta – selle tulemuseks on hõõrdumise kadu ja tulirelva suudmes kiiruse erinevus ja kui see korrutada 91 m vahemaaga, siis selle tulemuseks on 3–19 mm kuuli liikumistee kõrvalekallet, mis sõltub õhutemperatuurist ja tuule kiirusest kuuli relvast väljumise ajal, SÖÖR."

Ütlen veelkord, et mul polnud õrna aimugi, mis mu suust täpselt välja tuli aga need olid füüsika võrrandid, mida sinises laborikitlis olev mees üritas mulle klassiruumis õpetada. "Mine ja too oma relv," ütles valgete juustega mees. Samal ajal, kui sörkisid tagasi märgi juurde, vaatasin üle õla tagasi ja nägin, et nad räägivad. Tundsin ennast närviliselt. Võtsin relva ja jooksin tagasi. Kui ma kohale jõudsin, kuulsin neid naemas, kuid lähemale jõudes lõppes naer ära. Hr Green ütles mulle, et olen näidanud paranemist ja ta saadab mu selleks õhtuks koju. Nägin, et ta oli rahul.

Mida ma tol hetkel ei teadnud, oli see, et teadmiste kiiver osutus suureks läbimurdeks. Peale seda said nad kõike, mida nad tahtsid mulle pähe panna – nad said seda nüüd pingutuseta otse mu aju tuuma sisestada. Nad hankisid mulle isegi musta nahast lamamistooli, milles lamada samal ajal kui lamasin oma meeles olevas lamamistoolis, kui teadmiste kiivrit kasutasin.

Jookse nagu gepard

Peale seda, kui nad mulle tooli hankisid, olin teine inimene. Seda on raske seletada, kuid siia maani tundusid kõik eksperimendid ja treening nagu unes kõndimine. Ükskõik, mida nad mul teha käskisid, ei seadnud ma seda kunagi kahtluse alla. Ma ei mõelnud, lihtsalt tegin. Nüüd, mingil põhjusel, tundsin, nagu oleksin kellegi teise kehas. Nägin mis toimub, kuid ei saanud liigutada. Mingi kandi pealt olin toimuvast teadlik, kuid mul ei olnud mingit kontrolli selle üle, et seda peatada. Kui nad käskisid mul midagi teha, siis protesteerisin, kuid mul ei olnud mingit kontrolli asja üle, et selles suhtes midagi ette võtta. Oma sisemuses karjusin: "EI, te kuradi tõprad, ma ei tee seda," kuid samas ei suutnud ma ennast peatada. Tõstsin oma käe ja tulistasin püstolist ikkagi või purustasin kassi pealuu oma käega, mis oli nagu hüdrauliline kruustang, millel oli piiramatu võimsus.

Ma ei tea täpselt, mida nad mulle tegid, kuid mäletan, et järsku olin võimeline jooksmas sama kiiresti kui gepard, nii kiiresti kui mul vaja oli joosta. Olin võimeline hüppama nagu gasell ja olin võimeline läbima suvalisi takistusi igasuguse pingutusega. Mul oli selline tunne, nagu oleksin puuma, kui kannatlikult oma ohvreid jälitasin, hiilivalt ja kassi refleksidega, olin täiesti maskeerunud kõrge rohu sisse, kuid samas ootasin kannatlikult hetke, millal kallale söösta. Samuti olin võimeline ronima nagu ahv. Mõõda suvalist objekti, hoolimata sellest, kui kõrge või sile see oli, leidsin alati mooduse, kuidas sinna üles saada. Ilma igasuguse kõhkluse ja igasuguse hirmuta. Nad sisestasid need omadused otse minu meelde ja sisestasid need ka otse mu iseloomu, kasutades selleks teadmiste kiivrit. Kõik, mida need loomad teha suutsid, suutsin ka mina, ainult, et paremini, sest mina olin "Rhino," peatamatu ja võitmatu. Suutsin teha KÕIKE, ÜKSKÕIK MIDA mul teha kästi, olin võimeline seda tegema, sest olin täiuslik tapamasin "Rhino". Ja mingil põhjusel olin selle üle väga uhke.

Mäletan, et olin autos ja auto sõitis väga üksildasel teel. Mõlemal pool teed olid legendikud ja puude grupid. Oli öö ja kuskil ei olnud näha teisi autosid ega inimesi. Auto peatus ja nad käskisid mul välja minna ja sörkima hakata. Kui jooksmas hakkasin, mäletan, et auto esituled olid minu taga ja kuulsin, kuidas auto mootor undab võimsusest ja kuulsin, kuidas auto tahab mind alla ajada. Ja siis hakkas jälle adrenaliin kehas voolama. Tunned, et jooksed oma elu eest, su süda hakkab tugevasti lööma ja adrenaliin hakkab kehas voolama. Siis, kui instinktid võtavad üle ja sa ei vaata tagasi, tekib sul tunnelnägemine ja ainuke asi, millele mõtled, on kiiremini, kiiremini, kiiremini. Ma ei tea, kui kiiresti jooksin aga mäletan, et nad karjusid autost: "Jookse, Rhino, jookse nagu gepard." Ja pärast kuulsin, et nad tegid nalja, et nad peaksid mu olümpiale võistlema panema ja minu peale kihla vedama, sest see, mis tegin, ei olnud inimlikult võimalik.

Ütlen veelkord, et ma ei tea kui kiiresti ma jooksin kui nad mind autoga taga ajasid, kuid kui olin 12aastasena kuuenda klassi jalgpalli (euroopa jalgpalli) meeskonnas, siis oli mu edu võtmeks kiirus. Kui treenerid võtsid mängud videokaameraga linti, ütlesid nad mulle ja nägin ise ka, et mu sammu pikkus oli 12aastasena 5,5 m. Siis, kui ma keskkoolis senior olin ja oma mängu lindistust vaatasin, siis oli mu sammu pikkuseks üle 8,2 m. Kui ma olin jalgpalli katsetel (ameerika jalgpalli) nii keskkooli seniori aastal kui ka kolledži esmakursuslase aastal ja jooksin 36,6 m lühimaajooksu, siis MÕLEMAL korral lasid treenerid mul seda uuesti joosta, sest need ajad pidid valed olema. "Midagi peab vale olema, sest see ei saa õige olla," ütlesid nad, "See ei ole võimalik."

Keskkoolis arvas treener, et teen sohki ja jooksen ainult 32 m ja ta lasi mul seda joosta viis korda. Isegi kui teised lapsed jooksid minu jooksude vahepeal, kui mina jõudsin jooneni ja jooksin oma aja, jooksis ta tagasi ja süüdistas mind sohi tegemises

ja et jooksen vale joone juurest. Isegi kui teised lapsed vandusid, et ma ei teinud sohki, kutsus ta kõiki valetajateks. Lõpuks, oma kuuendal jooksul, kui tundsin, et muutusin aeglasemaks (andsin vaimselt alla ja kui maailma kõige tähtsam asi sinu jaoks on jalgpalli treeneri heakskiit ning ta ütleb sulle piisavalt palju kordi, et sa ei ole võimeline midagi tegema, siis lõpuks hakkad sa seda uskuma), andis ta mulle aja 4,85. Aeg, millega ta rahul oli, et olen võimeline seda jooksmata ja see oli aeg, mille ta mulle andis. Ta oli tõeline jobu.

Oli keskkooli seenioraasta jalgpallilaagri esimene päev. Treener Doug Parcels (kes oli Bill Parcels'i, tol hetkel New York Jetsi peatreeneri noorem vend) oli võtnud vastu kehalise kasvatusõpetaja koha Ramsey algkoolis ja hakkas trenni andma ka Ramsey keskkooli jalgpallimeeskonna ründe- ja kaitsepositsioonil mängivatele mängijatele (1987. aastal). Ta tuli uue treenerina tööle minu keskkooli seenioraastal ja suvel raskuste tõstmise treeningu ajal oli ta hämmingus, kui palju jõudu mul on. Sügisel, kui laager lõppes ja hooaeg algas, küsis ta korduvalt treener Hymanilt: (see oli see jobu, kes mul mängida ei lasknud ja mu varupingile pani ja üritas mu meeskonnast välja visata sellepärast, et ütlesin talle: "Ära muretse, treener, kõik saab sinu ja su naise vahel korda." See oli siis, kui ta oli täielik jobu kõigi vastu koolis kaks aastat varem ja nimetas kogu meeskonda valetajateks kui ta keeldus uskumast mu 36,6 m aega. Ja ta isegi ei öelnud mulle mu jooksmisaegu, ta lihtsalt kutsus mind petiseks ja käskis mul uuesti joosta ja kui steroidi kohtuprotsess keldris aset leidis, oli ta seal ja ei öelnud sõnagi minu kaitseks.) "Miks ei ole Andy kapten?", küsis Parcels. „Ta on parim kaitsja, keda ma iial treeninud olen ja ta on parim kaitsepositsioonil mängiv mängija, keda ma iial näinud olen.“ Ja Hymani eneseimetlus võttis lõpuks koleda pöörde. Parcels üritas Hymanile öelda, et ta on tähele pannud, et mul on teatud vaimne seisund (ja loomulikult ei tule mul nüüd selle nimi meelde). Siis, kui lastel on teatud alal suuremad võimed võrreldes teistega, kas see on siis spordis, matemaatikas või muusikalistes annetes. Nendel lastel on sellised loomulikud võimed, et nad võivad teised hämmingusse viia aga nad ei tee seda, sest nad tahavad teistele meeldida. Nad tahavad sisse sulanduda ja olla nagu kõik teised. Nad tahavad, et neil oleksid sõbrad ja et neid ei kadestataks sellepärast, mida nad teha suudavad. Seega nad alateadlikult ei anna endast parimat, nad suudavad teha palju paremini kui nad tahavad aga nad ei taha. Ta tundis selle minus peaaegu koheselt ära, samal ajal kui kõik teised sallisid Hymani aastaid kestnud laimu.

See on imelik, sest kui treener Parcels rääkis Penn State'i jalgpallipersonaliga minu jalgpalli mängimise võimetest/oskustest, ütles ta neile muuseas: "Te peate olema väga ettevaatlikud, mida te ütlete, kui te Andy läheduses olete, sest ükskõik mida te tal teha ka ei käsiks, teeb ta seda sõna otseses mõttes kehvemini ja kui te annate talle mingisuguse lahendamatu probleemi, tuleb ta paar päeva hiljem tagasi lahendusega, mis teid hämmingusse viib. Seega peate te olema ettevaatlikud, mida te ütlete, kui te tema läheduses olete."

Sama asi juhtus kolledžis, kui ma jooksin oma esimesed 36,6 m Rochesteris. Nii kui ma joone ületasin, ütles treener: "Jookse uuesti, Pero, sest sa raudselt ei jooksnud sellise ajaga." JA JÄLLE PIDIN MA JOOKSMA 36,6 m NELI KORDA, ENNE KUI NAD MULLE AJA 4,89 ANDSID.

Treener jooksis finišijoone juurde, et minu starti vaadata ja peale seda, kui ära jooksin, pidin ümber pöörama ja seda uuesti tegema, sest see lihtsalt ei olnud tema arust loogiline. Tahan sellega öelda seda, et mul oli kiirus juba olemas ja koos minu meelega töötlemisega muutusin nii uskumatult kiireks, et see ei olnud väidetavalt võimalik. Nad ajasid mind mitmeid kordi autoga taga ja üks kord oli hr Green autos ja peale seda, kui peatusime ja kõik välja tulid, mäletan, et nad rääkisid ja vestluse

põhisisu oli: "Kurat, kas sa suudad seda uskuda?" Ja ma mäletan, et hr Green ise ütles: "See on kuradima uskumatu!" See andis mulle suure rahulolutunde. Jälle olin seda mängu mängides võitnud, nad üle trumbanud.

Palgamõrvari vintpüss

Oli päevane aeg ja nad tõid mu tohtusuuarele ja piklikule väljale ja nad ütlesid mulle, et me hakkame vintpüssist laskmist harjutama. Olin surmav, M-16-ga suutsin ma lasta 366m+x kauguselt ja püstoliga 91m+x kauguselt. Rusikareegel, mis nad mulle andsid, oli, et kõik mis oli kaugemal kui 91m, lasin vintpüssiga ja sihtisin rinda ning kõik mis oli alla 91m, selleks võisin ma püstolit kasutada ja pähe sihtida. Mingil põhjusel eelistasin ma püstoliga pähe sihtida. Need kaks numbrit, mis puudutasid vahemaid, jäid mulle pähe. Igatahes mingil põhjusel olid nad alati pettunud minu vintpüssi laskmises.

Kui väljale jõudsim, tegid nad auto pakiruumi lahti ja seal oli viis või kuus kasti. Seisin seal ja vaatasin, kuidas nad need kastid lahti tegid ja seal sees olid suured vintpüssid ning kõik hakkasid neid kokku panema, väljaarvatud mina, ma lihtsalt seisin seal. Teadsin, milleks neid kasutati. Ainuke vastus oli salamõrvadeks. Kuski oma sisemuses ütlesin ma, et nad tahavad, et ma kellegi ära tapaks ja teadsin, et kui hästi lasen, siis mis muu vastus võiks sellel olla? Mõtlesin endamisi: "Ma ei taha selles osaleda, te kuradi litapojad." SEL HETKEL MÕISTSIN, ET SEE EI OLE ENAM MÄNG, SAIN LÕPUKS ARU, MIS NENDE KAVATSUSED OLID.

Sattusin täielikult paanikasse ja tahtsin ära joosta, kuid ei suutnud end liigutada. Tahtsin karjuda aga ei saanud. Laborikittlis mees, kes mulle algselt relvaõpetustunde andis, hakkas mulle seletama nende ülivõimsate vintpüsside kohta. Umbes poole tunni pärast lasid nad mul ühe relva valida ja panid sihtmärgi püsti 1,1 km kaugusele. Arvan, et nad tegid mingisugust ettevalmistustööd, kasutades teadmiste kiivrit, sest nii, kui seda nägin, teadsin kohe, mis see on ja kuidas seda kasutada, pool tundi oli lihtsalt ülevaade.

Peale ettevalmistustööd hakkasin laskma. Asetasin vintpüssi õlale, sättisin sihikujoonestiku paika ja tulistasin. Kui relvast tulistasin, hakkasin mööda laskma ja selle all mõtlesin seda, et lasin sihtmärgist tervikuna mööda. Hr Green toppis ennast mulle näkku ja hakkas minu peale karjuma, et paremini laseksin. Ütlesin, et ma ei saa paremini ja ta hakkas jälle mulle näkku karjuma. Üritasin talle seletada, miks ma ei saa palgamõrvari vintpüssiga lasta. Seletasin talle, et kui püstoliga või tavalise vintpüssiga lasin, siis ma ei sihtinud relvaga. Panin küll relva õlale, kuid sihtisin meelega, mitte relvasihikuga. Pidin sihtmärki oma silmadega nägema ja siis tulistasin automaatselt ilma mõtlemata. Palgamõrvari vintpüssi käsitlemise võtmeks oli selle suur teleskoop ja kui läbi selle vaatasin, oli see teistmoodi ja ma ütlesin, et mul on kahju, aga ma ei suuda seda lihtsalt teha!

Kuni tänase päevani pole ma näinud, kuidas üks täiskasvanud mees võib niimoodi jonnida ja raevutseda. Ta oli täiesti raevunud ja endast pööraselt väljas. Ja ta ronis mulle näkku ja hakkas uuesti minu peale karjuma. "Mul on kahju, aga ma lihtsalt ei suuda seda teha!", vastasin mina. "MIS MÕTTES SA EI SUUDA, "MA EI SUUDA" EI OLE SINU SÕNAVARASKI!", karjus ta. Astusin lihtsalt tagasi ja ütlesin: "Mul on kahju, aga ma lihtsalt ei suuda seda teha, need asjad ei tööta niimoodi," ja rääkis talle uuesti, kuidas sihin oma meelega, mitte relvaga. Ta lõikas mu jutu pooleks ja ütles: "PERSSE! Mida me nüüd siis teeme?" Ja neli või viis meest kogunesid kokku minust paremale. Kui seal seisin, siis ei saanud ma ennast liigutada ja ei saanud rääkida ilma nendepoolsete konkreetsete juhusteta. Aga ma mõtlesin endamisi: "Mul oli õigus! Mul oli relva suhtes õigus." Ja ma ütles, et see ei olnud hirm, mis minust

üle uhas, vaid see oli rohkem nagu paanika. "Mul oli õigus! Mul oli relva suhtes õigus." Ja kui nad minu juurde tagasi tulid, siis valgete juustega mees käskis mul talle silma vaadata ja ta küsis minult: "Oled sa kindel, et sa ei saa selle vintpüssiga lasta?" Teadsin, et kui mind korralikult mõjutada, siis oleksin midagi teadmiste kiivrit kasutades välja mõelnud, kuid miskit moodi ja kuskilt enda seest leidsin ma jõudu oma keel hammaste taga hoida ja vastasin: "JAH, MA OLEN KINDEL!" Ta aktsepteeris mu vastust ja läks tagasi grupi juurde. Tundsin jõusööstu, kui suutsin miskit moodi vastu võidelda ja ma võitsin. Me pakkisime asjad kokku, istusime autosse ja sõitsime ära. See on kõik, mis ma palgamõrvari vintpüsside kohta mäletan.

Teises kohas

Peale seda, kui palgamõrvari vintpüssi asi ei läinud nii nagu nad planeerinud olid, siis arvan, et nad ei teadnud, mida minuga peale hakata. Mäletan, et istusin F-16 reaktiivlennukisse Rochesteri lennujaamas. Mäletan seda sellepärast, et ma ei ole üldiselt lõbustusparkide sõber, sest karusellid ajavad mul südame pahaks. Kui ma F-16-sse istusin, siis piloot kontrollis, kas nad on mu rihmadega kinnitanud ja ütles mulle, et kõvasti kinni hoiaksin. Saime kohese õhku tõusmise loa. Ta andis gaasi. Kui te teate, mis kiirenduse tunne on Boeing 747 õhku tõusmisel, siis kujutage ette, et F16ga on see tunne vabalt kümme korda võimsam. Selline tunne oli, et oleksin nagu kinnitatud maandumisrajal oleva startiva reaktiivraketi külge. Mu kõht ei jõudnud mulle kunagi järgi, see jäi maandumisrajale. Piloot karjus: "YAHOOO" ja hakkab S-pöördeid tegema. Siis keeras mul täiega ära. Oksendasin nii enda kui ka kogu lennuki sisemuse täis. Ma ei olnud kedagi kunagi nii vihasena näinud kui oli see piloot selle pärast, et ma lennuki täis oksendasin.

Maandusime paar tundi hiljem kuskil lennuväebaasis. Maa-ala asus edelas (kõrb küngaste ja mägedega ja mõned kaktused). Järgmise asjana mäletan, et mind tutvustati meestegrupile. See oli mingisugune salameeskond, umbes 12 meest ja neil olid seljas mustad T-särgid ja jalas kamuflaažpüksid. Nad olid üles seadnud täpselt samasuguse raja nagu siis, kui ma ülikoolilinnakus jooksin ja kui nad tüdruku tapsid. Siinamaani ei olnud keegi suutnud seda kaugeltki veel läbi teha. Valgete juustega mees käskis mul särgi seljast võtta ja kätekõverdusi tegema hakata. Ja siis rada läbi jooksma hakata. Ma ei saanud 90 kraadise tõusu esimesest osast üles. Valgete juustega mees läks ja võttis relva ja ähvardas mind tulistada. Sel hetkel käivitus mul adrenaliinisööst kehas. Ja ma sibasin üle takistuste ja jooksin mööda seda rada. Hüppan isegi kõite abita ja maandusin nende seatud paksudel mattidel. Minu võimete võti ei olnud hüпноос, vaid hoopis siis, kui ma tundsin, et mu elu on ohus, siis hakkas mul adrenaliin kehas tööle ja mul tekkis tunnelnägemine. Kui see kombineerida sõjaväe treeningu ja hüпноосiga, siis see oli juba surmav kombinatsioon.

Nad õpetasid mulle erinevaid kätega tapmise tehnikaid, nad koolitasid mind kõiges ja ma tundsin seda kõike peale esimest korda nagu lihtsaimat asja. Nad üritasid mind meeskonda sulandada, et oleksin üks nende liikmetest. Mäletan, et tegin konkreetse missiooni jaoks trenni. Minu ülesanne oli 90 kraadisest takistusest üles neljanda korruse rõdule saada ja kõis kindlalt kinnitada, et ülejäänud meeskond saaks üles ronida. Mäletan, et harjutasin seda aina uuesti ja uuesti. Kuid kui tuli aeg missioonile minna, siis sõjavägi oli takistuse ehitanud 15 cm paksustest palkidest, kuid kui me hooneni jõudsime, siis see oli ehitatud siledast mustast marmorist. See valmistas mulle natuke raskusi, kuid sain sellest lõpuks üles. Kui kõik olid kõiest üles roninud, läksime sisse. Ma ei mäleta, mille järele me läksime aga mäletan, et tulistasin valvurit siis, kui poleks pidanud tulistama. Nägin teda lähemale tulemas ja tulistasin

teda. Ma arvan, et seadsin ohtu nii missiooni kui ka ülejäänud meeskonna. MA EI SUUTNUD MÕELDA, MA SUUTSIN AINULT TEHA.

Peale seda mäletan veel mitu korda F-16-sse istumist ja sealt välja tulemist, kuid reisi ennast ma ei mäleta, ainult sisse istumist ja välja tulemist. Arvan, et nad panid mu reisi ajaks magama – peale seda, kui ma esimesel korral lennuki täis oksendasin. Mäletan, et oli öö, külm ja et Rochesteris sadas lund ja kui keset ookeani lennukikandjal üles ärkasin, siis seal oli soe ja päikeseline. Arvan, et siis saatsid nad mu missioonile ja tõid mu tagasi enne kui nädalavahetus läbi sai. Tegelikult oleksid nad seda teha võinud suvalisel ajal, sest Rochesteri ülikoolis ei olnud kohalkäimise nõuet (vähemalt nendes tundides, kus mina tol ajal käisin) ja keegi poleks minust puudust tundnud, kui ma oleksin paariks päevaks ära kadunud. See oli tegelikult päris kaval, sest teoreetiliselt oleksid nad võinud mu F-16-s 12 tunniga maailmas peaaegu ükskõik kuhu lennutada. Ärkasin üles ja olin täielikult välja puhanud nagu oleksin mitu päeva järjest maganud, neli tundi olin kuskil tapmisi sooritamas ja siis panid nad mu tagasi lennukile ja 30 tunniga olin Rochesteris tagasi.

Peale seda, kui esimese missiooni perse keerasin, saatsid nad edaspidi mind missioonidele üksinda. Mäletan, et veetsin teadmiste kiivri all lugematuid tunde, missiooni aina uuesti üle korrates. Nad panid iga väikseimagi detaili mulle pähe.

MÄLETAN, et nad ütlesid, et ma pean minema ja ühe mehe ära tapma. Ütlesin, et ei tee seda. Ütlesin: "Mida on see mees mulle isiklikult teinud? Mitte midagi! Ma ei tapa teda!" Natukese aja pärast tulid nad tagasi ja ütlesid: "See mees tapab naisi ja lapsi, ta piinab noori tüdrukuid, kuni need surevad ja siis vägistab neid, ta mõrvab beebisid ja tükeldab vanaemasid oma lõbuks! Sa pead selle mehe tapma, et päästa inimesi, keda ta tapab! Ta on kurjast ja ta tuleb peatada ja ainult sina suudad päästa riigi inimesed tema käest." Nad said mu inimesi tapma ainult sellega, et ütlesid mulle, et see mees on lihunik ja kuidas ta tegi tema ümber olevate inimestega kohutavaid asju. Peale seda, kui nad mulle seda ütlesid, ei olnud mul valikut, nad panid mind tundma, nagu see oleks mu kohus olnud ja kogu maailm sõltus minust, et ma selle ära teeksin.

Mäletan, et viisin täide mitmeid mõrvamissioone. Ma ei tea, kes nad olid, kuidas sinna sattusin, kus olin või miks ma konkreetset seda tegin. Mäletan, et tulistasin mitmeid inimesi mitmeid kordi pähe, tegin pausi, et uuesti laadida ja siis tulistasin neid veel. Nad ütlesid mulle, et hävitaksin äärmusliku vaenulikkusega ja seda ma ka tegin. Asi oli selles, et MA EI SUUTNUD MÕELDA, MA AINULT TEGIN, seega, kui midagi oleks valesti läinud, siis oleks kogu planeerimis- ja ettevalmistustöö tulude lennanud. Kui midagi ei läinud täpselt plaani järgi, siis oleks kogu põrgu lahti läinud. Näiteks, kui teatud kohas oli neli valvurit, kuid plaani järgi pidi olema ainult kaks. Või kui piirkond pidi olema pime aga oli valge. Miskit moodi käis mul siis plöksatus sees ära ja ma hakkasin kõiki tulistama. Kõik muutusid vaenlasteks ja mul ei olnud võimalik eristada, kes on vaenlane ja kes on sõber. Mäletan, et ükskord, kui helikopter mulle järgi tuli, lasid nad prožektorivalgust minu peale ja ma hakkasin nende pihta tulistama. Arvan, et tapsin mitu oma inimest.

Nad üritasid seda parandada, andes mulle kiivrikaamera ja kuulari, kuid ma keerasin oma kõikidel missioonidel mingil hetkel ikkagi ära. Mäletan selgelt, et küsisin nendelt: "Mitmel missioonil pean ma käima enne, kui te mu vabaks lasete?" Valgete juustega mees ütles mulle: "10 missioonil, Rhino, peale seda, kui sa oled 10 missioonil käinud, lähed sa pensionile ja me laseme su vabaks."

Ise mäletan konkreetset ainult neljale missioonile minemist. Mäletan ühte missiooni, kus peale seda, kui nad mu helikopteriga peale võtsid ja me ära lendasime, siis üks meestest, kes oli vabatahtlikult helikopterisse püssimeheks tulnud – teda

tulistati ja ta tapeti maapinnalt. Ta oli see mees, kelle ma laboris veemahutist välja tõukasin ja ta oli ainuke, kes oli minu vastu üldse kena olnud. Arvan, et kõik need mõrvad leidsid aset aastatel 1988-1992. FBI otsib mind hetkel taga, aga Illuminaadid on mu deprogrammeerinud, mu mälu ära kustutanud – kui nii võib öelda. Nüüd, kui mu mäluraasukesed vaikselt taastuvad, langeb aina rohkem ja rohkem pusletükke oma kohale. Siiski, kui lugu rohkem lahti rullub, lisan ma enamus asjasse puutuvad detailid lõpus, et kahte paralleelset ajaliini mitte liiga keeruliseks ajada.

Mäletan selgelt hoonetekomplekse, erinevaid mundrite tüüpe, mida mehed kandsid (osad kandsid ülikondi, osadel olid turbanid peas, osadel olid mingisugused naljakad mütsid) ja loomulikult mäletan mitmete valvuritele ja sihtmärkidele mitmeid kordi pähe tulistamist ja ma lõpetasin alles siis, kui neil ei olnud enam pead, mida tulistada. Siis lasin ma sealt ruttu jalga ja tulistasin kõike, mis mu nägemisulatuses liikus. Probleem oli selles, et ma ei teadnud, millal lõpetada, ma ei teadnud, kes oli sõbralik ja kes mitte, sest mul oli tol hetkel tunnelnägemine. Ma lihtsalt jooksin, jooksin oma elu eest. Ma ei suutnud mõelda, ma lihtsalt tegin.

1989 mai

Mäletan, et kogu esmakursuslase aasta ja eriti selle lõpus oli Brian hullult mures, mida ma oma semestri vaheaegadega peale hakkas. Ta küsis minult, kuhu lähen ja mida teen (tänapühade vaheajal, jõuluvaheajal ja samuti ka lihavõttepühade vaheajal). Kui kool lõppema hakkas, siis käis ta mulle pinda, et ma Rochesteri jääksin. Ta ütles mulle, et tema ja mõned ta sõbrad üürivad maja ja et võin seal tasuta elada. Ta ütles: "Ära mine koju, see siin on su uus kodu." Ütlesin talle, et lähen tagasi koju New Jersey'sse ja et ei, aitäh. Mäletan, et mu ema sõbranna Astrid oli alati meie majas kui ma kolledžist koju tulin. Ta küsis minult alati: "Kuidas sa ennast tunned?" Ja ma vastasin talle alati: "Hästi."

Töötasin sel suvel 12 tundi päevas maju värvides ja elasin oma emaga Ramsey's New Jersey's. Kuid tegin ka trenni nii hästi kui suutsin.

1989 septembris (teise kursuse aasta)

Teise kursuse ajal elasin vennaskonna majas. Suvel läksin lahku oma tüdruksõbrast, kellega me olime koos 7 aastat. Kui kursus oli juba kuus nädalat kestnud, kohtusin ma Carrie Savage'ga. Ta oli siis Rochesteris kolmanda kursuse tudeng. Ta oli oma klassi 5% parimate hulgas ja tema põhiained olid bioloogia ja saksa keel. Ta oli meditsiiniüliõpilane. Ta oli poolenisti poolakas ja poolenisti sakslane. Ta oli ka saksa keele eraõpetaja ja õpetas saksa keelt, et lisaraha teenida. Ta oli veetnud ühe keskkooliaasta Saksamaal ja ta ema sponsoreeris saksa õpilast (kes oli Carrie peika kui Carrie Saksamaal oli), kui ta elas aasta aega nende majas.

Ta tuli ühel pool minu juurde ja me hakkasime rääkima ja ma kutsusin ta välja. Tuli välja, et ta oli väga alatu ja kui ta jõi, siis muutus ta väga vastikuks (ta isa oli alkohoolik ning kui Carrie jõi, siis muutus ta väga alatuks). Sellel aastal mäletan ma mitmeid sõite lennujaama ja seal oli F-16 mind ootamas. Mäletan, et üks kord, kui ma F-16-st välja ronisin, siis see oli umbes samal ajal kui Rochesteris vaheaeg hakkas ja Rochesteri lennuväli oli väga väike ja seal oli ainult paar väravat. Kui maandumisrajalt väravani kõndisin, siis seal olid tüdrukud, kes mind tundsid ja kes karjusid, et mu tähelepanu saada ning mina kõndisin neist lihtsalt mööda kaks pikkades mantlites meest kummalgi pool mind. Ma isegi ei tunnistanud nende kohalolu.

Ma ei mäleta eriti labori episoodide sellest ajast, kuid see ei tähenda, et neid ei olnud. Ma lihtsalt ei mäleta neid, kuid mäletan, et käisin väga palju lennujaamas. Mäletan F-16 reaktiivlennukisse istumist ja siis kuskil teises kohas sealt välja

tulemist. Kas see oli siis ühes teises asutuses kuskil edelas või lennukikandjal, mäletan lennukist välja ronimist nendes kahes kohas. Mäletan ka, et sõbrad küsisid minu käest: "Kus kurat sa paar viimast päeva olnud oled?" See küsimus kerkis esile palju sel aastal.

Mäletan, et mu sõbrad Nick ja Bob küsisid minult: "Andy, kes su mõistusega jändab? Andy, kas sinuga on kõik korras? Ütle meile, kes sinuga jamab. KAS SINUGA ON KÕIK KORRAS?" Siis mäletan veel oma vennaskonna majja kõndimist ja kui sisse astusin, siis kohe minust paremale jäi suur tuba (seda kutsutakse Wilsoni toaks) ja kogu vennaskond oli nägudega minu poole ja valgete juustega mehel oli käes nõõri otsas rippuv väike läikiv pall ja ta kõigutas seda edasi-tagasi otse nende ees ja neil kõigil oli tühi pilk silmis. Ma peatusin koridoris, valgete juustega mees käskis mul üles oma tuppä minna ja ma läksin. Peale seda käitusid kõik normaalselt ja keegi ei öelnud sõnagi selle kohta.

Mäletan, et küsisin Nick'ilt ja Bob'ilt, kas nad mäletavad seda vestlust, mis meil minu kohta oli ja nad ei mäletanud tuhkagi.

1989 detsembris

Läksin jõuluvaheajal koju New Jerseysse. Mul oli vaja raha teenida, seega vaatasin läbi kohalikku ajalehte ja seal oli kuulutus, et otsitakse autoparkijat ja selle eest makstakse 10–12 dollarit tunnis. See oli Ho-Ho-Kus Inn, 5 tärniga restoran, mille omanikud olid grupp kohalikke arste. Kuulutus ütles, et tuleb saata resümee dr Purrizzole ja seal oli antud ka telefoni ja faksi number. See kuulutus püüdis koheselt mu pilku, just raha ja siis nägin ma dr Purrizzo (Joseph P. Pizzurro) nime ja arvasin, et ma võiksin selle töö saada. MA EI MÕELNUD KORDAGI steroidide kohtu-protsessile keldris. See ei käinud mul isegi mitte peast läbi.

Saatsin oma resümee ja saatekirja dr Purrizzole. Ja umbes päev hiljem helistas ta mulle. Küsisin temalt töö kohta ja maailma kõige magusama häälega ütles ta mulle: "Jah, töökoht on veel vaba, Andy. Tule intervjuule, kas sulle sobib homme kell 13.00? Kas sa tead, kus mu kontor NÜÜD asub?" Ütlesin, et ei tea ja seega andis ta mulle juhised, kuidas sinna saada. Järgmisel päeval kell 13.00 olin ma ta kontoris. Tema sekretär helistas talle, et öelda, et olen kohal ja ma läksin ta kontoris. Istusin kõrge seljatoega nahktooli ja järsku plahvatas ta vihast.

"SA OLED KAS MAAILMA KÕIGE LOLLIM LITAPOEG VÕI SUL ON KÕIGE SUUREM PAAR MUNE, MIDA MA KUNAGI NÄINUD OLEN!"

"Millest kuradist sa räägid?", küsin ma.

Ta ütles: "KAS SUL ON ÕRNA AIMU KA, MIDA MA SINUGA TEHA TAHAN? SA JALUTAD SIIA SISSE NAGU SA ÜLDSE EI KARDAKS MIND, SAMAL AJAL, KUI SA MU NAIST OMA KOOLIS KEPID JA SIIS VEEL SELLEPÄRAST, ET SA RIKKUSID MU KARJÄÄRI ÄRA." Ja ta tõstis laua tagant oma käe ja ta käes oli relv.

"Mida sa mulle teha tahad?", küsisin ma. "Mille eest? Mida ma sulle teinud olen?"

"Ära mitte üritagi minuga lollu mängida, ma olen juhatusest välja visatud ja olen sinu pärast haiglast välja visatud!", ütles ta. Ja siis tuli mulle kõik meelde ja ma ütlesin: "Kuidas sa saad mind süüdistada selle eest, mida sa ise tegid, ÄRA SA UNUSTA, et SINA tulid mulle kallale, ma olin ainult laps, kes tegeles oma asjadega ja SINA tahtsid mind luku taha panna ja mu aju välja lõigata, lihtsalt sellepärast, et ma ei tunnistanud midagi, mida ma ei teinud. SIIS sa röövid mu ja peaaegu tapsid mu oma ravimitega ära! Ja mis puutub sinu naise keppimisse, siis jah, proua Purrizzo ilmus paaril korral kohale, kuid ma ei teinud temaga KUNAGI MIDAGI. Ma ütlesin

talle iga kord ära. PEALEGI juhtus see kaua aega tagasi ja kui keegi kellelegi midagi võlgneb, siis oled see SINA, kes on mulle vabanduse võlgu ja alustuseks võid sa mulle tööd anda.”

Ta langetas relva ja pani oma käed oma pea peale ja karjus: ”See on uskumatu! SA VALETAD! SA ÜTLED MULLE, ET TA ILMUS KOHALE JA ANUS SIND, ET SA TEDA KEPIKSID JA SA ÜTLESID TALLE ÄRA! MITMEID KORDI! JA SEE EI JUHTUNUD KAUA AEGA TAGASI... SEE JUHTUS AINULT 18 KUUD TAGASI, ANDY!”

Ma ütlesin: ”Õige, ma ei puutunud proua Purrizzot kordagi Rochesteris.” Siis ütles ta: ”Me saame kohe teada, mis juhtus” ja ta võttis välja väikese nööri otsas rippuva läikiva palli ja hakkas seda oma laua tagant minu ees kõigutama. Ma tõusin püsti ja ütlesin: ”Sa teed nalja vä?” Ta võttis relva ja käskis mul tagasi tooli istuda ja nööri rippuvat palli jälgida. Mul oli paari sekundiga pilt taskus. Kuulsin, kuidas ta karjus: ”MA SAIN TA KÄTTE, MA SAIN TA KÄTTE.”

Niipalju, kui ma mäletan, lasi ta mul oma läbivaatuslauale ronida ja hakkas mind siis küsitlema. Ütlesin talle, et ma tõesti ei maganud kolledžis tema naisega ja et ma tean, kes magas. Siis mäletan ma, et ma keerasin järsku täiesti ära ja hakkasin karjuma: ”USA VALITSUSE SALAPROJEKT 35765XXXX. SELLE MÖTTEKORGI PUUTUMINE ON KARISTATAV SURMAGA jne, jne!”

Kui ma ta kontorist lahkusin, siis ma higistasin ja õde vaatas mind nagu mul oleks kaks pead õlgadel. Ta helistas mulle kaks päeva hiljem ja ütles, et töö on minu. Seega parkisin ma ülejäänud vaheaja dr Purrizzo jaoks autosid HO-HO-Kus Inn’is.

Peale vaheajaga, need kaks kutti, kes olid dr Purrizzo naisega ja naise sõbrannaga, mustade juustega naisega, maganud, ilmusid üks päev raskusi tõstma ja nad olid maffia poolt vaeseomaks pekstud.

1990 aprillis

Tulemas oli kevad. Adolf viis mu ühte tupp. Hr Green oli seal. Ta ütles mulle, et reeglid on muutunud ja nüüd on ka pensionilemineku reeglid muutunud. Nüüd pean ma 25 missioonil ära käima, et pensionile jääda, mitte kümnel nagu algul lubati. Ütlesin talle, et see on täielik jama ja me mõlemad teame seda. See oli ilmselge katse saada mind rohkem mõrvu sooritama, kuid ma võitlesin programmeerimisele vastu. Ütlesin talle, et olen oma kümnel missioonil ära käinud ja isegi kui reeglid on muutunud, siis mulle kehtivad ikkagi vanad reeglid, sest pakkumine tehti siis, kui kehtisid vanad reeglid ja kui talle see ei meeldi, siis ta võib mu advokaadiga rääkida. Siis küsis ta mu käest, et kas mul on advokaat ja ma vastasin: ”EI, aga ma võtaksin omale ühe selle juhtumi tarbeks.” Ja ma ütlesin, et ei kavatse enam ühtegi mõrva sooritada, sest olen pensionil. Hr Green läks endast välja ja ütles mulle, et kui ma seda ei tee, siis tapab ta mu kohe siin ja praegu ära ja ta pani oma relva vastu mu pead. Ainuke asi, mis ma ütlesin, oli, et rääkigu mu advokaadiga. See ajas ta veel rohkem vihale. Nad proovisid igat veenmisviisi, et ma läheksin veel 15-le missioonile. Kõike, alates relva vastu mu pead surumisest kuni pekstmiseni ja ähvardades mu pere ära tappa. Aga ma jäin endale kindlaks.

Siis testiti mu iseloomu. Nad olid mind jälginud iga päev alates sellest päevast, kui ma Rochesteri ülikooli saabusin (tegelikult jälgisid nad mind alates 2. eluaastast), kuid igatahes testisid nad mind hoolimata sellest, kas ma seda ise teadsin või mitte. Alates sellest, et pidin Gweniga lähestikku elama kuni selleni, et Gwen tahtis minuga seksida kuni selleni, et talle ära ütlesin kuni selleni, kuidas reageerisin sellele olukorrale ja kuidas reageerisin tolele olukorrale. Nad tõid mu pimedasse ruumi. Kõikjal minu ümber olid inimesed aga ma ei näinud neid. Ainuke asi, mida nägin, oli

väike laud ja laual põlev lamp ja selle taga oli kellegi kuju. Ta hakkas minult küsimusi küsima, miks ma Briani steroide varastasin. Ma teadsin, et olen omadega perses, hoolimata sellest, kuidas vastan. Kui vastan "JAH," ma varastasin Briani steroide ja tunnistasin oma teo üles – kas nad võtaksid seda kui aus olemist või kui kitujat. Või kui ma vastaksin "EI" ja valetaksin selle kohta, kuigi teadsin, et see on neil videolindile võetud, kuidas ma Briani steroide varastasin – kas nad näeksid seda kui kedagi, kes oskab surve all oma lõuad pidada või nad näeksid seda kui valetamist.

Seega tegin ma ainsa võimaliku teo, et üritada pääseda. Ma vastasin MÕLEMAT PIDI. Algul ütlesin ma "EI," siis muutsin oma vastuse "JAH"-iks, siis jälle tagasi "EI"-ks ja ma pendeldasin niimoodi mitmeid kordi edasi-tagasi, kuni nad käskisid mul lahkuda. Valgete juustega mees viis mu tagasi minu tuppa. Tema näol oli muie, ma arvan, et ta teadis, mida ma teha üritasin.

Arvasin, et pääsesin, et nad ei saanud mind enam usaldada ja nad ei osanud minust enam midagi arvata – äkki jätavad nad mu nüüd rahule. Tuleb välja, et nad viisid mu autoga metsa. Me tulime autost välja ja kaks meest ütlesid, et läheksin ja vaataksin üle selle tohutusuure augu ääre, mis nad maa sisse kaevanud olid. Kuulsin, kuidas üks mees võttis välja oma püstoli. Ilma mõtlemata hüppasin ma talle peale nagu oleksin ma gepard olnud, haarasin relva ja murdsin käega ta kaela, tema kõri ja hingetoru muljudes, nagu see oleks tühi õllepurk olnud. Teine mees hakkas ära jooksuma, kuid ma sain ta kohe kätte ja murdsin ka tema kaela. Istusin maha kohe laipade kõrvale ja hakkasin nutma.

"Miks tahavad kõik mind ära tappa?", küsisin endalt ikka ja jälle. "Tahan ainult, et mind rahule jäetaks, tahan olla lihtsalt laps, kes käib kolledžis." Kuulsin, kuidas mobiiltelefon helises paar korda, kuid ma ei vastanud. Mingi aja pärast ilmus teine auto, selles oli valgete juustega mees ja ta käskis mul autosse istuda ja me sõitsime minema. Istusin tagaistmel ja vaatasin tagumisest aknast välja ja vaatasin, kuidas nad laipu uurisid samal ajal kui minema sõitsime. Minu reaalsused hakkasid segunema, kui mu programmeerimisse hakkasid praod sisse tulema.

Ei mingisugust paberitööd

Umbes päev hiljem olin tagasi pimedas toas, kus oli väike lamp ja seekord istusid nad minuga maha ja hakkasid minuga mu võimalusi arutama. Seekord oli seal teine hr Green (hr Roheline). Ma ei mäleta, et oleksin seda meest kunagi varem näinud. Ta ütles mulle, et võin kas koostööd teha ja agendina jätkata või nad on sunnitud mu ära tapma, sest nad ei saa mul lihtsalt minna lasta. Mäletan, et tegin nalja: "Ega te mind vist lahti ei lase ja kogu seda asja ära ei unusta?", küsisin ma. Mees üldse ei naernud. Ma teadsin, et nad on tõsised. Ma siis lajatasin talle: "Agent! Agent! Ma ei ole mingi agent ja ma ei ole mingis kuramuse sõjaväes, ma olen lihtsalt kolledžiõpilane, kelle te olete vastu mu tahtmist võtnud ja kellele te olete midagi teinud, nii, et mis minusse puutub, siis võite te perse minna."

Tema näol olevast ilmest võis välja lugeda, et see oli talle uudis. Ta lasi mul ära koridori minna. Ma kuulsin, et sees toimus tuline vaidlus: "MIDA KURADIT TE SELLEGA ÖELDA TAHATE, ET TA POLE KUNAGI PABERITELE ALLA KIRJUTANUD? KAS TE TAHATE MULLE ÖELDA, ET TA ON KOGU SEE AEG MITTEVABATAHTLIK SUBJEKT OLNUD! TE KURADI IDIOODID, KUI SEE KUNAGI AVALIKUKS SAAB" ja ta aina jätkas ja jätkas. Mõtlesin, et mul on nüüd võimalus pääseda. Nad kutsusid mu sisse tagasi. Uus hr Green pani paberi minu ette ja käskis mul sellele alla kirjutada. Ma hakkasin paberit lugema ja ta läks vihast lõhki ja karjus: "KIRJUTA SELLELE LIHTSALT ALLA, KURAT KÜLL." Mulle öeldi alati, et enne, kui sa millelegi alla kirjutad, tuleb see läbi lugeda.

5. osa

Üritasin seda lugeda, kuid sõnad olid väga segased ja ma ei saanud ühest sõnast aru. Siis ütlesin: "Ma laseksin selle oma vanematel üle vaadata ja ma saadaksin selle siis teile postiga tagasi! Mis teie aadress on?" See oli viimane piisk. Uus hr Green läks endast eriti välja ja ütles: "MA ÜTLEN SULLE, MIS SIIN PABERIL KIRJAS ON. SEE ÜTLEB, ET SA ANNAD MEILE LOA SIND ÄRA TAPPA! MIND ABSOLUUTSELT EI HUVITA, KAS SA KIRJUTAD SELLELE ALLA VÕI MITTE, SEST ME KIRJUTAME SU NIME SINNA ALLA NII VÕI NAA! NII, ET PEA LÕUAD JA KIRJUTA PABERILE ALLA."

Keskendusin väga pingsalt paberi lugemisele ja tekst hakkas peale selliste sõnadega nagu: Mina.....olen siin vabatahtlikult nii kehaliselt kui vaimselt, et nõustuda.... Bla! Bla.. Bla. Ma ütlesin: "See on vale, ma ei ole vabatahtlikult nõus." Ta rebis paberi mu käte vahelt ära ja andis selle kellelegi minust paremal. Paari hetke pärast oli paber tagasi ja sellel oli nüüd minu nimi all. Uus hr Green võttis klaasi, milles oli vesi, valas sinna sisse valget pulbrit, segas selle ära ja käskis mul selle ära juua. Küsisin: "Mis selle sees on?" Ta virutas rusikaga vastu lauda ja karjus: "TÜRA, JOO SEE LIHTSALT ÄRA!" Adolf tuli mu parema öla juurde ja ütles mulle, et see on mürk ja et see tapab mu ära ja et MA JOOKS selle ära! Algul ma ei joonud, kuid siis lõpuks jõin ma klaasis oleva vee ära. Peaaegu koheselt sattusin ma tervendamise basseini ja seekord valutas mu kõht nii kõvasti, et suutsin seda vaevu taluda. Kuid jõudsin siiski rohelisse vette.

Kõik oli mingi aeg ümberringi väga pime. Tundsin, nagu ma liiguks. See kestis mingi aeg ja siis oli selline tunne, nagu me oleks peatunud. Järsku nägin ma hämarat valgust. Olin auto pakiruumis. Mehed hakkasid mind välja tõmbama ja kui ma ise liigutasin, siis nad sõna otseses mõttes hüppasid umbes meetri jagu kaugemale. Ronisin autost välja ja küsin: "Mis toimub?" Üks mees võttis oma mobiiltelefoni välja ja hakkas sellesse karjuma: "Kas sa tahad temaga rääkida!", ja ta ulatas telefoni mulle. Telefonis olev mehe hääl tundus mulle tuttav. Mingil põhjusel käskisid nad mul augu põhjas olevasse männipuust kasti minna ja magama jääda. Ärkasin üles ja ümberringi oli kõik pime ja sellest pimedusest saad sa alles siis aru, kui sind on elusalt maetud. Kuulsin, kuidas mulle mulda peale visati ja hakkasin karjuma.

Mul õnnestus kaant umbes 2,5 cm liigutada, kuid sellest piisas, et saaksin oma jalad vastu kaant suruda. Ja mul õnnestus kaas üles ja küljele umbes 15–20 cm lükata. Ja ma hakkasin ennast välja kaevama. See näis kestvat terve igaviku. Võtsin selle mulla, mis ma olin just ära kaevanud ja toppisin selle kirstu, mis oli mu jalge juures ja meeletus paanikas jätkasin ma üles kaevamist. Kui ma viimastest kihtidest läbi murdsin, siis nägin, et mehed panid labidad autosse ja panid särgid tagasi selga. Kui ma ennast maa seest välja upitasin, siis oli hirm nende nägudel ilmselge. Tundsin õhus hirmu lõhna ja nad teadsid, et nad olid just midagi kohutavat teinud ja nüüd jäid nad vahele. Paari hetkega murdsin ma nende mõlema kaelad ja istusin jälle laipade kõrvale ja hakkasin nutma. Seekord, kui telefon helises, võtsin ma kõne vastu.

"Hallo," ütlesin ma. Teises otsas olev hääl küsis: "Kes see on?" "Kes sa ise oled?", küsisin mina. Siis ütlesin: "Su sõbrad on surnud ja mina olen ikka veel elus," ja viskasin telefoni metsa. Olin kaetud vere ja mudaga ja minestasin ära.

Järgmisel hommikul ärkasin oma voodis ja olin täiesti puhtaks tehtud välja arvatud see, et mu küünte all oli tohutud koguses mustust. Siis leidis aset koosolek minu ja valgete juustega mehe vahel. Ta ütles mulle: "Andy, Hispaanias, kui härg siseneb härjavõitluse areenile, siis ootab teda kindel surm. Tema jaoks ei ole mingit

pääseteed. Siiski, aeg-ajalt tuleb ette härgasid, kes võitlevad nii vapralt, et neid säästetakse ja pannakse karjamaale. Me oleme otsustanud su karjamaale panna ja su pensionile lasta.” Ja mina ütlesin: ”Te panete mu karjamaale muru näksima, kuid mu ümber on ikkagi aed.” Ta vaatas mulle otsa ja hakkas lihtsalt naerma.

See on ”ajunussi” tavaline taktika, kui nii võib öelda. Nad ütlevad sulle, et oled vaba, kuid tegelikult on see tõest väga kaugel. See on lihtsalt programmeerimise järjekordne kiht, et su mälu kustutada.

1990 juuni-august

Töötasin isa juures

1990 oktoober

Neerukivid

1991 veebruar

Teise kursuse kevadel võtsin äriõiguse tunde. Esimesel kuul käisin professor Shanahand (äriõiguse professor Simoni ärikoolis) loengutel.

Kõrbetorm.

1992 mai

Lõpetasin kolledži ja kolisin tagasi koju, et tööd otsima hakata.

1992 detsember

Töötasin Newarkis õhustranspordi firmas (see on Newarki lennuvälja lähedal). Teel tööle kuulasin Howard Sterni raadiosaadet. Ta hakkas rääkima ühest videolindist, kus peal on üks keskkooliõpilane, kes oli kohtuprotsessil sellepärast, ta võttis väidetavalt steroide. Ta ütles, et see juhtus aastaid tagasi, kuid ta tahab, et see inimene helistaks. Ta tahab minuga rääkida. Sel hetkel kattis mu keha koheselt külm higi ja mu pea hakkas pöörlema samal ajal kui Garden State kiirteel sõitsin. Jõudsin tööle ja Howard jahus ikka veel sellel teemal edasi. Ma ei helistanud. Järgmisel päeval sõimas ta raadios mind argpüksiks ja petiseks, et ma ühendust ei võtnud, sest tema tahtis mind kangelaseks teha (saatsin paljud täiskasvanud sõna otseses mõttes persse). Ta sai videolindilt teada, kes olin, helistas mulle ja ütles, et ta saadab mulle limusiini järgi. Võtsin järgmise päeva töölt vabaks. Hommikul saabus limusiin ja ma lihtsalt ei suutnud ennast sundida sinna sisse istuma ja saatsin selle ära. Howard helistas mulle ja ta oli vihane ja sõimas mind igasuguste nimedega. Pärastlõunal helistas ta mulle uuesti ja nüüd oli ta veelgi vihasem. Ta karjus pööraselt minu peale, kuidas VALITSUS just sisse trügis, võttis videolindi ja ütles, et kui ta sellel teemal veel ühe sõna poetab, siis nad tühistavad nende FCC litsentsi.

Ta rääkis loomulikult sellest järgmisel päeval raadios, anus mind, et ma sellel teemal sõna võtaksin ja neile vastu astuksin. Aga ma ei suutnud. Iga kord, kui kasvõi üritasin nendele asjadele mõelda, hakkas mu pea sõna otseses mõttes pöörlema. Siis mäletan ma, et hr Green ja grupp mehi ilmusid mu majja ja kustutasid uuesti mu mälu.

1993 märts

Isa arutas minuga mu tulevikku ja mida ma teha tahan. Ütlesin talle, et ma ei taha enam ialgi põhjas elada. Üritades mind aidata, helistas ta oma mereväe semule, kes omas trükiettevõtet Atlantas. Mind intervjueriti ja ma sain selle töö. Kolisin Atlantasse ja alustasin oma uue tööga ja näiliselt oma uue eluga.

1993 juuli

Minu korterimajas tuli üks kutt ebatavaliselt minu juurde ja tutvustas ennast mulle basseini ääres. Selle kuti nimi oli Aaron ja ta oli lõunas, et saada magistrikraad PSÜHHOLOOGIAS. Juhuslikult oli ta samuti pärit Rochester New Yorgist. Ta käis Rochesteri ülikoolis ühe semestri ja väidetavalt teadis osasid mu sõpru, kuna ta oli kohalik Rochesteri poiss. Temast sai mingi aja pärast mu parim sõber ja möödus umbes aasta. Kui me käisime väljas joomas või pidudel, siis Aaron kiitles, kuidas ta on võimeline inimesi hüpnotiseerima nii, et inimesed ise ei saa sellest arugi ja kuidas ta oskab inimeste mõistusega mängida. Ma ei arvanud sellest eriti suurt midagi. Ma ei mäletanud absoluutselt mitte midagi oma kolledži õudukatest ja ausalt öeldes oli see mu elu parim aeg Atlantas. Ta oli samuti üks mu "parimaid sõpru," seega ei mõelnud ma sellest suurt midagi.

1994 juuli

Trükiettevõtte ei laienenud tulevikupotentsiaali poolest nii nagu ma lootnud olin ja ma tulin umbes pooleteise aasta pärast töölt ära. Olin mingi aeg töötu, kuid siis saavutasin oma esimese korporatiivse läbimurde. Sain oma esimese töö suures *Dunlop Tire* korporatsioonis. Kolmsada kuuskümmend kandidaati ühele kohale ja mina sain selle koha endale. Seega olin loomulikult väga elevil ja rääkisin sellest kõikidele oma sõpradele. Töö nõudis iga nädal kagusse reisimist, mis tähendas seda, et olin igal nädalal teisipäevast reedeni teel. Töö pidi algama alles augusti lõpus ja praegu oli juuli algus, seega oli mul natuke aega.

Umbes kaks nädalat peale seda, kui Aaronile ütlesin, et töö sain, helistas ta mulle ja palus mul tema juurest läbi tulla. Läksin tema korterisse ja me lollitasime umbes tund aega, siis ütles ta mulle täiesti ootamatult, et osad inimesed on mures mu uue töökoha pärast. Olin šokeeritud ja see tuli nii ootamatult, et küsisin: "Mida kuradit sa räägid?" Tema ütles: "Fakt, et me ei tea, kus sa nädala keskel oled." Olin täiesti segaduses ja sain väga vihaseks (ma ei mäletanud varem asetleidnud sündmustest midagi – piinamistest, mõrvadest, Illuminaatidest – ma ei mäletanud mitte midagi). Ütlesin: "Millest kuradist sa räägid? Kes on mures? Mis see üldse nende asi on? Kes? Ma ei saa aru."

Ta jättis asja rahule. See, mis järgmisena juhtus, seda ta rahule ei jätnud. Mul oli palju vaba aega kuni töö alguseni ja olin väga närvis, sest pidin minema Buffalosse, kolmenädalasele treeningule. Olin 24aastane ja see oli mu esimene päris töö, koos firma auto, esinduskulude ja kõige muuga. Sellest ajast alates, kui Münchenist Saksa- maalt tagasi tulin, kui viieaastane olin, kokutasin rääkides tugevalt. Asi oli selles, et teadsin, et see kõik on mu peas kinni, sest kui üks olin, siis suutsin väga soravalt rääkida, kuid kui pidin kellegagi rääkima või valjusti midagi lugema või jumal hoidku, inimeste grupi ees rääkima, siis mu kurk läks tervenisti lihtsalt lukku ja ma ei suutnud sõnagi öelda. See oli minu jaoks tõsine probleem ja pole vaja öeldagi, et kui laps olin, siis mind kiusati selle pärast. Igatahes otsustasin, et see on mu esimene tõeline töökoht ja kui tahan elus kuhugi jõuda, siis ei lase sellel ennast takistada ja see tuleb korda teha ja praegu on selleks õige aeg.

Ma ei olnud varem kunagi hüpnoteraapeudi juures käinud, kuid mingil põhjusel ma tõesti uskusin hüpnoosi toimesse ja tõesti arvasin, et see koos mu Silva meetodiga võib mind tõeliselt aidata. Siis avasin kollased leheküljed ja valisin hüpnoteraapeudi välja. Kuulutuses väitis hüpnoteraapeut olema võimeline ravima mitmeid erinevaid hädasid paari seansiga ning kokutamine oli üks nendest, seega helistasin ja panin aja kinni.

Läksin kokkulepitud ajaks arsti juurde ja seletasin talle, kuidas arvan, et mu probleem on mu enda peas kinni. Ta väitis, et mu järeldused on väga huvitavad ja pani mu hüpnooti alla. Kui ma oma silmad avasin, siis oli arsti nägu kummituslikult valge ja ta higistas kuulisuuruseid higitilkasid, toas oli nüüd ka kaks assistenti ja ka nende nägudel olid õudustäratavad pilgud. Arst küsis minu käest värisel häälel: "KAS SA TEADSID, ET SU MEELES ON MINGISUGUNE VALITSUSE MÄLUKORK?" Ma ütlesin: "Ei, millest te räägite?" Ta higistas ikka veel ohtrasti ja ma küsisin temalt: "Mis toimub?" Ta ei arutanud seda minuga, kuid ta ütles, et ta tahab mind homme näha. Läksin koridori seansi eest maksma ja küsisin assistendi käest: "Mis seal toas toimus?" Algul ta ei öelnud, kuid lõpuks sain selle tema seest välja. Ta ütles, et ma läksin TÄIELIKULT ENDAST VÄLJA ja ma karjusin kontrollimatult. Ta ütles ka, et 15 aasta jooksul, mil ta selle arstiga koos töötanud on, ei olnud ta kunagi midagi sellist näinud. Ta ütles, et arst üritas 15 minutit korki tagasi panna aga mina ei lasknud, nad pidid kutsuma veel kolm inimest mind kinni hoidma ja lõpuks saavutas arst olukorra üle jälle kontrolli.

See oli teisipäeval. Arst tahtis mind näha järgmisel päeval, kuid tal olid kõik ajad kuni reedeni kinni. Assistent tegi minu jaoks ruumi ja andis mulle neljapäevase aja. Lahkusin segaduses olles, mul polnud ikka veel toimuvast selgeid mälestusi ja ma ei mäletanud midagi valitsuse eksperimentidest, Illuminaatidest ega maa-alustest baasidest. Läksin koju ja mis ma siis tegin – läksin kohe oma parima sõbra, Aaroni korterisse ja rääkisin talle kogu loo, mis hüpnooterapeudi juures juhtus ja mäluorganisat. ära. Ta hakkas NÄRVI MINEMA: "Sa käisid hüpnooterapeudi juures? MILLAL?" Ja las ma ütlen teile – ta oli ikka väga vihane.

Mäletan, et olin väga segaduses, sest ma ei pannud ikka veel pilti kokku. Mäletan, et läksin ta korterisse, ütlesin talle, mis juhtus, ta sai väga vihaseks ja peale seda oli ajaauk. See oli kella 15.00 ja 16.00 vahel pealelõunat, kui Aaroni juurde läksin. Mäletan seda, sest telekas käisid seelikad sel ajal, kui talle oma lugu rääkisin, kuid kui lahkusin, siis tuli telekast "Jeopardy" ja väljas läks hämaraks. Kell oli umbes 19.30 õhtul. Lahkusin tema korterist ja läksin koju ning leidsin ennast mõtisklemas, et mis küll juhtunud oli. Kodus tühjendasin oma tasku sisu lauale (vahetusraha, võtmed jne) ja mul oli kviitung, mille sain hüpnooterapeudi juurest. "Õigus jah," ütlesin. "Pea tema juurde neljapäeval minema." Kuid ma ei mäletanud mitte midagi muud.

Läksin neljapäeval tagasi JA ARSTI EI OLNUD ENAM SEAL! TEMA NIMI OLI UKSE PEALT MAHA KRAABITUD, TA OLI KADUNUD, HAIHTUNUD. SELLINE TUNNE OLI, NAGU TEDA POLEKS SEAL KUNAGI OLNUDKI. Neli või viis arsti jagasid sama kontorit ja seal, kus tema nimi oli, oli nüüd lihtsalt tühjus. Läksin sisse ja küsisin administraatorilt, kus arst on. Nii kõvasti, kui ma ka ei püüaks, ei suuda ma tänase päevani meenutada selle arsti nime, kuid ma oskan minna sinna, kus ta kontor vanasti asus. Igatahes KÜSISIN MA ADMINISTRAATORI KÄEST, MIS TOIMUB, TEMA PALUS, ET MA LAHKUKSIN JA ENAM TAGASI EI TULEKS. Küsisin arsti kohta, tema sulges administraatori akna, keeras mulle selja ja kõndis minema.

Läksin koju ja olin veelgi rohkem segaduses. Aaron helistas mulle samal õhtul ja kutsus mu enda juurde. Läksin ja jälle ei mõelnud ma asjast eriti midagi. Nüüd läks kogu põrgu lahti. Läksin tema korterisse, istusime maha ja rääkisime nagu tavaliselt. Tagumisest magamistoast tulid kuus või seitse meest välja! Hr Green ja grupp mehi olid sealsamas ja ma hakkasin segi minema. Teised mehed olid rietatud musta. Nii, kui ma neid mehi nägin, hakkasin ma mäletama. Mu instinktid käskisid mul joosta, kuid see tuli mulle nii ootamatult. Mustas riietuses olevad mehed hüppasid üle diivani, haarasid minust kinni ja hoidsid siis mind kinni. Nad surusid mu vastu diivani

seljatuge, mul ei olnud oma jalgu kuhugi toetada, et üritada püsti tõusta. Nad hakkasid naerma ja ütlesid: "See kutt pole midagi nii tugev. See oli lihtne." Hr Green ütles: "Kui teil oleks kasvõi natuke aimu, kui ohtlik see kutt on, siis te ei hoiaks teda isegi mitte kinni!"

Mäletan, et vaatasin Aaronile reedetü näoga otsa ja arvan, et hakkasin nutma. Aaron ei suutnud mulle otsa vaadata. Hr Green ütles: "Kas sul on aimu ka kui palju tüli sinust on olnud, me oleks pidanud su juba ammu ära tapma." Hakkasin karjuma: "MA TAPAN TEID, RAISAD, ÄRA!"

Ta küsis Aaronilt, et kas ma jään seda pärast mäletama. Aaron vastas: "Ei." Siis hakkas ta mind näkku peksma ja söimas mind litapojaks või midagi taolist. Rabelesin, et püsti saada, kuid ma ei suutnud ennast lihtsalt liigutada. Aaron võttis siis asja üle.

Aaron ütles siis võlusõna. Esimene ei mõjunud. See oli midagi hippa... või midagi taolist. Ta proovis teisi võlusõnu: Poly-pop-er-enus, snarf-a-lif-agus – kui ta õige võlusõna leiab, siis muutun ma koheselt liikumisvõimetuks. Ta ütles mulle, et olen lõdvestunud, et mul on soe ja turvaline olla, kuidas olen kuskil "õnnelikus kohas," et istuksin mugavalt, lõdvestuksin ja naerataksin. Seal istudes ei saanud ma ennast liigutada, kuid kuulsin, kuidas nad minu üle naersid. Aaron hakkas hr Greenile rääkima, et ta ei teadnud täpselt, millist sõna nad kasutasid, kuid kui selle üles leiad, siis on ta täielikult sinu kontrolli all.

Nüüd hakkasid asjad hulluks minema. Mäletan, et Aaron lukustas kuidagimoodi minu mu enda meelde, lõi minu isiksuse peale lisaisiksuse, et ma kõik ära unustaksin. Mäletan, et võitlesin selle lisaisiksusega oma meele kontrollimise pärast, et kes hakkab minu meelt kontrollima. Aaron ütles mulle, et ma teen kõike, mida ta mul teha käsib. Ta rääkis: "Seinad lähenevad ja sulguvad sinu ümber ja sa ei saa sellele vastu võidelda." Oma meeles ma loomulikult kujutasin ette, kuidas seinad lähenevad. Tema juhendis lähenesid seinad niipalju, kuni olin lõpuks vaakumsuletavas teraskirstus, mis võttis mu keha kuju (see oli nagu vaakumsuletav tootepakend, ainult, et see oli mu keha, mis oli suletud teraskirstu nii, et ainult mu nägu oli nähtav). Ma ei saanud sellele vastu võidelda ja ma ei saanud liigutada. Siis ütles ta: "Sind saadetakse nüüd kohta sinu meeles, kust sind kunagi üles ei leita. Sel hetkel hakkasin ma karjuma: "Eiii, eiii, eiii."

Peale seda, kui ta saatis mind kohta, kust keegi mind enam kunagi üles ei leia, ütles ta: "Kümne jalgpalliväljaku suurune ja kolme meetri paksune terasplaat kukub alla sinu peale." Siis ütles ta: "Siit see tuleb ja sul ei ole mingit väljapääsu sellest." Mäletan, et karjusin jälle, samal ajal kui ta tegi plaadi kukkumise häält. "Siit tuleb veel üks" ja ta tegi seda veel viis või kuus korda. Mina karjusin kogu selle aja. Ja ma mäletan, et hr Green ja teised naersid minu üle samal ajal kui Aaron seda läbi viis.

Üks asi, mida hüpnoterapeudi juures esimesel külaskäigul mäletan, oli see, et mäletasin, kuidas olin tagasi oma meeles, oma turvalises kohas ja olin nurgas koos nende terasplaatidega ja need olid nagu raskest rauast ja nurkade ümber oli näha murenemist ja roostet. Need olid tolmuga kaetud ja need olid nurga all poltidega vastu seinu kinnitatud. Mäletan, et selle tagant kostis õudustäratavat nuttu, nagu seal oleks mingisugune elukas või koletis olnud. Et asja uurida, kujutasin ette, et terasplaadid olid tehtud tinafooliumist ja mul oli koheselt jõudu neid ükshaaval tagasi painutada. Olin hirmul. Alumiste kihtideni jõudes kuulsin kraapimist, nagu metsloom kraabiks ukse juures, et välja saada. Viimasel paaril kihil olid mullid peal nagu fooliumisse näpuga lohkude/mõlkide tegemine, ainult, et need olid palju suuremad. All nurgas oli väike auk sisse rebitud ja selle taga oli näha pimedust. Ma laskusin oma kätele ja põlvedele, et lähemalt vaadata ja JÄRSKU sirutus välja poolmädanenud luu ja lihaga käsi ja haaras mu näost kinni. Ja ta ei lasknud lahti.

LÕPUKS ÕNNESTUS MUL ENNAST KÄE KÜLJEST LAHTI REBIDA, kuid nüüd muutus elukas järsku energiliseks ja hakkas ägedalt kraapima ja küünistama ja hakkas uskumatu jõuga terase viimaseid kihte ära rebima. Lõpuks suutis ta endale piisavalt ruumi teha, et välja saada. Pimedusest ilmus välja poolmädanenud laip, käevartel, jalgadel ja vasakul õlal oli ainult luu, liha puudus. Pilt kehast, mis oli aastateks kapi sisse lukustatud, poolenisti mädanenud ja poolenisti juba surnud. Hullumeelsuse äärel, olles nii väikeses ruumis löksus olemisest, et sa ei saa liigutada, kuid samas ei saa sa ka ära surra. Taganesin nüüd aeglaselt olendist eemale. Olend küsis: "Mida sa kardad?" "Kes sa oled?", küsisin vastu. TA VASTAS: "MA OLEN SINA, KAS SA EI TUNNE ENNAST ÄRA?!" Ühe kiire sööstuga hüppas ta mulle peale ja haaras minust kinni, nagu tahaks mind emmata. Kui ta oma poolmädanenud kätega mind embas, hakkasin ma karjuma.

Arvan, et sel hetkel keerasingi ma arsti kabinetis ära ja hakkasin karjuma. Hüpnoterapeut üritas siis olendit tagasi plaatide alla suruda, kuid see osa minust, kelle nad olid luku taha pannud, ei kavatsenud mitte mingi hinna eest kisa-kärata tagasi sinna tillukesse ruumi minna. Sellepärast oligi tal nii raske olukorra üle jälle kontrolli saavutada.

Hüpnoterapeut tõi mu lõpuks hüpnootist välja ja kaks päeva hiljem oli hüpnoterapeut kadunud ja Aaron oli lukustanud "koletise" (tegelikult ei olnud see koletis, vaid see oli minu tõeline mina) jälle luku taha, uute uste taha ja uude kohta. Koletis, kes väitis, et ta on minu tõeline mina, on isegi praegu kuhugi mu meeltesse luku taha pandud? See kontseptsioon on väga hirmutav ja segadusttekitav, kuid sellised on mu mälestused.

1994 august – 1996 juuni

Peale seda ei mäletanud ma enam midagi nendest ega teistest sündmustest kuni aastaid hiljem lõi üks sündmus augu alternatiivsesse reaalsusesse, alternatiivsesse isiksusesse – kui nii võib öelda. Ja Aaron oli endiselt mu "parim sõber," kuna ta oli määratud minu kontrollijaks. Umbes järgmised kaks aastat käisin Aaroni korteris, me veetsime kogu aeg aega koos ja olime semud. Vahel juhtusid kummalised asjad, kuid heitsin need kõrvale, sest mul ei olnud MITTE MINGISUGUSEID mälestusi minevikusündmustest. Näiteks, vahel tõusis Aaron lihtsalt püsti ja lukustas ukse, keset filmi. Meid oli ainult kaks ja mina olin umbes 183 cm pikk, 104 kg ja kulturisti kehaehitusega ja Aaron oli umbes 178 cm pikk, 95 kg ja väga lihaselise kehaehitusega ja ta elas väga vaikselt ja turvalises kortermajas. Ma hakkasin nende sündmuste üle mõtlema ja ma küsisin ta käest: "Miks sa vahel püsti tõused ja ukse lukku paned?" Kuid ta ei vastanud mulle kunagi ja ma ei seadnud seda kunagi kahtluse alla.

Mäletan, et Aaroni juures oli väga palju kadunud aega, me vaatasime filmi ja järsku vaatasin ma teist filmi ja kell oli kaks öösel. Sain äkki aru, mis kell oli ja ütlesin: "Kuhu kurat see aeg nii kiiresti kadus?" Ja ma tõusin lihtsalt püsti ja lahkusin. Kuid tagasi mõeldes ma vaevu mäletan kõiki neid programmeerimisseansse, mida ta läbi viis. Ta üritas kogu aeg "koletist" täielikult ära hävitada, kuid tal ei õnnestunud see kunagi. Mäletan lõputuid episoode, kui hr Green ja teised seal olid, uurides mind ja üritades minust aru saada. Kuid tol hetkel sa osade asjade peale üldse ei mõtle, nende peale hakkad sa alles hiljem mõtlema.

Nad jälgisid mind kogu aeg. Ma ei mäletanud mitte midagi kuni selle hetkeni. Minu korterisse olid veetud juhtmed nii heli kui video jaoks. Iga mu eluhetke jälgiti. Üks kummaline asi mu elu juures oli see, et KÕIK mu tüdruksõbrad või vähemalt kõik naised, kes mu kallimad olid, olid mulle varem või hiljem kõik ühte ja sama asja oelnud. Nad ütlesid, et mu korter on peaaegu nagu hotellituba. Ma arvan, et kui naised

hakkavad alguses kellegagi käima, meeldib neile inimest tundma õppida ka nende asju vaadates. Mul oli mööbli ja elektroonika suhtes korter täis parimaid asju, mida raha eest osta võib (väga ilusa mööbliga korter). Asi oli selles, et mul ei olnud mitte mingisuguseid mälestusesemeid ja kui sellele mõelda, siis oli neil õigus! Mul ei olnud ühtegi fotot kellestki! Mitte ühtegi oma vanematest, kellestki oma perekonnast, MITTE ÜHTEGI oma kolledžisõpradest, MITTE ÜHTEGI MITTE KELLESTKI! Mitte ühtegi albumit, mitte ühtegi fotoalbumit, mitte ühtegi suveniiri, mitte ühtegi raamatut, mitte midagi isiklikku. Mul oli täielikult möbleeritud korter, mis oli ilusti sisustatud, kuid puudusid isiklikud mälestusesemed. Ei mingeid mälestusi ja ei mingit minevikku. Selliseid asju näevad ainult naised.

Veel üks imelik asi oli see, et Aaron hakkas tööl käima Life Chiropractic (Elu Kiropraktika) kolledžis Atlantas. Tema lemmik ajaveetmise viis oli varastada kolledžist videolinte, mis rääkisid inimõistusest ja sellega seotud teemadest Life (Elu) kolledži raamatukogust. Tal pidi olema vähemalt 20 erinevat videolindi komplekti. Need olid nii dokumentaalfilmid kui ka juhtumuringud erinevatest vaimsetest haigustest ja teooriatest, kuidas inimõistus töötab ja mis täpselt toimub igas mõistuses ja iga vaimuhaige inimese peas. Mida rohkem selle üle mõtlen, siis AINUKE asi, mida tegime, oli see, et istusime ja arutasime, kuidas inimõistus töötab. Ta ütles võlusõna ja ma istusin seal oma muutunud reaalsuse olekus ja tema siis rääkis mulle oma vaatepunktist meele kohta. Kuidas inimese mõistus töötab nagu tavaline arvuti. Et iga otsus on kas jah või ei vastus, nagu lüliti, mis on kas sisse või välja lülitatud. Ja ta arutles, kuidas iga mälestus, funktsioon ja tegevus, mis meil on või mida me teeme, on põhimõtteliselt rida jah või ei vastuseid/reageeringuid. "See on nagu pikk kombinatsioonilukk, mille jaoks peab sul olema täpne kood, et SISSE saada," ütles ta. Me vaatasime ühe video teise järel. Siis rääkisin mina talle, kuidas mina arvasin, et inimene funktsioneerib. Me arutasime seda teemat tundide viisi.

Aastate jooksul istusime ja arutasime, kuidas kellelegi ajutöötlust teha. Põhiline kontseptsioon on see, et tuleb ehitada platvorm sinu tõelise teadvuse peale ja siis sellest platvormist saab sinu tõeline teadvus. Minuga oli juba nii tehtud ja mul polnud sellest aimugi. Mis on iseenesest väga hirmutav kontseptsioon, võltsreaalsus, kui nii võib öelda. Nagu Windows 95. Windows 95 on põhimõtteliselt platvorm, mis on ehitatud DOS programmi peale, et arvutiprogrammid rohkem kasutajasõbralikumaks teha. Kõik arvutused ja programmi olemus on kirjutatud kodeeringus, kasutades DOSi, kuid ekraanil näed sa ainult Windows 95-te (see on nagu platvorm, mis on ehitatud arvuti olemuse peale). See on isegi natuke naljakas mingil väga haigel viisil. Siin ma siis olen, istun ja arutlen mitmeid aastaid järjest oma "parima sõbraga," kuidas kellelgi ajusid töödelda. Kuid samas, kogu see aeg, on tema aastaid minu ajusid töödelnud ja mul endal polnud sellest õrna aimugi. Ta arutas seda minuga, justnagu oleks see tavaline vestlus! Kui selle üle nüüd natuke mõelda, siis alles see on tõeline ajude keppimine.

Kogu see aeg, kui Atlantas olin, kasutasid nad mind erinevates eksperimentides Dobbinsi Õhujõudude baasis Atlantas, kus üks suur projekt oli aktiivseks muutunud. Mind kasutati sellel ajal ka Montauk'i toolis ajarände eksperimentides.

1996 juuli

Ma laenasin oma kallimale Pilarile natuke raha ja tema tahtis mulle tagasi maksta, tasudes mu autoremondi eest kohalikus Toyota esinduses. Mu autole oli vaja uut summutit, raadioantenni, hammasrihma ja mootori häälestamist. See pidi hinnanguliselt maksma minema umbes 1200 dollarit, mille ta kavatses oma krediitkaardilt maha võtta. Esindus ütles mulle, et töö võtab aega ainult üks päev ja ma võin autole

järgmisel hommikul järgi tulla. Nad annavad mulle seniks rendiauto, millega ringi sõita.

Läksin järgmisel päeval autole järgi ja see ei olnud valmis. Läksin kolmandal päeval tagasi ja see ei olnud ikka veel valmis. Helistasin neljandal päeval (laupäeval) ja nad ütlesid, et see saab alles esmaspäevaks valmis. "Kuulge," ütlesin mina. "Ma tegelesin vanasti autoäri ja tean, et teie teenindusosakonnast käib läbi 75-200 autot päevas, miks võtab minu auto tegemine nädala, kui te ütlesite mulle, et selleks kulub ainult üks päev?" Ja tema vastas: "Me pidime juppe tellima ja auto saab valmis esmaspäevaks!" Ja pani toru ebaviisakalt ära. Saabus esmaspäev ja ma läksin autole järgi. Mulle esitati arve ja see oli tõusnud 1200-lt 1750 dollarini. Olin tulivihane, põhiliselt sellepärast, et ei teadnud, kas krediitkaart laseb läbi 1750 dollarit ja kui ei lase, siis oleksin tõeliselt jännis. Hakkasin talle näkku karjuma: "Teil on julgust mu autot siin nädal aega hoida ja siis hinnatud summale veel 550 dollarit otsa keevitada, kus on juhataja jne, jne." Tema vastas: "Me pidime juppe tellima." "Missuguseid juppe?", küsin mina. Ta võttis paberid, vaatas need läbi ja ütles: "Pidime eritellimusega su raadioantenni tellima." Mina ütlesin: "Pidite eritellimusega mu raadioantenni tellima? SEE ON JU 92 AASTA TOYOTA CAMRY! Kas te tahate mulle öelda, et üheski Atlanta poes polnud nädal aega Toyota Camry raadioantenni saada! Tahate öelda, et terve linn on välja müüdnud?! See on täielik jama!" Siis kargas ta omakorda mulle näkku ja kukkus täiega räuskama: "Ma tean kes sa oled ja me ei taha sinu suguseid siia. Ma võtan su arvelt 100 dollarit maha aga vaata, et sa kunagi tagasi ei tule, sest me ei taha su äri ja su räpast raha siia!"

"MIDA KURADIT SA RÄÄGID?", küsisin mina. "Meid külastasid mõned su "sõbrad" ja nad rääkisid kõik sinu kohta ära, sa kuradi narkodiiler." "MIDA KURADIT SA RÄÄGID?", küsisin ma uuesti. "Ma sülitan selliste inimeste peale nagu sina, kes müüvad lastele narkootikume, ma peaksin sulle kohe siin ja praegu peksta andma. Ära muretse, küll sa saad oma keretäie ükspäev ja varem kui sa arvata oskad," ütles ta. Mina ütlesin: "Kuulge, mul pole õrna aimugi, millest te räägite!?" Tema ütles: "Maksa ära, kao siit minema ja ära tagasi tule."

Maksin 1650 dollarit ära ja krediitkaart lasi selle läbi. Pilar küsis: "Mida kuradit ta rääkis?" Vastasin: "Ma tahaks ka teada." Me lahkusime. Ta sõitis oma autoga tagasi tööle ja mina sõitsin natuke aega ringi. Olin ikka veel vihane. See oli liiga kuradima imelik! Umbes peale tunniajast sõitu tekkis mul idee! Sõitsin tagasi esindusse ja keerasin Pep Boys autoosade poodi, mis asus Toyota esinduse kõrval, kus ma lasin oma autot remontida. Läksin sisse ja küsisin leti taga olevalt kutilt, kes oli juhtumisi ka juhataja, et kas nad teevad äri ka kõrvalasuva Toyota esindusega. Tema vastas: "Nalja teed vä, see on meie suurim klient." "Ahah," ütlesin ma. "Ma otsin oma auto jaoks raadioantenni," ütlesin mina. Tema küsis: "Mis aasta ja mis mark?" "92 Toyota Camry," vastasin mina. Ta toksis selle arvutisse. "Jah," ütles ta ja läks taha seda tooma. "Söör, öelge palun, palju teil neid varuks on?", küsisin mina. Ta vaatas ekraanile ja vastas: "53, mis siis?". "Mind huvitab, sest ma olin just kaks päeva tagasi autoteeninduses ja teenindaja ütles mulle, et teil on need otsas." "See pole võimalik," ütles ta. "Näed seda * märki osade arvu kõrval, see tähendab seda, et seda konkreetset osa müüme me nii palju, et kui varude arv läheb alla 12-ne, siis laos olev arvuti saadab meile automaatselt neid juurde ja me saame need järgmisel päeval kätte." "Aitäh," ütlesin ja lahkusin.

Keegi (Illuminaadid, Natsipartei ja Ameerika Ühendriikide valitsus – need inimesed vastutavad kõige selle eest, samuti ka Rochesteri ülikoolis toimunud piinamiste eest ja samuti ka mõrvade eest) ütles Atlanta Georgia Roswell Toyota esindusele, et ma olen narkodiiler, et nad saaksid mu autot hoida kuus lisapäeva, et

tellida mu autole eritellimusega uus raadioantenn?????? See käis mulle pikka aega üle mõistuse, sest mul polnud ikka veel õrna aimugi, mis toimus!

1997 veebruar

Aaron ütles mulle, et ta peab Atlantast lahkuma vähemalt aastaks ja ta sai mulle öelda ainult niipalju, et see oli perekonnaasi. Ta ütles, et lahkumine ei toimu enne mai lõppu või juuni algust. Olin väga kurb kui ma kuulsin, et mu sõber ära läheb. Ta ei olnud mitte ainult mu parim sõber, vaid ta oli ka mu äri ja kõige muuga, millega tegelesin, väga seotud. Üritasime midagi välja mõelda, kuidas ta saaks asjas endiselt kaasa lüüa ja asju oma isa majast Rochesterist juhtida. Teadsin, et sellest ei tule midagi välja, kuid ta oli visa vastupidist rõhutama. Ta jätkas minu rahustamist, et ma ei muretseks, sest ta TULEB aasta pärast tagasi. Kogu see aeg küsisin temalt: "Mis toimub?" Lõpuks, kui vandusin, et ei räägi kellelegi, rääkis Aaron, mis juhtunud oli. Nimelt tema isa töötab vanasti väga suure korporatsiooni heaks Rochesteris ja aastaid tagasi andis ta oma isale idee, et ta võiks selle firma kohtusse kaevata vaimse ahastuse pärast või selle pärast, et tööstress murdis ta, mille tulemusena läks ta vaimselt hulluks ja nüüd kaebab ta nad kohtusse. Aaron juhendas oma isa, kuidas vastata kõikidele psühholoogilistele testidele ja küsimustele, mida nad temalt küsida kavatsesid. Põhimõtteliselt näitas ta oma isale, kuidas kohtuprotsessil firmalt tuhandeid dollareid välja petta. Kolm aastat hiljem võitis Aaroni isa kohtuprotsessi ja teda autasustati sadade tuhandete dollaritega. Kohtunik otsustas, et Aaroni isa saab varakäsitlusdokumendi endale, kuid kuna tal ei olnud vaimselt kõik korras, ei antud kontrolli raha üle tema kätte, sest sellest pidi talle elu lõpuni jätkuma, kuna ta ei olnud enam võimeline tööd tegema. Seega pidi kohtunik looma mingisuguse usalduskonto, kus keegi teine peale Aaroni isa pidi olema konto usaldusmees ja järelikult on tema ka see, kes tegelikult ressursse jagab, sest Aaroni isa oli vaimselt võimetu.

Seega, kuna Aaroni vanemad on lahutatud ja keegi teine perekonnast ei teadnud, et kogu kohtuprotsess oli vale, siis pidi Aaron koju minema ja pidi olema oma isa jaoks usaldusmees. Ja see pidi olema vähemalt aasta aega, sest rahast pidi jätkuma ta isale elu lõpuni, kuna ta ei olnud võimeline tööd tegema.

Nad ei saanud seda kõike ühekorraga välja võtta, sest kindlustusfirma hoidis neil kindlasti silma peal.

Minu kallim Pilar tahtis kogu aeg, et Aaron teda hüpnootiseeriks, et äkki saab ta minema pühkida minevikutraumad, mida ta oma endiste abikaasadega kogunud oli. Aaron rääkis kogu aeg, kuidas ta oskab inimesi hüpnootiseerida nii, et inimene ise sellest aru ei saa ja Pilar tahtis, et Aaron teda hüpnootiseeriks, kuid AINULT siis, kui mina seal olin. Ta ei usaldanud teda piisavalt, et üksi seda teha. Mingil põhjusel Aaron keeldus seda tegemast. Ta ütles: "Ma arvan, et see ei ole hea idee," ja rohkem ta sellest ei rääkinud. Mäletan, et ükskord läksin Aaroni juurde koos Pilariga ja see oli üks neist õhtutest, kus aeg kadus vahepeal ära ja kus mäletan, et mingi aeg vahtisin lihtsalt tühjusse. Järgmisel õhtul läksin jälle Aaroni juurde, seekord üksi.

Aaron ütles mulle midagi väga kummalist: "Tead, mees, sul pole vaja Pilari pärast üldse muretseda, ta jumaldab sind täiega, usu mind." "Kust kurat tema seda teab?", küsisin endalt hiljem. Mitmeid kuid hiljem, kui kogu seda pilti kokku panin, arvasin, et ta hüpnootiseeris Pilari, et näha, kas olin talle tema isa asjast rääkinud. Hea, et ma ei rääkinud.

Ühel reede õhtul olin kodus ja Pilar tuli läbi, et filme vaadata. Olin väga närvis oma äri pärast, et see ei lähe nii hästi kui lootsin. Olin kogu aeg ja niikaua kui mäletan, alati tundnud, et minuga ei ole kõik korras. Nagu midagi oleks valesti, kuid mul polnud aimugi, mis see oli või kustkohast see tunne tuli. JÄRSKU MEENUS

MULLE, ET MA OSKAN SILVA MEETODIT! Olin selle täielikult ära unustanud. See tuli täiesti ootamatult nagu ilmutus. Arvan, et ma polnud selle peale lihtsalt aastaid mõelnud. Siis lõdvestusin ja laskusin oma tasandile. Mul oli suurepärase seanss, tundsin ennast täielikult lõdvestunud ja turvaliselt. Tegin oma silmad lahti ja Pilar istus põrandal minu kõrval ja ta näol oli selline ilme nagu vaataks kedagi, kes on kuradist vaevatud. Küsisin temalt, et kaua ta seal olnud on. Ta ütles mulle: "Mida kuradit sa tegid?" Rääkisin talle kõik Silva meetodi kohta ära ja kuidas toimub oma meeles erinevatele tasanditele laskumine. Ta ütles mulle: "Sa pole mulle kunagi öelnud, et sa seda teha oskad!" "OLIN ÄRA UNUSTANUD, ET MA OSKAN," ütlesin ma. Küsisin temalt, kas ma nägin naljakas välja ja tema ütles, et ta ehmus peaaegu ära, kui ta mind nägi. "Miks?", küsisin mina. "Su silmad liikusid vasakule-paremale miljon miili tunnis. Arvasin, et oled kuradist vaevatud või midagi taolist. Siis ma kutsusin sind nimepidi ja sa ei reageerinud. Siis istusin maha ja vaatasin." "Kui kaua sa mind jälgisid?", küsisin ma. "Umbes 15 minutit," vastas ta. Ja siis ütles ta: "ÕPETA MULLE KA." Ta valas kolm klaasi veini ja me veetsime ülejäänud õhtu Silva meetodit praktiseerides.

Ent järgmine kord, kui me Aaroni korterisse läksime, kuna Pilar tahtis osaleda minu ja Aaroni intellektuaalses vestluses, hakkas ta rääkima, kuidas ma talle Silva meetodit õpetasin ja kuidas ta laskus on meeles erinevatele tasanditele jne. Järgmisel päeval läksin Aaroni juurde filme vaatama. Mäletan, et ta tõusis püsti ja lukustas ukse. PEALE SEDA PÄEVA JA KUNI TÄNASE PÄEVANI EI SAA MA OMA TASAN-DILE LASKUDA. OMA MEELES EI SUUDA MA LIHTSALT LIFTI ŠAHTI ETTE KUJUTADA. ÜRITAN JA ÜRITAN, KUID MINGIL PÕHJUSEL SEE LIHTSALT EI TOIMI. Arvan, et Aaronile ei meeldinud, et oma meeles ringi kolan ja miskit moodi manipuleeris ta mu meelega, et ma ei saaks siseneda. Selline tunne on, nagu su enda meel oleks sinu ees lukku pandud. Väga hirmutav!

1997 märts

MILLINE SÜNDMUS SEE SIIS OLII, MIS PÕHJUSTAS MINU MÄLESTUSTE MEELDETULEMISE? SIIN SEE ON. Aaron on 178 cm pikk, lihaseline, kiilanev Itaalia mees, kes võimalusel käiks terve elu ringi plätudes, lühikeste käiste särgiga, mis on kuni nabani lahtinööbitud ja lühikeste kottis pükstega ja lesiks terve päeva basseini ääres ja seda iga päev. Me käisime aeg-ajalt ka kontsertidel, vahel ka kinos ... tegime sellist laadi asju. Kuid mitte midagi sellist, mille jaoks oli vaja ette planeerida või midagi, mis nõudis füüsilist pingutust (väljaarvatud trenni tegemine). Ühel vihmasel märtsiõhtul läksin Aaroni juurde ja temast voolas läbi äkiline energiavoog ja ta otsustas, et tahab minna KEEGLIT mängima. "Keeglit?", küsisin ma. Tuli välja, et Aaron oli innukas keeglimängija. Tal oli isegi oma kuul (mille ta Rochester New Yorgi keeglisaalist varastas). Ilma kotita, ainult kuul. Ta ütles, et ta pole kaua aega mänginud ja tal tuli nüüd järsku tuju peale. See oli tema jaoks suur seiklus, sest Aaron pidi selle jaoks oma kapi juurde minema ja tossud ja teksad kuskilt välja kaevama, et keeglisaali minna.

Läksime sisse ja meile anti valvelauast rada ja kingad. Pöörasime vasakule ja hakkasime oma raja poole minema. Kõndides jäid rajad meist paremale ja kauplus ja baar jäid meist vasakule. Aaron oli minust umbes kolm sammu ees (ma pole teda varem nii kiiresti kõndimas näinud ja arvan, et ju ta oli siis nii elevil keeglimängu pärast). Kui kaupluse uksest mööda kõndisime, siis sellel oli elusuuruses väljalõige mehest ninasarviku kostüümis. Ta seisis seal ja hoidis keeglikuuli (see oli hoolikalt välja töötatud elusuuruses kolmemõõtmeline turunduslik väljapanek ja kuti käes oli reaalne keeglikuul). Väljapanek ütles midagi taolist: "Mängi keeglit parimatega,

mängi keeglit sellega, mida professionaalid kasutavad, mängi keeglit RHINO (NINASARVIKU) KUULIDEGA.”

Mööda minnes hakkasin naerma. ”MÄNGI KEEGLIT RHINO (NINASARVIKU) KUULIDEGA,” karjusin ma endast ettepoole. JA SIIS TULI SEE LIHTSALT MINU SUUST VÄLJA. MA EI TEA MIKS, AGA MA ÜTLESIN: ”NAD KUTSUSID MIND VANASTI RHINOKS (NINASARVIKUKS)!”, ja Aaron pani oma keeglikuuli maha ja pöördus KOHESELT ringi, tuli minu juurde, toppis ennast mulle näkku ja küsis: ”MILLAL NAD SIND RHINOKS KUTSUSID, MILLAL NAD SIND RHINOKS KUTSUSID?” MIS MULLE MÕJUS, OLI SEE, ET TA KÜSIS SEDA KAKS KORDA. See tuli mulle nii ootamatult, et ma pahvatasin välja: ”Keskkoolis.” Ütlesin: ”Mind kutsuti vanasti Rhinoks (ninasarvikuks) keskkoolis, see oli mu hüüdnimi jalgpallimängu meeskonnas.” Ma ei unusta iialgi seda pilku tema silmades, kui ta mind uuris. Tegelikult ma VALETASIN, mind ei kutsunud KUNAGI keskkoolis Rhinoks. Rhino oli tegelikult mu sõbra hüüdnimi ja ta oli teises meeskonnas. Minu hüüdnimi keskkoolis oli B.A. ehk Bad Ass (Kõva kutt).

Sel hetkel, kui ütlesin: ”Nad kutsusid mind vanasti Rhinoks,” ei ilmunud samal ajal mu silme ette mingit keskkooli jalgpallimängu. Minu silme ette tuli hoopis pilt, kuidas MA SEISAN KATUSEL, VAATAN ALLA JA KARJUN VALGETE JUUSTEGA MEHELE: ”SEST MUL ON JALAS NIKE’i TOSSUD,” JA SIIS MA VAATASIN, KUIDAS TA ÜRITAS SEINAST SAMAMOODI ÜLES RONIDA NAGU MINA OLIN JUST RONINUD. TA JÕUDIS PEA AEGU ÜLES, KUID TAL JÄI 90-120 CM PUUDU JA TA LIBISES TAGASI ALLA. SAMAL AJAL, KUI TA ALLA LIBISES, VAATASIN MA TALLE OTSA JA OTSE TA SILMADESSE. JA TEMA VAATAS OTSE MINU SILMADESSE. JA MULLE TULI MEELDE TÜDRUK, KELLE NAD OLID JUST TAPNUD, KUI NAD TEMAST ÜLE SÕITSID. See oli ka kõik. Iga mälestus kestis umbes 5 sekundit, kuid samas teadsin miskit moodi, et seal on midagi veel palju rohkemat, kuid ma ei teadnud täpselt, mis see on. Kuid mul oli õnnestunud alternatiivsesse reaalsusesse auk lüüa ja osad mälestused olid läbi imbunud.

SEE OLIGI SEE, MIS MU MÄLESTUSED TAGASI TÕI! PROFESSIO-NAALNE KEEGLIKUUL, MILLE FIRMA NIMI ON ”RHINO” (NINASARVIK), ”RHINO KUUL”. SEE OLIGI SEE SÜNDMUS, MIS VALLANDAS MU MÄLESTUSED. SEE TULIGI MUL MEELDE – VALGETE JUUSTEGA MEES ÄSJA PÄRAST SEDA, KUI NAD OLID TÜDRUKU ALLA AJANUD.

Valetasin Aaronile mitte hirmust, vaid see lihtsalt lendas mu suust välja. Ma isegi ei mõelnud selle peale. Ma lihtsalt ütlesin, et see oli keskkoolis mu hüüdmini. Kui me keeglit mängima hakkasime, siis nägin, et Aaron ei olnud tema ise, ta oli närviline, ärevil ja küsis minult ikka ja jälle mu hüüdnime kohta. ”Oled sa kindel, et sind kutsuti Rhinoks just siis?”, küsis ta.

Samal ajal, kui valmistusin kuuli viskama, pöörasin ennast tema poole ja ütlesin: ”See on kuradima kindel! Vaata seda,” ja kujutasin ette, kuidas löön kõik kurikad maha. Lähenesin rajale, vuhistasin palli rajale ja lõin kõik kurikad maha. Olin just läbi teinud näitlemise kiirkursuse, sest valetasin veel üks kord. Sel hetkel käis mu peast läbi tüdruk, kes tapeti, mees puuplokkidega, kohtuprotsess, Brian hr Greeniga rääkimas, labor. Keegli mängimise ajal voolasid kõik need mälestused mulle tagasi. ”Ära mõtle sellele praegu,” ütlesin endale. ”Mõtle sellele hiljem,” ja ma suutsin selle välja mängida. Sain sellega hakkama, sest ma ei olnud veel pilti kokku pannud, et Aaron on ka sellega seotud, seega polnud ma üldsegi närvis. Ausalt öeldes ei kavatsenud ma oma parimale sõbrale lambist öelda, et Rhinoks kutsuti mind siis, kui ma olin kolledžis ja ma olin seotud valitsuse ja mõttekontrolli eksperimentidega ja

kuidas ma olin peatamatu supermõrvar, kes omas üliinimlikke võimeid! Tal lendaks selle peale katus ära. Seega hoidsin selle enda teada.

Mängisime mitu mängu ja seega jõime ka mitu kannu õlut. Kui lahkusime ja Aaroni juurde tagasi sõitsime, palus ta mul mitu korda sisse tulla. Ütlesin: "Ah, ma ei hakka tulema, olen omadega läbi, helistan sulle hommikul." Ta pressis seda aina edasi mulle peale, kuni pidin midagi ütleva. "Mees, mis sul viga on? Helistan sulle hommikul," ütlesin ma. Ja mul õnnestus see jälle välja mängida, sest ma ei kartnud Aaronit. Sel ööl ei maganud ma sõna otseses mõttes üldse (ja ma ei ole sellest ajast saati ühelgi ööl korralikult magada saanud ja sellest on juba üle aasta möödas). Kui diivanile istusin ja "Rhino kuuli" peale mõtlesin, tuli mulle meelde, kuidas olin jälle katusel. Siis tuli mulle meelde see tüdruk. Siis mõtlesin tagasi parkla peale, kuidas trepist üles jooksin, mõtlesin tüdruku peale, mõtlesin katuse peale ja hüppele. Mulle tuli meelde, kuidas samal õhtul tagasi läksin ja nägin kollases riietuses olevaid mehi ja kuidas läksin ka hommikul tagasi vaatama. Mulle tuli meelde Brian ja steroidid. Tema ja Gwen, labor ja kõik muu! Kuid kõik mu mälestused olid nagu viiesekundilised lõigud kümneminutilise filmist, kus puudub igasugune ajaline järjestus. Need olid selged, kuid siis lõppesid järsku ja see kõik oli väga segane.

Olin isegi nii teadmatutes ja segaduses, et küsisin Aaronilt: "Aaron, kas sinu korteris on kunagi sõjaväemehi käinud?" Tema loomulikult tahtis, et ma kohe tema juurde läheksin. Läksin siis tema juurde, veetsime koos aega, vaatasime telekat, läksin tagasi koju ja läksin voodisse. Tegelikult oli mul väga meeldiv õhtu. Hommikul, kui diivanile istusin, siis kohvilaual oli märkmik, kuhu oli kirjutatud igasuguseid asju minu käekirjaga. Rhino, Rochester, 90 kraadised vertikaalsed tõusud, KAS AARON PANI UKSE LUKKU??? MIDA SA TÄPSELT AARONI JUURES TEGID? KAS SA MÄLETAD? Sel hetkel läks mul pilt tervikuks, kuid see tundus olevat nagu unenäos, ainult, et see oli halb unenägu ja ma olin ärkvel.

Hakkasin kolledži peale mõtlema ja ei suutnud kolledžit meenutada. Nüüd, kui selle peale mõtlema hakkasin, ei mäletanud ma enamusest oma elust midagi. Mäletan, et olin Rochesteri ülikoolis, kuid mida rohkem sellele mõtlesin, siis ei suutnud midagi konkreetset meenutada. Ma ei maganud nüüd enam üldse ja aina rohkem hakkas juhtuma kummalisi asju.

Järgmisel ööl kell 3.30 olin üleval ja mõtlesin kõige selle peale. Nägin, kuidas esituled valgustasid osasid autoparklas olevaid autosid, kuid alles peale seda, kui need põlesid umbes viis minutit. Siis läksin verandale vaatama, mis toimub. Väljas oli täissuuruses pikap, mis oli pargitud telefonikasti ette, mis on kogu kompleksi jaoks peakeskus (suur hall kast, mis on umbes 122 cm kõrge ja 152 cm lai). Mees tegi kasti LAHTI ja tegi seal midagi samal ajal, kui pikap ära sõitis. Mida ta seal täpselt tegi, sellest polnud mul õrna aimugi, kuid kogu see asi tegi mu väga paranoiliseks. Mõtlesin endamisi: "Jumala pärast, Aaronil on mu korteri võti." Seega järgmised kolm kuud asetasin oma golfikepid välisukse ja kapiukse vahele kiiluks, et kui keegi üritab sisse saada samal ajal kui magan, siis välisuks avaneks ainult umbes 7 cm.

Järgmisel päeval otsustasin helistada oma isale telefoniautomaadist. Midagi ei näi enne tõeliselt reaalsena kuni sa oma vanematele räägid. Kogusin julgust ja helistasin isale. Küsisin temalt: "Isa, kas sa mäletad Annapolises käimist?" Ja tema vastas: "Ainult siis, kui ma ärkvel olen! Mis siis?" "Sest ma ei mäleta kolledžis käimist," vastasin ma. "Mul on mälestused Rochesteri ülikoolis käimisest aga ma ei mäleta seal olemist!" Siis rääkisin talle kogu loo mõttekontrolli eksperimentidest, tüdrukust, kes alla aeti, laborist ja kõigest muust, kuid see kõik oli üksikute lõikudena ja pusletükkidena. Ütlesin: "Kas ma olen nüüd täiesti hulluks läinud või kogu mu elu alates

kuuendast klassist on olnud täielik vale. Mõlemal juhul vajan tõsist psühholoogilist abi!” Ta muutus nüüd tõsiseks ja ütles: ”Mul on väga hea meel, et SA seda ütlesid!”

Läbi sõbra sõbra sain ma hea psühholoogi nime, ta töötas ka koos psühhiaatriga ja tuleb välja, et hakkasin mõlema juures käima.

Aaron oli sellest teadlik, et käin psühholoogi juures ja ta oli väga huvitatud, mis ravimeid oli arst mulle kirjutanud ja mis üldse toimub. Ütlesin talle, et käisin teraapias valitsuse mõttekontrolli mõtete pärast, mis mu peas keerlevad. Ta jälgis väga hoolikalt, mis toimub ja oli rahul sellega, et arstid arvasid, et olen kas hull või keemiliselt tasakaalust väljas ja nad ei usu mind.

Järgmise mitme nädala jooksul mäletan Aaroni korterisse minemist ja seal oli palju kadunud aega. Jätsin endale märkmeid. Ühe autoistmele ja teise voodile. Mõlemale oli kirjutatud sama tekst: Kas Aaron lukustas ukse? KAS SA MÄLETAD Rochesteri, labori eksperimente, MÄLETAD, et Aaron kontrollib sind?!!! Ja ma kirjutasin, et need on mulle. Peale seda, kui Aaroni juures filme käisin vaatamas, istusin autosse ja leidsin istmelt märkme, mis oli minu käekirjaga kirjutatud, lugesin selle läbi ja sattusin veelgi rohkem segadusse.

Kuid kuskil oma sisemuses ei lasknud ma kuidagimoodi lahti mõnedest mälestustest, mis olid läbi imunud ja iga kord, kui märget lugesin, tulid need mulle jälle meelde.

Mingi aja pärast sai Aaron teada ühest märkmest, mis ma endale autosse jätsin, sest ta küsis jätkuvalt minult (siis, kui ma transis ja tema kontrolli all olin), kuidas ma ta kontrolli alt välja sain. Ja ma olin sunnitud talle ütlema. Ütlesin talle ainult seda, mida ta minult küsis. Ja kuna ta ei küsinud minult kunagi teise märkme kohta, mille endale voodile jätsin, siis ma ka kunagi ei öelnud talle. Ja see mäng jätkus mitmeid nädalaid. Peale igat õhtut tulin koju ja üritasin pilti jälle kokku panna. Nädalate möödudes panin pildi lõpuks kokku, et ka Aaron on sellega seotud, kuid pidin kaasa mängima, nagu kõik oleks ikka endiselt hästi. Kuid Aaron sai lõpuks teada, et ma oma igapäevases päriselus teadsin, mida ta minuga teeb. Ta üritas tammes olevatele aukudele kõrge ette panna, kuid minu alateadvus ei lasknud ennast peatada, see võitles, et välja saada ja polnud midagi, mida ta oleks saanud ette võtta. Me läksime tülli ja ei rääkinud enam üksteisega alates sellest hetkest. Arvan, et Aaron teadis, et ma tean, et tema teab, et ma tean ja me lihtsalt lõpetasime üksteisega suhtlemise viimased kuus nädalat, kui ta Atlantasi oli. Enamasti selle pärast, et ta kartis oma elu pärast, et ta ei suutnud enam kontrollida neid mälestusi, mis mulle tagasi tulid.

1997 mai

Lõpuks Aaron lahkus, et minna appi oma isale ja ta ei öelnud head aega, ta lihtsalt lahkus. Mis ainult süvendas mu kahtlusi.

1997 juuli

Kulus 18 nädalat, tuhandeid dollareid ja kaks erinevat komplekti psühholoog ja psühhiaatrid. Küllastasin kolmandat psühholoogi, kelle juurde suunas mind teine psühholoog peale seda, kui ütles: ”Mul pole õrna aimugi, kuidas sind aidata või mida sinuga teha!” Sest ma ei olnud keemiliselt tasakaalust väljas ja hoolimata kõikidest ravimitest ja katsetest need mälestused minema saata, saatis ta mu arsti juurde, kes oli Atlantasi asuva Emory ülikooli haigla psühholoogiaosakonna asepresident. Kolmandal arstil oli lõpuks hea idee. Ta ütles mulle väga egoistliku käitumisviisiga: ”Kui sa arvad, et sinu probleemi saab lahendada, kasutades selleks ainult hüpnooti, siis miks oled sa minu kabinetis?” Naersin ja mõtlesin selle üle ja ütlesin: ”Tead, sul on KURAMUSE ÕIGUS!” Tõusin püsti ja kõndisin ta kabinetist välja.

Kogu see aeg olid mu vanemad, eriti ema, väga mures mu heaolu pärast. Eriti mu ema tahtis TÄPSELT teada, kelle juures ma käin ja TÄPSELT teada, mis ravimeid nad mulle välja kirjutavad. Ja loomulikult pidin ma talle ütlema, muidu ähvardas ta, et ta tuleb niikauaks minu korterisse elama, kuni ma kogu selle asja läbi teen.

1997 august

Olin teinud ettevalmistusi, et minna hüpnoterapeudi juurde. Esimesel kokkusaamisel uurisin ma, et kas ta on kuulnud midagi Silva meetodist ja ta vastas, et on küll kuulnud ja ta oli isegi teadlik selle tehnikast ja ta oskas seda oskuslikult kasutada. Ma spetsiaalselt ei maininud midagi valitsusest ega eksperimentidest. Kui ma Pilariga sisse läksin, siis ainuke asi, mis talle ütlesin, oli see, et mingil põhjusel, ükskõik kui kõvasti ma ka ei püüaks, ei suutnud ma Silva meetodit kasutades oma tasandile laskuda. Ma ei teadnud miks, aga arvasin, et see oli sellepärast, et olin tööl suure stressi all. Ta üritas mind hüpnotiseerida, kuid mingil põhjusel tulin sellest kogu aeg välja. Ta ütles: "See on nagu üritada kummist parti vee all hoida ja ainuke asi, mida see teha tahab, on pinnale tulla."

Siis ütles ta mulle oma professionaalse arvamuse. Ta ütles: "Meel on üks kummaline asi ja me ei ole isegi lähedal selle mõistmisele. Meele kõikidest funktsioonidest toimub 95% alateadvuses ja ainult 5% meele funktsioonidest leiab aset teadvuses. Seal on KINDLASTI midagi, mis sind mingil moel blokeerib. Sinu alateadvus on see, mis tegelikult sinu meelt kontrollib. Ma kahtlustan, et minevikus juhtus sinuga midagi, midagi mis oli nii piinavalt valus, et su alateadvus LIHTSALT EI LASE sellel pinnale tulla. Nagu kokkupigistatud rusikas, mis ei lase lahti. Sel hetkel teadsin ma, et ta teadis, et valetasin selle kohta, miks ma tegelikult tema juurde tulin. Ta oli tore mees ja ta meeldis mulle, kuid mul olid juba plaanid tehtud koju tagasi kolida, seega ei tahtnud ma alustada uue terapeudi juures käimist ja siis jälle otsast peale hakata. Seega ei läinud ma tema juurde enam tagasi. Ta isegi ei võtnud selle seansi eest minult raha.

18. august

Minu kolledži toakaaslane ja üks mu parimaid sõpru abiellusid Oswegos New Yorgis. Lendasin lennukiga Newark New Jersey'sse ja sõitsin siis autoga New Yorgi osariigi põhjaossa. Oswego asub Syracusest umbes 80 km põhja pool. Kõikide nende asjadega, mis mu peas keerlesid, reserveerisin ma lennupileti alles nädal enne üritust. Lennufirmad tahtsid otselennu eest Syracuse'sse saada 1200 dollarit ja seetõttu lendasin siis 199 dollari eest Atlantast Newarki ja laenasin oma emalt auto ja sõitsin kohale. Tore oli oma sõpru näha ja me veetsime mõnusalt aega. Teel koju, kuna olin juba põhjas, keerasin New Yorgi osariigi kiirteele ja sõitsin Rochesteri, selle asemel, et otse koju sõita – veel täpsemalt sõitsin ma Rochesteri ülikooli juurde. Läksin ühte teatud kohta. Hoone juurde, mille seinast ma üles ronisin ja mille juures tüdruk tapeti. Hoone juurde, kus mäletan, et nägin mehi kollastes ülikondades kell 3.00 öösel tööd tegemas ja kõike parandamas. Hoone, mille juurde ma hommikul tagasi läksin ja leidsin plokis prao ja kus käsipuu oli asendatud uuega, kuid tsement oli teist värvi.

Ma jõudsin sinna ja mu süda hakkas meeletult taguma. Läksin hoone juurde ja vaatasin alumist plokki, kuhu auto oli sisse sõitnud. JA LAS MA ÜTLEN TEILE, PLOKIS OLEV PRAGU OLI IKKA VEEL SEAL JA ÜHTE KÄSIPUUD HOIDIS IKKA VEEL PAIGAL TEIST VÄRVI BETOON, JUST NII, NAGU MA SEDA MÄLETANUD OLIN!

30. oktoober, 1997

Kolisin tagasi koju ja hakkasin otsima inimesi, kellel olid sarnased kogemused või kes suudaksid mind tõeliselt aidata. Jõudsin kohale pealelõunal (sõitsin terve öö), me laadisime veoautolt asjad maha ja läksin magama. Järgmisel päeval järgnes mu ema sõbranna Astrid mulle kolimisautode rendihoonesse ja küsis, kuidas ma ennast tunnen. Ütlesin talle, et tunnen ennast hästi, tänan küsimast.

Järgmise kuu jooksul üritasin oma mälestustekillukesti kokku panna. Läksin oma keskkooli ja hakkasin küsimusi esitama. Kõik treenerid loomulikult mäletasid mind, kuid kummaline oli see, et kui küsisin neilt steroidide kohtuprotsessi kohta, siis nad kõik vastasid TÄPSELT samamoodi. Neil kõigil oli klaasistunud pilk silmades ja nad kõik ütlesid sõna sõnalt täpselt sama: "Ma midagi mäletan selle kohta aga ei suuda midagi konkreetset meenutada!" Kõik inimesed, keda tundsin, olid seal ja neil kõigil oli samasugune kummaline pilk silmades. Üritasin oma emaga rääkida nendest asjadest, mis mulle meelde tulid ja ükskõik mida ma küsisin, siis tema vastus oli alati: "ANDY, SEDA POLE KUNAGI JUHTUNUD." Isegi lihtsad asjad nagu siis, kui lapsena pahandustesse sattusin kui vanematel lahutus pooleli oli, kui Saksamaal koolis käisin, need tülid, mis mu vanematel olid kui neil lahutus pooleli oli. "ANDY, SEDA POLE KUNAGI JUHTUNUD." Siis küsisin nende sündmuste kohta oma isalt ja ülejäänud perekonnaliikmetelt ja nemad mäletasid neid sündmusi samamoodi nagu mina. See ei olnud ÜLDSE loogiline. Lõpetasin nende teemade arutamise oma emaga ja eraldasid ennast tema maja keldrisse.

Läksin isa Jacki juurde ja küsisin temalt steroidide kohtuprotsessi kohta ja tema vastus mulle oli: "Andy, seda pole kunagi juhtunud. Me ei laseks sellel kunagi juhtuda. Soovitan tungivalt, et sa ei ütleks sõnagi SELLEST MITTE KELLELEGI ja soovitan tugevalt, et unustaksid ära selle, et arvad, et see üldse juhtus." See ajas mu tõeliselt vihale, sest teadsin, et ma ei ole hull, kuid mis kurat siin ümberringi toimub. Siis ütlesin isa Jackile, et kavatsen helistada dr Purrizzole ja temalt selle kohta küsida ja loomulikult üritas isa Jack anda endast parima, et mind veenda, et ma MITTE KELLEGAGI ei räägiks.

Siis loomulikult helistasin dr Purrizzole, kuid tema kontorist öeldi, et ta on Californias puhkusel. Ütlesin siis kontoris olevale õele, et tahan jätta sõnumi proua Purrizzole (kuna tema oli see, kes viis täide oma seksuaalfantaasiasid minu peal koos oma sõbrannaga siis, kui ma veel keskkoolis käisin ja tema oli see, kes käis Rochesteris mul külas ja üritas mind endaga magama saada), sest kui keegi midagi mäletab, siis on see just tema.

Järgmisel päeval helistas proua Purrizzo mulle ja küsisin temalt, et kas ta mäletab mind ja kas ta mäletab üldse Rochesteris käimist. Ta teatas mulle, et tema mälu on (väga mugavalt) läinud, kuna tal on Alzheimeri tõbi, kuid ta mäletab mind sellest ajast, kui ta käis oma poja jalgpallimängu vaatamas, kui ta mängis Rochesteri ülikooli vastu aga see oli ka kõik. See ei olnud võimalik, sest ma ei mänginud siis jalgpalli kui ta poeg, kes mängis Carnegie Mellonis, mängis Rochesteri ülikooli vastu. Järgmine päev helistas mulle dr Purrizzo Californiast puhkusel olles. Ja ta ütles mulle: "See parem olgu tähtis." Ja ma hakkasin temalt küsima väga sõbraliku ja leebe tooniga steroidide kohtuprotsessi kohta ja ta hakkas minu üle naerma, kutsudes mind hulluks ja et pean minema vaimuhaigete kliinikusse. Siis küsisin tema käest selle kohta, kui tema heaks Ho-Ho-Kus Inn'is autosid parkides töötasin ja kuidas ta mu ära hüpnotiseeris ja lauale pani, et välja uurida, kas magan tema naisega ja et mulle kätte maksta selle eest, et steroidide kohtuprotsessi ajal ta maine hävitasin. Ta hakkas mu üle jälle naerma (ja ma kuulsin taustal, et nii proua Purrizzo kui ka veel mõned inimesed naersid) ja ütles mulle, et ma EI OLE KUNAGI Ho-Ho-Kus Inn'is töötanud.

Siis palusin, et kas saaksin proua Purrizzoga rääkida ja ta ütles mulle, et kas ma ei ole juba piisavalt tüli talle põhjustanud ja kuna tal on Alzheimeri tõbi, siis ta ei mäleta midagi ja et jumala pärast ma pean minema ja rohtu võtma, kuna olen ühiskonnale ohtlik ja ta pani toru ära.

Olin nüüd väga segaduses. Kahe tunni jooksul helistas mulle täiesti ootamatult dr Purrizzo vanim poeg (keda ma ei ole kunagi näinud ja kellest ei teadnud midagi kuni selle hetkeni), et mulle kinnitada, et mingit steroidide kohtuprotsessi pole kunagi olnud ja et tal on nimekiri psühholoogidest, kes oleksid valmis mind aitama. Ütlesin talle väga rahulikult häälel, et mul on kummalised mälestused ja mõtlesin, et äkki ta isa saab aidata neisse selgust tuua. Siis ütlesin talle: "Tunnen kaasa su ema puhul, KUI KAUA ON TAL ALZHEIMERI TÕBI OLNUD?" Ta hakkas naerma ja ütles: "Mu emal ei ole Alzheimeri tõbe!" "Tõesti?", ütlesin ma. "Suured tänud ja head päeva." Ühe tunni jooksul helistas politsei minu majja ja ütles mu emale, et neile helistas dr Purrizzo ja et tema soovib, et mind saadetaks otsekohe vaimuhaiglasse ja et mulle antaks suured ravimidoosid, sest olen ühiskonnale ohtlik! Mu ema kinnitas politseile, et ma ei ohusta kedagi, vaid mul on praegu lihtsalt raske aeg.

See ainult kinnitas mulle kõike, et miskit on toimumas ja et ma ei ole hull. Siis bluffisin ja helistasin isa Jackile koju ja jätsin ta automaatvastajale taolise sõnumi: "Mul on steroidide kohtuprotsessi videolindi koopia olemas, sa kuradi valetav sitakott ja sa oled sellel selgelt peal, MA LOODAN, ET SUL ON HEA ADVOKAAT." Ja panin toru ära. Järgmisel päeval helistas isa Jack minu majja ja rääkis mu emaga. Rääkisin oma emale, millega tegelen ja ütlesin: "Minu pärast, palun mängi kaasa." Loomulikult, kui mu ema telefoni vastu võttis, siis isa Jack teatas talle, et ta on kontakteerunud oma advokaadiga ja ta tahab teada, mida mu ema kohtuprotsessi kohta teab ja kus on see videolint? Ja mida ütles minu ema? Mitte midagi muud kui: "Tegelikult ei olegi mingit videolinti olemas. Andy ei tunne ennast lihtsalt hästi." Isa Jack ütles mu emale, et talle ei meeldi, kui teda ähvardatakse ja kui ma vait ei jää, siis laseb ta politseil mu ära viia ja luku taha panna. See oli kohalik preester, kes suhtles kõikide lastega.

Mu ema muutus nüüd loomulikult pööraseks ja mina põhimõtteliselt lihtsalt lukustasin ennast järgmiseks kuuks ajaks keldrisse ja ei öelnud sõnagi sellel teemal kellelegi, eriti oma emale, sest ta oli mind juba üks kord reetnud. Kuid mõtle sellele. Kui tegelikkuses poleks kunagi steroidide kohtuprotsessi olnud ja kui kogu see asi on mu kujutlusvõime väljamõeldis ja seda pole kunagi juhtunud, siis miks peaks preester, kui ta nii süütu on, ühendust võtma oma advokaadiga, kui pole mingit võimalustki, et sellest kuskil mingisugune videolint on. Teadsin, et mul on õigus, kuid mingil põhjusel oli terve maailm minu vastu ja ma pidin teada saama, mis kuradit siin toimub. Hoidsin mingi aeg madalat profiili ja üritasin kokku panna oma mälestuste killukesi, mis mul olid, sest need olid ikka veel kõik sassis.

25. detsember, 1997

Paar eelnevat nädalat olin oma mõtteid paberile kirjutanud, et üritada kogu sellest asjast aru saada. Mõtlesin, et kui loon mingisuguse ajaliini, siis saan oma mõtted korralikult ära organiseerida ja asjast tervikpildi luua. See, mida sa siin loed, on silmnähtavalt ajaliin. Oli jõuluõhtu ja mul ei olnud sõpru, kellega rääkida ja mul ei olnud kuskile minna. See ei häirinud mind vähimalgi määral, sest mu mälestused hakkasid väga aeglaselt tervikuks ja selgeks muutuma. Pilar helistas mulle jõuluõhtul ja me rääkisime juttu, kuna tema oli sarnases olukorras.

Hakkasime rääkima Aaronist ja kummalistest asjadest, mis minu arust tema korteris aset leidsid. Pilar katkestas mind ja ütles, et tema ja minu lugu on identsed ja

ta ei rääkinud sellest kunagi sellepärast, et ta arvas, et ta võibolla kujutab asju ette või hakkab ise hulluks minema. Et kuidas Aaroni juures oli kadunud aeg. Kuidas ta mäletab, et ta vahtis tühjusesse ja nägi mind enda kõrval samal ajal kui Aaron meid mõlemaid kontrollis. See andis mulle palju kindlustunnet juurde ja paljud teised pusletükid asetusid oma kohale ja samal ajal tulid ka paljud teised mälestused tagasi.

Kõige tähtsam pusletükk, mis oma kohale langes ja mille kallal kõige kauem mõistatasin oli see: Kui Atlantast lahkusin, siis teadsin, et nad ei lase mul niisama minna. Nad pidid mind miskit moodi jälgima, kuid ma ei saanud aru, kuidas. Kuidas nad mind jälgivad? JA SIIS JÕUDIS SEE MULLE KOHALE, nagu värin oleks läbi mu hinge pugenud. Siin ma siis olin, oma arust turvaliselt oma ema maja keldris, kus keegi minu juurde ei pääsenud, sest ma ei käinud üldse väljas. Mäletan, et kui ma Atlantast New Jerseyse tagasi kolisin, siis esimese asjana viisin kolimisauto tagasi. Kui selle tagasi viisin, siis mu ema SAKSA sõbranna Astrid oli seal, et mind peale võtta. Esimene asi, mida ta minult küsis oli: "KUIDAS SA ENNAST TUNNED?" Ja ma ütlesin: "Ma tunnen ennast hästi." Siis ütles ta: "JA NEED HULLUSED SINU PEAS?" Mina küsisin: "Mis hullused minu peas?" Siis ütles ta: "Siis on hästi." Siis küsis ta: "ANDY, MIDA SA ARVAD MEIN KAMPFI RAAMATUST?" "Hitleri raamatust?", küsisin ma. "Ma ei tea, ma pole seda kunagi lugenud!" Tema ütles: "Siis on hästi."

Hitleri raamat *Mein Kampf* on üks võtmesõnu, mida nad kasutasid minu kontrollimiseks. Astrid oli kontrollija, kes omakorda kontrollis mu ema, et informeerida neid kõigest, mida teen. See kõik hakkas mulle meelde tagasi tulema. Mu ema kaebas oma Saksamaa reisi üle, kui ta Astridil külas käis, et tal näisid paar päeva vahelt kadunud olevat ja ta ei suutnud neid meenutada. Minu vanaema (minu emapoolne) läks endast välja ja ütles, et ta astus sisse ja Astrid kontrollis mu ema mingit moodi ja mu ema vastus oli: "Ära ole naeruväärne, Astrid on mu parim sõbranna!" Siis tuli mulle veel meelde, et ammu ajast, kui laps olin, võibolla 10aastane, läksin endast välja ja hakkasin Astridit NATSIKS kutsuma ühel oma vanemate pidulikul õhtusöögil ja loomulikult vabandas mu ema ohtrasti. Kuid ma ei andnud alla ja jätkasin karjumist: "SA VÕID NEMAD ÄRA PETTA, KUID MINA NÄEN SIND LÄBI. SA OLED NATS, NATS, NATS!" Ja mäletan, et ta lihtsalt istus seal ja naeratas mulle ja nägin, kuidas ta tegelikult ütles endale: "Sa oled üks väike tark sitaratas." Ta oli ka mu isaga manipuleerinud ja tal on olnud temaga aastate jooksul seksuaalne suhe (ma ei tea selle asja kohta konkreetseid detaile). Need on kõik põhilised kontrollitaktikad, mida NEMAD kasutavad.

Siinkohal mäletan ükskord Astridi juurde minemist, kui mu mälu tagasi tuli. Arvan, et see oli 1992 ja 1994 aasta vahel, kuid ei ole kindel. Järgnesin oma emale Astridi juurde ja vaatasin, kuidas nii põhihüpnosisöör kui ka hr Green ja valgete juustega mees olid seal ja manipuleerisid mu emaga. Kui üritasin lähemale minna, et paremini näha, siis neil oli mees väljas patrullimas ja mind nähti ning nad ajasid mind taga, said mu kätte, ütlesid võlusõna ja mu mälu oli jälle kustutatud. Selle asja sisu siin on see, et nüüd tean, kuidas nad mind jälgivad ja tean, kes mu uus kontrollija on. See on mu oma ema, nad manipuleerivad temaga, et ta mul silma peal hoiaks. Mõtlesin ajas tagasi, mida ta teab ja mida ma talle rääkinud olen seoses kõigega, mida teen oma valitsuse ja mõttekontrolli mälestustega. Ta ei tea midagi olulist, sest ma ei ole talle sõnagi öelnud alates dr Purrizzo ja isa Jacki juhtumitest ja samas ka nendest vaidlustest, mis meil oktoobris olid, et mis mu lapsepõlves juhtus ja kuna ta ütles kõige kohta, mida küsisin, et seda pole juhtunud, siis lõpetasin temaga sellel teemal rääkimise üldse ära. Olin talle enda teadmata vaeleinformatsiooni andnud ja olin teda mitmeid kuid valele teele suunanud (see oli VÄGA õnnelik läbimurre). Nüüd, kui

seada tean, kavatsen selle enda kasuks pöörata. Tegelikult, kõik need kommentaarid, mida ta minu tegemiste kohta tegi, et kuidas ta on väga mures sellepärast, millega ma ikka tegelen – kõik see on nüüd väga loogiline. Kuid ikkagi mäletan ainult murdosa sellest kõigest, mis juhtus ja üritan ikka veel kõike seda kokku panna. Kuid olen ennast eraldanud kõigest ja nüüd tean, kelle suhtes tuleb mul ettevaatlik olla – omaenda ema ja Astridi suhtes.

17. jaanuar, 1998

Internetti kasutades tellisin mõned raamatud, mis räägivad valitsuse mõttekontrolli eksperimentidest ja salaoperatsioonidest (arvan ikka veel, et see on valitsuse eksperiment, sest mul tuleb kogu aeg meelde, kuidas ma mereväe laevadele mõrvaoperatsioonide jaoks viidud olen ja näen pidevalt hr Greeni piinamiseksperimentide ja töötlemiste ajal. Siinkohal ma ikka veel ei mäleta midagi Illuminaatidest ja mul ei ole ÕRNA AIMUGI, mida tervikpilt endast tegelikult kujutada võib). Üks raamatutest, mille ma tellisin, oli *"The Search for the Manchurian Candidate: The CIA and Mind Control"* (*"Mandžuuria kandidaadi otsing: CIA ja Mõttekontroll"*), autor John Marks. Raamatus räägib ta MKULTRA programmist ja kuidas avastati LSD, kuidas CIA hakkas 40-tel läbi viima eksperimente, et tõe seerumit leida, et spioonid rääkima panna. Üks esimesi projekte oli kahe mereväe mehega ja mehega, kelle nimi oli G. Richard Wendt ja ta oli Rochesteri ülikooli psühholoogiaosakonna pea. Ta viis oma eksperimente läbi Rochesteri ülikooli õpilaste peal oma salalaboratooriumis raamatukogu pööningul Rochesteri ülikoolis. Kui ma seda lugesin, siis sõna otseses mõttes kukkusin diivanilt maha samal ajal, kui mälestuste voog hakkas järsku mulle tagasi voolama. VÄIKE LABOR, MIDA EELNEVALT MAINISIN, ONGI SEESAMA SALALABORATOORIUM RAAMATUKOGU PÖÖNINGUL! Ja mul on ka diagrammid olemas.

Mäletan seda, sest kui nad mu sinna üles viisid, siis valgete juustega mees küsis minult: "Rhino, mis sa arvad sellest kohast? See kõik on sinu jaoks!" Ja ma ütlesin: "See on täielik peldik." Ja tema ütles: "Sa pead meile aega andma, et see korda teha, seda pole nelikümmend aastat kasutatud." Siis mäletan peksmisi ja elektrišokke, mida nad mulle tegid. Mäletan, et üritasin põgeneda ja ükskord, kui vabaks sain ja olin kõik laborimehed vaeseomaks peksnud, üritasin ainsast aknast välja hüpata. Tegin akna lahti ja olin poolenisti väljas kui aru sain, et olin raamatukogu tipus ja alla oli vähemalt 46 m. Sel hetkel teadsin, et olen omadega perses ja samas vaate järgi teadsin, kus olen. Mäletan seda selgelt! Siis mäletan, et ükskord läksin sinna tagasi FBI-ga, et laborile haarang korraldada, murdsime sisse ja arestimise protsess oli pooleli, kui keegi, kes oli FBI tipus ja oli kas Illuminaatide VÕI NSA või ükskõik millise muu valitsusagentuuri, mida nad kasutasid olukorra kontrollimiseks, kontrolli all, andis käsu haarang täielikult peatada ja kogu asi mätsiti kinni. Ja jälle blokeerisid nad mu mälu ära.

22. jaanuar, 1998

Kirjutan ikka veel ja üritan kogu seda asja kokku panna. Mu ema oli tõeline asjade koguja. Ta kogus ja hoidis alles KÕIKE, eriti mis puudutas ta poega. Kuna kirjutasin oma mõtteid paberile, et kõigest sellest paremini aru saada, läksin ülemisele korrusele dokumendikapi juurde, kus mu ema kõike hoidis. Minu kaust oli kadunud. Kõik, mis puudutas mu minevikku, minu keskkooli jalgpalli ajaleheväljalõikeid, minu vanu hinnetehti, politseiraportid sellest ajast kui lapsena pahandustesse sattusin. Need olid need raportid, mis ma oma emale nina alla toppisin kahe kuu tagusel vaidlusel, kui ta väitis, et ma ei ole kunagi halb laps olnud. See kõik oli saladuslikult kadunud.

Mu ema arvatavasti ütles Astridile, kui ta talle igapäraselt raporteeris, et millega ma tegelen ja Astrid arvatavasti ütles mu emale, et ta minu kaustiku ära hävitaks, et lahti saada kõigest, mis võib veel mälestusi tagasi tuua. Seega on nüüd majast hävitatud kõik minu minevikumälestused. Ma pole oma emale sõnagi selle kohta öelnud, et tean, et mu kaustik kadunud on, aga see oli minu jaoks tõeline šokk, kui kõik reaalseks muutus. Kuid see lisas ainult tõendeid minu mineviku kohta. Siiani polnud mul ikka veel mingeid mälestusi Illuminaatidest ega FBI vahelesekkumisest.

6. osa

Mind hirmutab kõige rohkem mitte sündmuste meelde tulemine, vaid nende uuesti unustamine! Tean kindlalt, et mul on omaenda RUUTU EMAND (nagu raamatus "*Manchurian candidate*" ("*Mandžuuria kandidaat*"), autor *Richard Condon*) kuskile minu meelde lukustatud. See on see programm, mida nad kasutavad mereväe, sõjaväe, õhujõudude ja enamike valitud ametnike kontrollimiseks. Tean seda, sest mäletan sellest varem väljatulemist. Ma vaevu mäletan FBI-ga kontakteerumist, kontakteerumist Rochesteri ajalehega, otsides artikleid tüdruku surma kohta. Otsides artikleid sellel ajal toimunud kohtuprotsessi kohta. Mäletan, et rääkisin kellegagi salastatud kohtuprotsessist. Mäletan, et sõitsin New Yorgi osariigi põhjaossa ühe maja juurde mingi aeg peale kooli lõpetamist, helistasin kella ja üks naine tuli uksele, vaatas mulle otsa ja hakkas kohe karjuma ja muutus hüsteeriliseks. Siis tuli mees ukse juurde. Ta nägi mu nägu ja ma nägin hirmu tema silmades samal ajal, kui ta muutus hirmust liikumisvõimetuks. Mu näol oli suur naeratus ja ma ütlesin neile, et tean, et olen viimane inimene, keda nad näha tahavad aga pean nendega rääkima ja kas võin sisse tulla. Nad lasid mu väga ettevaatlikult sisse. Mäletan, et olin nende elutoas ja rääkisin neile, mida NEMAD minuga teinud on ja kuidas anusin tüdruku ema, et ta mulle andestaks nende asjade eest, mida nad mind tegema ja ütleva panid. Ütlesin neile, kuidas ma hakkas NENDEGA võitlema ja kukutan terve valitsuse. Isa ütles, et kuidas ilma minuta ei ole mingit kohtuprotsessi ja et neil on videolindistus. Palusin seda näha, nad vaatasid teineteisele väga meeletult nägudega otsa ja tõid raamaturiiuli tagant videolindi. Mäletan, et suure naeratusega näol rääkisin, kuidas me võtame need kuradi litapojad kinni. "Mu juriidiline meeskond peab seda linti nägema," ütlesin ma ja võtsin selle. Nad mõlemad läksid endast välja ja ütlesid, et see on nende ainuke tõendusmaterjal ja ainuke koopia. Läksin ukse suunas ja kõndisin trepist alla. Pöörasin ringi ja ütlesin suure naeratusega: "Ärge muretsege, tulen tagasi ja kättemaks on meie." Siis, kõige suurema naeratuse ja õnnelikuma häälega ütlesin neile head aega ja lehvitasin! Nagu oleksin omale just kaks uut parimat sõpra leidnud. Kui tänavale jõudsin, siis sõitis auto, milles oli kaks meest, teeserva äärde. Läksin auto juurde. Reisijapoollel olev mees küsis minult, kas sain videolindi. "Loomulikult sain ma lindi," vastasin ma. Ta ütles: "Anna see mulle." Ja ma andsin. Mees ütles mulle, et sain hästi hakkama ja ära unusta headele inimestele head aega lehvitada. Ja auto sõitis minema. Enda tagant kuulsin häält, mis oli täis mõõnmatut viha ja valu, karjumas: "SA KURADI LITAPOEG, SA KURADI VÄRDJAS, MA TAPAN SU ÄRA!!!!!" Ma pöördusin ja nägin meest pesapallikurikaga poolenisti üle muru minu poole tulemas. Sõnad ei suuda kirjeldada seda ahastust tema näol samal ajal, kui ta ei suutnud oma pisaraid tagasi hoida. Sel hetkel, kui temaga silmsideme lõin, tardus ta nagu kuju hirmust, ta üritas julgust kokku võtta, et jätkata, kuid selle asemel kukkus kokku ja karjus tohutult hingevalus: "EEIIIIIII." Ja hakkas ohjeldamatult nuuksuma.

JA MIDA MINA TEGIN! Kõige suurema naeratuse ja õnnelikuma häälega ütlesin hüvasti ja lehvitasin! "OLI TORE TEIEGA KOHTUDA, HEAD AEGA." Justnagu

oleksin äsja kaks uut parimat sõpra omale leidnud. Istusin oma autosse ja keerasin võtit. Samal ajal, kui ära sõitsin, tundsin ennast tõeliselt hästi, uhkena, õilsana ja suursugusena.

Mäletan seda, sest hoolimata sellest, kui kõvasti ma vastu võitlesin või hoolimata sellest, kui tugevana ennast tundsin, neil piisas ainult võlusõna ütlemisest ja ma olin tagasi nende täieliku kontrolli all. See on mu suurim hirm, et avastatakse, mida tegelikult mäletan enne, kui leian õiged inimesed, kes saavad mul aidata nende programmeerimise ja nende võlusõna eemaldamisel, et saaksin vastu võidelda ja oma mälu mitte jälle kaotada.

2. veebruar, 1998

Interneti kaudu olen leidnud inimesi, kellel on olnud minu kogemustega sarnaseid kogemusi. Olen leidnud kellegi, kes saab mind aidata, ta on deprogrammeerimise ja mõttekontrolli juhtumite spetsialist. Olen tema juures käinud ja TA ON ALUSTANUD MINU DEPROGRAMMEERIMISEGA. Ta teab nende taktikaid täpselt, kuna ta oli kunagi nendega seotud. Jällegi mitte vabatahtlikult.

Selleks ajaks, kui deprogrammeerimine läbi oli, tuli oodata 21 päeva, sest mälestused peavad tagasi tulema aegamööda, et mitte sind korruga šokeerida. 21 päeva jooksul taastus mu mälu vaikselt, kuid see oli ikka veel killustatud. Kuid mul oli nüüd teoreetiliselt enda üle kontroll ja nad ei saanud mind enam kontrollida. See kõik oli saavutatud mu ema teadmata.

1. märts, 1998

Minu 21 päeva oli täis ja olin kokku pannud veel mõned pusletükid. Kuid tundsin, et see oli ainult murdosa tervikust. KÕIGE TÄHTSAM JA KÕIGE KRIITILISEM FAKT, MIS MULLE MEELDE OLI TULNUD, OLI SEE, ET MUL ON PÖEG! Ta on umbes 7 või 8 aastane ja tema ema on naine, kellega olen määratud abielluma. Mäletan, et Aaron rääkis mulle mu pojast oma korteris. See oli loomulikult vastu Illuminaatide tahet, kuid ta tegi seda poja ema nimel, kuna ta oli kõige ilusam naine, keda sa iial päriselus või oma fantaasias näinud oled. Aaron ütles mulle, et mu poja IQ on 150, sarnane minu omaga ja neil on tema jaoks suured plaanid.

Et asju lihtsamaks teha, ei pane ma kõiki sündmusi tagasi sinna kohta ajaliinil, kuhu need kuuluvad, sest lugu muutub väga keeruliseks – kui üritada kahte paralleelset ajaliini ja kahte alternatiivset reaalsust ühele ajaliinile panna.

Nüüd on mulle veel meelde tulnud, et mul on palju poegi, kuna mind kasutati ka sigitamise/aretamisprojektides. Siin on kokkuvõte sellest, mis arvan, et juhtus ja sündmustest nii, nagu neid selle aja kohta mäletan.

Oma mälu taastumisega avastasin, et mind ei kasutatud ainult mõrvarina, vaid olin ka üks Montauki poisse (Montauk boys). See on seoses Montauki projektiga, mida *Preston Nichols* oma raamatus "*The Montauk Project*" kirjeldab. KÕIK sündmused, mida ta oma raamatus kirjeldab, on 100% tõsi. Siiski fakt, et projekt väidetavalt hüljati Camp Heros aastal 1983, on tõest väga kaugel. Olin samuti mingil ajal seal, ajavahemiku 1988 ja 1993 vahel. Ja projekt töötab endiselt jõuliselt edasi, niipalju kui mina hetkel asjast aru saan.

Mind valiti välja, kui olin kaheaastane ja kui mu isa mereväes oli. Sellele lisaks on mul väga kummalised mälestused sellest ajast, kui Saksamaal elasime ja perega oktoobrifestivalile läksime. Seal toimusid mingisugused kummalised sündmused, kus nad võtsid mu isa ja tegid talle midagi WC-s. Nad alandasid teda mingil moel ja ma

mäletan, et vaatasin seda pealt ja peale seda, kui lahkusime, tundis ta sellepärast nii suurt häbi, et ta lasi mul vanduda, et ma ei räägi juhtunust kellelegi.

Igatahes jälgisid nad mind kogu mu lapsepõlve, kuidas arenen ja siis, kui pidin kolledžisse minema, tegid nad mu isale ajupesu, et ütleksin ära tasuta õpingutest Penn State'is ja seal jalgpalli mängimisest ja läheksin parem Rochesteri ülikooli.

Kui ma Rochesteris olin, siis hakkasid nad mind programmeerima, et minust endale Mandžuuria kandidaat, täiuslik mõrvar teha. Minu toanaaber oli kontrollija, minu toas oli videokaamera, duširuumis oli samuti kaamera. Iga päeva igal hetkel jälgisid nad mind. Siis, öösel viisid nad mu ühte kahest laborist ja viisid läbi programmeerimist elektrišoki, ravimite ja piinamistega. Üks labor asub Rochesteri ülikooli raamatukogu pööningul. Teine oli palju suurem, mille nad said pärast seda kui ma demonstreerisin oma võimeid mingile senaatorile ja sellest sai täissuuruses projekt.

Ma olin juba käinud Silva meetodi koolitusel, kui kümneaastane olin ja mul olid juba algselt uskumatud vaimsed võimed. Kui ma Rochesteris olin, siis kasutasid nad seda erilist tuba, mis mu meeles juba olemas oli ja siis manipuleerisid minuga vastavalt.

See organisatsioon RAJANEK NATSI SÜSTEEMIL ja selle juured on nendega põimunud. Selle projekti rahastamine toimus täpselt nii, nagu Nichols oma teoorias väidab. Nimelt Montauki projekti rahastamine tuli 10miljardiliselt natsi kullarongilt, mis peeti liitlaste poolt kinni 1944 aastal ja see kaotati järsku ära tunneli õhkulaskmisega ja varastati ära samal ajal, kui liitlased viisid sakslased Teise maailmasõja lõpus tagasi. Seda uuris kindral George Patton, kuna ta ei saanud aru, kuidas sai rong ära kaduda liitlaste territooriumilt ja kuidas kõik sõjaväelased ära tapeti. Kuld ilmus 30 aastat hiljem välja Montaukis, mis on nüüd väärt 180 miljardit, ja see toodi üle Krupp'i perekonna poolt, kes omab ITT korporatsiooni ja sealt saidki natsid selle kulla.

Igatahes on mul mingit moodi võime teha reaalsuses asju, mis minu alateadvusesse on sisestatud, ÜKSKÕIK mida. Olin MKULTRA programmi puutumatu superstaar. Mõningad asjad, mis nad tegid, oli, et nad ütlesid mu alateadvusele, et SUVALINE kõrgus, kust alla hüppasin, VAHET POLE KUI KÕRGE SEE OLI, oli sama lihtne nagu hüpata oma mõttes alla jalapingilt ja ma suutsin seda teha. Kui kõrgelt siis? Lõpuks viskasid nad mind lennukitest välja ja ilma langevarjuta (sest kui sa saavutad lõppkiiruse, kas see on siis 61 m kõrguselt alla hüppamine ja ellujäämine või 6 kilomeetri kõrguselt alla hüppamine, siis kiirus enam ei kasva, seega kõrgus enam ei loe niikaua, kui sa suudad korralikult maanduda).

Kujutage ette, kui mõrvar või salagrupp suudaks välja hüpata madalalt lendavast lennukist, maanduda ja kohe joosta. Missioon oleks läbi enne, kui sihtmärk aru saaks, mis juhtus. Ja see ongi täpselt see, mida mina tegin. 1988. ja 1992. aasta vahel toimus üle maailma mitmeid salamõrvu, mis olid läbi viidud äärmise põhjalikkusega ja mis olid nii uskumatud, et need juhtumid on tänaseni lahendamata. Salamõrvar lasi kõikidele sihtmärkidele ja ka kõikidele turvameestele, kes prominentseid inimesi ümbritsesid, ühe lasu pähe, seega kuritegevuspaigas olid laibad, kellel kõigil oli üks kuuliauk peas. Siis tegi mõrvar näiteks selliseid asju, et ta läks sisse, tulistas kõigile püstoliga üks kord pähe, siis hüppas 20 korruselisest majast ilma langevarjuta alla, maandus betoonile, tõusis püsti ja jooksis minema. Mina olin see mõrvar ja FBI otsib mind. Räägime sellest hiljem veel.

Mind treeniti Rochesteri asutuses. Kui nad mu löid, siis osa minu arendamisest oli see, et nad andsid mulle ülisalajase valitsuse tervendamise valemi, et sellega ennast tervendada, kui ennast vigastasin. Kui hüpnotiseeritud olin, siis sisestasid nad mu

alateadvusesse, et ma valaksin selle tervendamise basseini, mis oli minu toas, mille ma omale Silva meetodi kursustel lõin. See töötas nii hästi, et suutsin ennast mõttega tervendada SUVALISEST vigastusest paari hetkega lihtsalt vees pikali olles ja öeldes endale: "Tervene." See töötas nii hästi, et otsustasin nende teadmata suurendada valemi tugevust veel 500 miljonit korda. Ma tegin seda siis, kui magama läksin, siis laskusin oma tasandile ja niisama katsetasin erinevaid asju laboris, mille nad minu meelde loonud olid, ilma nende teadmata. Katsetamise tulemusena laboris enda meeles lõin veel ühe masina, mis suutis luua suvalise asja mida palusin.

Seega ütlesin masinale, et ta valmistaks veel ühe super-ülisaljase valitsuse valemi. Sellise, mis muudaks mu meele ja keha hävitamatuks ja vastupidavaks suvalise mürgi ja suvalise mürgigaasi suhtes ja et mu nahk, silmad ja iga rakumembraan kehas oleksid nüüd kevleri (tugev materjal) tugevusest 1 000 000 korda tugevamad. Seda tehes muutsin ennast oma alateadvuses hävitamatuks ja reaalsuses see tõepoolest töötas. Seega, kui hüppan 15 korruselisel majalt alla ja kui ennast kõnniteele sodiks kukun, siis sõna otseses mõttes tõusen lihtsalt püsti, pühin ennast puhtaks ja kõnnin minema, justnagu oleksin ma just jalapingilt maha kukkunud, ilma igasuguse valuta ja ilma murtud luudeta, ilma ühegi kriimuta. Veel üks asi, mida nad minuga tegid, oli see, et nad eemaldasid minult täielikult igasuguse hirmu. Võime lülitada oma adrenaliinäärmed (neerupealised) tahtega sisse ja välja. Võime joosta sama kiiresti nagu gepard, omada kassile omaseid reflekse ja olla sama väle nagu kass, võime üles ronida mööda suvalist struktuuri nagu oleksin ma ahv. Olla füüsiliselt nii tugev nagu vaja. Võime tulistada sihtmärki TÄPSELT keskele iga kord ilma selle peale mõtlemata, näiteks kellegi lauba keskele. Need on mõned uskumatud füüsilised võimed, mis mul on.

Vaimsete võimetega, mida oman, on teine lugu. Suudan mõttega asju liigutada, suudan mõttega kuni väikese auto suuruseid asju üles tõsta ja need seina sisse visata ja suudan üheainsa mõttega inimese kõri purustada. Lihtsalt oma meelele öeldes, et see seda teeks. Nagu näiteks puhtalt ainult mõttega pliiaatsite betoonseina sisse torkamine. Arvan, et tegin seda ühes FBI kontoris, kuid ma ei tea siamaani, millises kontoris see oli, millal see oli, või kuidas ma sinna sain. MA SUUDAN OMA MÕTTEGA MATEERIIAT MANIPULEERIDA AATOMI TASANDIL.

Ma ei tahtnud selles programmis algusest peale osaleda ja igal võimalusel võitlesin vastu kogu jõust. Selle tulemusena oli neil mind aina raskem kontrollida. NAD EI SUUTNUD KUNAGI MINU OLEMUST MURDA, SEEGA PIDID NAD EHITAMA MINU OLEMUSE PEALE. Teiste sõnadega ei suutnud nad kunagi täielikult hävitada seda, mis moodustab kokku minu ja mu tõekspidamised, seega pidid nad mu kuhugi mu meelde matma ja luku taha panema ja siis alternatiivse isiksuse looma. Mul ei ole nende suhtes mingit hirmu, seega ainuke viis, kuidas nad mind kontrollida said, oli läbi mõttekontrolli. Mul on kümne mehe jõud ja suudan 20 korruselise maja katuselt alla hüpata, maanduda, püsti tõusta ja joosta, kuid kui nad ütlesid võlusõna või helistasid võlukella, siis see peatas mu ja ma muutusin täiesti võimetuks, ei suutnud ennast liigutada, vastu võidelda ja isegi rääkida mitte, väljaarvatud juhul, kui mind kõnetati. Ükskõik, mida nad mul teha käskisid, tegin seda kõhklemata ja küsimusi esitamata. Kuid kuskilt minu sisemusest, kuna mu tahe oli nii tugev, mu tõeline mina võitles selle vastu, mida nad minuga tegid ja ma peksin augud alternatiivse reaalsuse platvormi sisse, mille nad mu meelde ehitanud olid ja ma keerasin lihtsalt segi ja hakkasin neile vastu võitlema. Olen tapnud vähemalt 15 nende meest, kes on üritanud mind peatada kui olen vastu võidelnud. Kui ma ära keerasin, siis hoolimata sellest, kus olin, kavatsesin sellest kohast kus kurat jalga lasta ja kui nad üritasid mind peatada, siis see ei olnud hea idee mu teele ette jääda.

Lõpuks jooksin alati tagasi oma ühikatuppa (kus mu toakaaslane oli üks mu kontrollijatest), jooksin tagasi koju, kus tundsin ennast turvaliselt, läksin lihtsalt magama või olin mingi aeg üleval ja vaatasin telekat, kuid mälestused sellest, mis äsja juhtusid, kadusid sel hetkel, kui koju jõudsin. Nagu mu alateadvus oleks mu teadliku meele kõrvale lükanud ja pannud mind uskuma, et see õudus ei ole päris. Arvan, et see oli omamoodi eitamine, kas see oli siis programmeeritud reageering või mitte, seda ma ei tea. Mäletan, et kui nende kontrolli all olin, siis parim viis selle kirjeldamiseks on, et ma olin lukustatud tuppa, kus ei ole ühtegi ust, polnud ühtegi väljapääsemise võimalust ja ainukesed asjad, mis seal olid, olid kaks tohutusuurt akent, läbi mille sa kõike näed. See oli nagu tohutusuure roboti sees olemine ja silmadest välja vaatamine. Sa võid selles väikeses toas ringi kõndida, kuid seal pole midagi muud kui paljad siledad seinad ja ainuke asi, mida sa teha saad, on vaadata. Sa võid karjuda, lüüa ja peksta neid seinu nii palju kui tahad, kuid sa saad kehas ikkagi ainult kaasa ratsutada ja vaadata mis toimub. Kuid mingil viisil õnnestus mul sellest väikesest toast pääseda ja siis sain ma oma keha üle kontrolli enda kätte tagasi ja siis keerasingi tavaliselt ära.

Ükskord olin kuskil baasis, arvan, et see oli Virginias ja peale seda kui sellest asutusest miskit moodi põgenesin, olin tagasi oma toas Rochesteris New Yorgis 20 minutit hiljem. Hiljem tulid nad mulle järgi ja tõid mu tagasi laborisse. Nad kinnitasid mu sõna otseses mõttes kettidega tooli külge ja ütlesid võlusõna ja ma olin mingit sorti transis või muutunud seisundis. Võisin olla ka ravimite mõju all, kuid arvan, et ma ei olnud, sest asi oli selles, et need ravimid, mida nad mulle andsid, need lõpuks ei mõjunud mulle enam, kuna olin oma meelde ehitanud masina, mis võitleks kõikide minu kehasse sissetungijatega lihtsalt oma alateadvusele öeldes, et need ravimid ei mõju mulle. Nad andsid mulle piisavalt mingit ravimit (sellest piisas, et kolm elevanti magama panna), kuid see ei mõjunud mulle ja sellepärast pidid nad lõpuks lihtsalt iga mu kehaosa sõna otseses mõttes kettidega terastooli külge kinnitama, et ma jälle põgeneda ei saaks. Nad küsisid minult, kuidas ma seda tegin, kuidas õnnestus mul oma tuppa jõuda ja mäletan, et ütlesin neile suur naeratus näol, kuna olin uhke selle üle, mis tegin: "Reisides läbi aja."

Mul pole õrna aimugi, kuidas seda tegin, kuid miskit moodi avasin mõttega portaali, sisenesin sellesse musta auku, jalutasin natuke aega ringi (näisin täpselt teadvat, kuhu lähen) ja siis väljusin teisest august ja seisin otse oma ühikatoa ees. Mäletan, et lõin ajakangasse augu ja siis lõin veel ühe augu, et tagasi saada. Nad küsisid minult korduvalt, kuidas ma seda tegin aga ma ei öelnud neile. Mäletan, et ütlesin neile, et see on liiga ohtlik, sest olin ajakangasse kaks auku juba löönud ja kui need augud rebenema hakkaksid ja kui ajakangas rebeneks katki, pooleks, siis see elu siin nagu meie seda tunneme, kaoks ära, meie reaalsus kaoks lõpmatusse ära. Seega, ükskõik mis ka ei juhtuks, ei kavatsenud ma neile seda öelda (ma ei teadnud sellest midagi, mis eelnevalt juhtunud oli ja mida nad Montaukis, Camp Heros üldse tegid). Kuid mäletan ajakangast ja seda on väga keeruline seletada. See oli kõige õrnem ja keerulisem asi, mida iial puudutanud olen. See oli kotiriide tüüpi kude, mis oli valmistatud sama peenest materjalist kui siid. Sellesse oli võimalik auk lüüa lihtsalt käega seda puudutades, kuid nii, kui sa seda tegid, siis sa teadsid, et sul ei ole lootustki seda korda teha, sest see materjal oli nii peenike ja kude oli nii keeruline, et see hakkas kohe lagunema, kui sa seda puudutasid.

Igatahes võitlesin nendega igal sammul ja nad kavatsesid mind kasutada selleks, et tapaksin kõik nende vaenlased kuni nemad saavad maailma valitsejateks. Alguses, kui nad valmistasid mind ette ja töötlesid mind mõrvaoperatsioonide jaoks, ütlesid nad mulle, et see kõik on minu riigi heaks ja et see on inimkonna heaks. Kuid ma nõudsin

neilt, et nad ütlesid mulle, kui mitmel missioonil pean ma ära käima enne kui pensionile minna saan, selle tegevusega lõpetada ja nad laseksid mul minna ja jätaksid mu rahule. Tol hetkel ütlesid nad mulle kümme, et ma vait jääksin ja kuna sel hetkel nad veel ei teadnud, milleks suuteline olen ja kuna see oli esimene missioon, siis nad ei arvanud, et olen suuteline kümme missiooni üle elama. Kuid kui olin kümnel missioonil ära käinud, ütlesin: "Kõik, aitab, MA OLEN LÕPETANUD JA LÄHEN PENSIONILE." Sel hetkel üritasid nad missiooni arvu 25-le tõsta, kuid polnud midagi, mida nad oleksid saanud öelda või teha, mis oleks mind ümber veennud. Ja las ma ütlen teile, et see ajas Illuminaadid, kogu sõjaväe ja põhimõtteliselt kõik "kövad tegijad" tõeliselt vihale. Nad tahtsid mind uuesti aktiveerida, et ma Saddami tapaks ja peale seda tahtsid nad, et ma tapaks president Bushi. Mitmeid kuid katsetasid nad igat tüüpi ajupesu, ähvardusi, piinamist, hirmutamise taktikaid, nad katsetasid kõike, mis neile pähe tuli, et üritada mind president Bushi tapma panna. Kuid ma lihtsalt ei nõustunud seda tegema ja te võite ainult ette kujutada, mida kõike nad minuga tegid, see õudus äratab mind keset ööd üles ja ma olen üleni külma higiga kaetud. Mäletan seda ainult sekundiks ja siis peidab mu alateadvus selle jälle mu eest ära.

Niipalju, kui olen suutnud pilti kokku panna, juhtus järgnevalt. Ja pea meeles, et üritan veel endiselt kõiki oma mälestusi tervikuks liita. Kui hakkasin tegema uurimistööd Montauki projekti kohta, siis hakkasid mälestused üleujutustena tagasi voolama. Kui ma kolledžis käisin (1988-1992), viisid nad mu Montauki ja panid mu Montauki tooli istuma. Esimene kord, kui seda kasutada üritasin, lasin selle miskit moodi õhku. Minu vaimne energia oli nii võimas, et generaator või vooluring või miski asi lendas õhku. See, mida tegin, pidi väidetavalt võimatu olema, kuid see juhtus sellegipoolest. Nad parandasid selle ära. Arvan, et neil oli veel ainult üks generaator ja nad pidid selle sisse panema ka mingisuguse varuvooluringi. Arvan, et minu Montauki tooli episoodid olid kahel erineval päeval (tegelikust ajakestusest pole mul õrna aimugi), sest mäletan, et mul olid seljas erinevad riided. Mäletan selgelt, et ühel päeval olid mul jalas viigipüksid ja teisel päeval olid teksased, teisel päeval olin rohkem mitteametlikult riides, sest nad võtsid mu kaasa, kui olin just ühelt oma loengult tulnud ja ma ei olnud ennast korralikult riidesse pannud, sest nad ei käskinud mul seda teisel korral teha. Igatahes sidusid nad mu kettidega tooli külge, et kui ma ära keeran, siis ei peksa ma seda kohta segi. Masin oli sisse lülitatud ja nad reguleerisid võimsust, et see vastaks mu vaimse energia väljalaskele, kui nii võib öelda. Siis tuli keegi minu juurde ja ütles: "Mida iganes sa ka ei teeks, ära ainult koletise peale mõtle." Kuid, kuna masin oli juba sisse lülitatud, siis loomulikult ilmus sekundi pärast tohutusuur koletis nähtavale. Kõik läksid endast välja ja hakkasid ringi jooksuma ja mina olin ikka veel tooli külge aheldatud. Koletis pidi olema 3,7 m või 4 m pikk, see oli kaetud pruuni karvakattega, sellel oli üks silm ja üks sarv. See nägi välja nagu King Kongi ja ühes Conani filmis oleva koletise ristsugutis. Koletis loodi kasutades Montauki tooli, see loodi minu kujutlusvõimest kuskilt minu alateadvusest ning kasutades Montauki tooli, võimendasid nad mu mõtteid ja löid tegeliku füüsilise olendi. Ainuke hea uudis oli see, et olend oli kas väga loll või oli väga segaduses oma uuest keskkonnast, sest ta lihtsalt seisis seal vähemalt minut aega, andes neile aega minu lahtiaheldamiseks. Nad kõik karjusid mulle, et ma midagi teeksin (kuna olin grupist ainuke, kes oli võimeline teda peatama), kuid ma olin kinni seotud. Lõpuks, kui nad mu tooli küljest lahti päästsid, tapsin ma selle, hüpatas talle trepi ülemiselt tasapinnalt selga ja kägistasin ta surnuks, kasutades selleks ketti ja terasest varrast ja surudes need tihedalt tema kaela ümber. Kuid enne seda jõudis ta pool laborit segi peksta. Suurem osa tooli antenni aparaadist peksti segi ja ajamasina antenni parem pool peksti segi ja miljonidollariliste lambipirnidega kast peksti segi. Kuid nad kõik

näisid olevat õnnelikud, sest ajamasina kontrollseade jäi terveks ja nad kõik ütlesid, et see ei olnud pooltki nii hull kui eelmine kord. ???? Ma ei saanud sellest aru.

Mingi aeg hiljem tõid nad mu tagasi ja panid mu tooli istuma (nüüd oli kõik ära parandatud). Seekord tahtsid nad, et mõtleksin kaubaaluste peale, mis on täis kullakange. Nad olid rahast lagedad ja tahtsid, et looksin neile Montauki tooli kasutades miljoneid dollareid, kuna mu vaimne energia oli piisavalt võimas, et luua füüsilisi objekte, mis olid tõepoolest reaalsed ja püsisid reaalsena selles füüsilises universumis. Tegin seda üks kord ja kaubaaluse täis kullakange ilmus nähtavale ning nad kõik läksid elevile ja läksid testima, kas see on ikka tõeline kuld. Ise mitte aru saades, mida teen, kuna olin alternatiivses reaalsuses, mille nad löid (reaalsuses, kus nad said mind kontrollida ja kus nad olid väidetavalt minu parimad sõbrad), ütlesin ma nagu idioot: "Miks kuld? Kullaga on nii palju jama tema kaalu ja mahu pärast. Kui teil on raha vaja, siis miks mitte teha midagi muud?" Siis ütlesin ma: "Astuge tahapoole," ja silmapilkselt ilmus nähtavale tohutusuur kirst ja ma ütlesin: "Tehke see lahti." Olin neile loonud tohutusuure kirstutäie täiuslikult lõigatud, veatuid valgeid teemante, mis olid kõik greibi ja golfipalli suurused. Üks oli isegi sama suur kui võrkpall. Seda nad tänapäeval rahastamiseks kasutavadki. Sealt saavadki nad raha, et ehitada uus asutus uue Denveri lennuvälja alla ja sealt saidki nad raha, et ehitada oma uhiuus kaasaegne peakorter Atlantasse. Teemantide kirst on hindamatu, see on väärt sõna otseses mõttes triljoneid, piiramatu rahastamise allikas. Ja see kõik oli minu süü. Kõige suurema teemandi nimetasid nad minu järgi (see, mis on võrkpalli suurune), nad kutsuvad seda Rhino teemandiks ja suuruselt järgmist kutsuvad nad Davidi täheks (sellele pandi nimi minu poja järgi minu auks). Peale kõike seda valisid nad mind oma kuldseks poisiks. Mind valiti isiklikult OTSE Illuminaatidega suhtlema.

Illuminaadid koosnevad umbes kahekümne-mehelisest grupist. Kõik nad on 188 cm pikad või pikemad, valge nahaga ja vanuselt vanemaealised (ma ütlesin, et nad on üle 70-ne, kuid ma kahtlustan, et selle tehnoloogiaga, mis neile kättesaadav on, on nad tegelikult palju, palju vanemad). Nad kohtuvad koosolekusaalis, kus on tohutusuur jalgpallikujuline puust laud. Igal toolil on kontrollpaneel ja iga istekoha juures tuleb lauast välja telekaekraan. Ka ruumi eesotsas asub tohutusuur ekraan. Ühe koosoleku ajal panid kolmandik meestest käe oma püksirihmale ja keerasid oma rihmal asetseval väikesel valgel kastil olevat nuppu ja nende inimkuju kadus ära, paljastamaks, et nad ei ole üldse inimesed vaid hoopis tohutusuured sisaliku-tüüpi olendid (reptiilid).

Peale kolledži lõpetamist, kui olin 22 või 23, ütlesin neile selgelt ja korduvalt, et ei taha selles asjas osaleda, kuid nad ei kavatsenud mul minna lasta. Meeldisin neile kõigile väga ja nad tahtsid alati, et nendega (Illuminaatidega) liituksin nende privaat-ses puhketoas lihtsalt lõõgastumiseks ja et oleksin üks nendest. Et mängiksin nendega piljardit ja kaarte ja muid taolisi asju. Seega tegid nad mulle uuesti ajupesu (tugevdasid alternatiivse reaalsuse programmi, mida nad olid kogu see aeg kasutanud) ja tegid mu erinevates riikides asuvate asutuste inspektoriks. Sel ajal kustutasid nad mu mälestuse minu pojast ja tema emast ära. Neil olid mu poja jaoks plaanid juba valmis, kuna tema IQ, nagu ma Aaroni käest kuulsin, oli 150. Igatahes inspektori koht oli ülimalt tähtis ja mõjuvõimas positsioon, ma olin 22 aastat vana ja ma olin nende kuldne poiss. Nad andsid mulle vabamüürlaste salaühingus 42 taseme aukraadi...

Selle tiitliga koos käis kaasas ka sõrmus (nagu mu kolledžisõrmus) ja sõrmuse peal olevale juveelile oli punaselt graveeritud 42.

Alustuseks (ma alustasin tipu alumisest otsast) kontrollisin ma mitmeid asutusi kaasaarvatud Paramuses New Jerseys asuvat, Montauki asutust, Rochesteris asuvat asutust, Miamis asuvat asutust, kus on Hallid ja teevad seal oma sigitamise/aretamise

eksperimente, et luua orjatöö rass (see on ühine leping USA valitsuse Mereväe osakonnaga).

Valitsus varustab Halle inimnaistega sigitamiseksperimentide tegemiseks ja vastutasuks saavad nad tulnukate tehnoloogiat (näiteks stealth hävituslennukid (stealth fighter) ja radaritele nähtamatu pommitaja tehnoloogia) ja on sõlmitud ka mittekallalitungi leping ülejäänud inimkonna suhtes. Ma ise olen seda isiklikult näinud ja mäletan naise ja lapsi hüsteeriliselt KARJUMAS ja ANUMAS, et ma neid aitaksin, kui ma neist mööda kõndisin. See mälestus on üks kõige häirivamaid ja hirmutavamaid, mis mul meelde on tulnud. See tunne, mida praegu tunnen, on samasugune kui siis, äärmine vastikus mõttest, et meie valitsus annab tulnukatele naise ja lapsi piinamiseks ja sigitamiskatseteks. IGA SÕNA sellest on kahjuks KÕIK TÕSI.

Kui ma Miamis olin, pandi mind Hallide juhtkonna nõukogu ette. Ma ei teadnud, mida Illuminaadid tahtsid, et teeksin, nad ei andnud mulle mingisuguseid selgeid juhiseid ega liiga palju detailset infot asjade keerukuse pärast, sest nad kartsid, et keeran jälle ära. Koosolekul üritas üks Hallidest minu meelde pääseda, et mind kontrollida. Ta üritas mulle sisestada: "Sa allud mulle, sa allud mulle." Ma hoiatasin teda kolm korda, et ta lõpetaks. Ta ei teadnud, milleks võimeline olen ja peale seda, kui ma kolmandat korda teda hoiatasin, purustasin ma mõttega ta kõri ja viskasin ta siis sellise hooga vastu seina, et ta pea plärtsatas katki nagu küps melon.

Tegin seda, kasutades ainult oma mõttejõudu. See põhjustas ägeda poliitilise vastasseisu, kuna ma ei teadnud, kes ta oli. Ma ei teadnud tegelikult üldse, miks ma seal olin. Illuminaadid saatsid mu sinna, et ma Hallidele muljet avaldaksin, kuid asi lõppes sellega, et tapsin ühe nende juhtidest.

Ma peaaegu alustasin sõda Hallide, reptiilide ja ülejäänud inimkonna vahel. See oli mu esmamulje. Kuid arvan, et tegelikkuses juhtus see, et Illuminaadid saatsid mu Hallide juurde, et näha, kas Hallide mõttekontrolli tehnoloogia töötab minu peal. Üks suurimaid vastuväiteid, mis mul kogu olukorra suhtes oli, oli see, kuidas Illuminaadid lähenesid Uue Maailmakorra loomisele. Isiklikult lugesin Illuminaatidele sõnad peale ja ütlesin, et nad on valel teel ja kui nad üritavad inimolendite mõistust kontrollida, siis kaotame me oma põhiolemuse ja selle, mis meid nii eriliseks teeb. Et kui nad üritavad inimeste mõistust kontrollida, siis looksid nad politseiriigi nagu oli endises Nõukogude Liidus ja maailm lõppeks sama tulemusega, katastroofiga. Ütlesin neile, et olen nõus, et planeet Maa tulevik ja inimkonna tulevik vajab kindlasti ühte maailmavalitsust ja on sinnapoole teel...

Kuid need meetodid, millega nad üritavad seda saavutada, viivad ainult katastroofini. See on ühiskond, mida tuleb muuta, mitte inimolendeid, kes selles elavad. Kuidas me elame maailmas, kus ühiskond on muutunud nii keeruliseks, et õige ja vale põhitõed dikteeritakse selle kaudu, kui palju raha sul on. INIMESED VAJAVAD JUHTIMIST, MITTE KONTROLLIMIST. Juhtimist eeskujuga. Meie tänases maailmas ei ole juhte, meil on poliitikud ja nende vahel on väga suur vahe. Me oleme nagu savitükk, samasuguse piiramatult potentsiaaliga, mida on võimalik vormida ja kujundada ükskõik milleks fantaasia lubab, siiski, mida kõvemini sa üritad seda pigistada, seda rohkem libiseb see su sõrmede vahelt läbi. Minu kõne šokeeris Illuminaate täielikult, sest jumala pärast, nendega nii ei räägita, kuid ma ladsin neile kõik välja. Ometi jaotas see Illuminaadid kaheks, osad olid minu poolal ja osad pooldasid täielikku mõttekontrolli. Reptikad olid väga solvunud, kui oma kõnes kuulutasin, kelle huvides täielik mõttekontroll tegelikult on – kas inimkonna või tulnukaliikide, kes meid allutada üritavad. Nad peavad Maa võtma vigastamatult ja ilma sõjata, kuna nad tahavad saada planeeti endale kasutamiseks. Nad teavad, et nad peavad meid kontrollima NÜÜD JA PRAEGU, enne kui me kaugemale areneme. Me

kasutame ainult 6% - 8% oma ajast ja mis juhtuks siis, kui me kasutaks 100%! Ja kas te tõesti arvate, et kui planeedil oleks 5 miljardit inimest, kes kõik suudaksid teha sama mis mina, kas te tõesti arvate, et tulnukad sõlmiksid valitsusega lepinguid, et vastu saada naisi ja lapsi, kelle peal õudustäratavaid inimgeneetika katseid läbi viia? Loomulikult mitte, kui me oleksime piisavalt arenenud, saadaksime me nad perse. Kuid president Eisenhower teadis seda juba neljakümneandatel, sellepärast nõustuski ta tingimustega, et aega võita. Kuid nüüd on Mereväe osakond tehnoloogia võimalustesse, mida nad ainult vilksamisi näha saavad, niivõrd süvenenud, et nad on ära unustanud fakti, et me oleme liitu astunud õudusega. Ma tõepoolest lihtsalt ladusin neile kõik välja nii nagu asjad tegelikult on!

Sel hetkel ütlesin neile veelkord, et ei taha kogu selles asjas mitte kübetki osaleda, vaid tahan lihtsalt oma elu elada. Nad on ikka jultunud küll, peale seda, kui nad on mind aastaid piinanud, ütlevad nad nüüd mulle, et nad on mu parimad sõbrad ja et olen nüüd üks nendest. Ütlesin otse neile näkku, et keppigu ennast. Ometi olid nad loonud endale oma kõige hullema vaenlase, mehe ilma igasuguse hirmuta, kes seisab neile vastu, mehe, keda ei saa tappa, kuid kes suudab nemad hävitada. Seega tegid nad ainukese asja, mis nad teha said. Nad blokeerisid mu mälu. Nad jälgisid mind väga hoolikalt ja iga kord, kui mu mälu taastuma hakkas, olid nad kohe sealsamas, et kustutada tuli enne, kui see kontrolli alt väljub. Olen nagu must lammas nende perekonnas, nad niiväga tahavad, et ma nad omaks võtaksin, kuid ainuke asi, mida mina teha tahan, on näha, kuidas nad hävivad. Ja ainuke kaart, mida nad saavad mu pea kohal hoida, on mu poja ja tema ema oma!

Peale lõpetamist elasin ma New Yorgi piirkonnas umbes aasta aega ja siis kolisin lõunasse, Atlantasse. Sain hiljuti teada, et nad on kolinud oma uue peakorteriga uude maa-alusesse rajatisse Atlantasse. Ma ei teadnud sellest midagi, et nad Atlantasse kolinud olid, kuid kui ma sellest teada sain, siis tulid mälestused üleujutusena tagasi. Ja põhjus, miks nad Atlantasse kolisid, oli arvatavasti just selle pärast, et MINUL silma peal hoida! Ma ei mäletanud sellest kõigest mitte midagi, kuni üks sündmus tõi jälle tagasi mälestuse, mis lõi veel ühe augu nende ehitatud tamme ja sellest ajast alates on mu mälu hakanud taastuma. Kuid väga aeglaselt.

Niipalju, kui suudan pilti kokku panna, juhtus järgnevalt. Mingi aeg aastate 1992 ja 1996 vahel taastus mu mälu osaliselt ja ma läksin FBI-sse. Ma ei mäletanud midagi Montaukist ega Illuminaatidest, ainult Rochesteris aset leidnud piinamistest ja mõrvadest, mida nad sundisid mind tegema. Rääkisin neile eksperimentidest, mis leiavad aset Rochesteri ülikoolis ja et mul on telekineetilised võimed. Nad ei uskunud mind. Selle tõestamiseks torkasin ma siis kaks pliiatsit umbes 4,6 m kauguselt raudbetoonseina, kasutades ainult oma mõttejõudu. Rääkisin neile ka seda, et Rochesteri asutus kasutab lavahüpnosisööre, et avalikkusele ajupesu teha. Ja lisaks rääkisin neile, kuidas nad teevad ka sõjaväele ajupesu. Kui uued sõdurid lõpetavad sõjaväetreeningu, siis kostitakse neid lavahüpnosisööri šõuga. Nad olid nii osavad, et nad suutsid hüpnosiseerida terve publiku ja publik HAKKAS SIIS ADOLF HITLERIT JA NATSIPARTEID ÜLISTAMA. FBI ei uskunud mind, seega palusin ma neil ühele nende šõule kaamera üles panna. Nad tegid seda ja loomulikult sai vandenõu paljastatud. MINA OLIN SEE MEES, KES ANDIS FBI-le VIHJE NENDE TEGEVUSE KOHTA JA SIIS LÄKSIN HAARANGULE ROCHESTERI ASUTUSSE. Asi oli selles, et haarangu ajal olid juba väga paljud FBI ja sõjaväe personali kuuluvad nende kontrolli all, nii et kui me asutusse läksime ja sisse murdsime, siis olid nad meil peaaegu juba peos, kuid siis ütlesid nad võlusõna ja salk ja FBI agendid pöördusid minu vastu – nad olid nende kontrolli all. Nad ei võitle relvadega, nad

võitlevad sõnadega. See oli nagu tõeline õudusunenägu. Haarang mätsiti kinni ja kogu sündmus pühiti vaiba alla.

Haarang mätsiti kinni, sest nii valitsuse tippametlikud kui ka FBI tippametnikud olid nende kontrolli all ja nad andsid oma parima, et tekitatud kahju kontrolli alla saada. Kuid kahju oli juba tekitatud ja mingi aeg peale seda võttis valitsus vastu seaduse, mis tegi laval hüpnootiseerimisšõud Ameerika Ühendriikides ebaseaduslikuks. Vähemalt arvan, et nii oli, kuid pole kindel. Kuid selle tulemusena kustutasid nad mu mälu jälle ära, varjasid mu identiteeti ja kaotasid mu üldsuse silmist ära. Nad üritasid mind mitmeid kordi tappa, kuid nad lihtsalt ei suuda seda teha. Seega otsib nüüd pool FBI-d mind taga ja teine pool FBI-d tegeleb minu identiteedi varjamisega esimese FBI poole eest, sest teine pool FBI-d on Uue Maailmakorra ja Illuminaatide agendid ja tegelevad minu isiku avalikuks saamise takistamisega. Kuid FBI otsib ikka veel taga meest, kes torkas kaks pliatsit FBI kontoris seina sisse. See olen mina. Ma ei mäleta, millises kontoris see oli või mis kuupäeval see täpselt oli, kuid tean, et nad otsivad mind. Kui ma Atlantas elasin, siis oli minu kontrollija mu parim sõber. See kutt tuli minu juurde minu kortermaja basseini juures ja meist said parimad sõbrad. Ta oli pärit Rochester New Yorgist ja oli Atlantas, et saada oma magistrikraad psühholoogias Georgia ülikoolis. Mul polnud õrna aimugi mis toimub. Ta kiitles ka avalikult, kuidas suudab inimesi hüpnootiseerida nii, et inimesed ise sellest midagi aru ei saa.

Käisin tema korteris ja lihtsalt veetsime koos aega. Seal nad jätkasid minu programmeerimist ja hoolitsesid selle eest, et mu mälu ei taastuks ja et ma nende kontrolli alt ei väljuks. Seal oli palju kadunud aega ja ta tõusis tihti püsti ja lukustas ukse ilma igasuguse põhjuseta. Panin alles hiljem pildi kokku. Kuid mäletan, et ütlesin talle mitmeid kordi: "Arvan, et olin valitsuse mõttekontrolli eksperimentide ohver kui ma Rochesteris olin." Samal ajal kõigest sellest ainult murdosa mäletades. Ja tema oli kohe seal seda kõike jälle kinni mätsimas. Mäletan, et ütlesin seda mitmeid kordi (tuln nende mõju alt välja võibolla 15-20 korda), kuni lõpuks aru sain, et ka tema on selles osaline ja siis hoidsin lihtsalt oma suu kinni.

7. osa

Kuid kogu see asi tundus nii veider, et selles ei olnud enam mingit loogikat. Ta kulutas aastaid, püüdes jäädavalt mu mälu puhtaks teha, kuid turvasüsteemide tõttu, mis olin oma meelde installeerinud siis, kui nad alguses mind programmeerisid ja oma Mandžuuria kandidaati looma hakkasid, see ei õnnestunud. Disainisin oma süsteemi nii, et süsteem taaskäivitaks ennast automaatselt ise, ükskõik, mis ka ei juhtuks, et seda ei oleks võimalik hävitada (pean tunnistama, et see oli päris nutikas). See ajas nad tõeliselt vihale, sest neil ei olnud mingit võimalust minu hävitamiseks, nad võisid mind ainult kontrollida üritada. Ühe seansi ajal Aaron libastus ja ütles mulle: "Kas sul on ka õrna aimu, kui palju kahju oled sa organisatsioonile põhjustanud?" Ja mina ütlesin: "Väga hea, paras nendele kuradi sitapeadele!" Kuid siis ütles ta, et nad kasutavad nüüd FBI psühholooge, et saavutada kõikide FBI agentide üle kontroll, kui nad tulevad oma kohustuslikule psühholoogilisele läbivaatusele.

Mõtles selle peale. Kes jälgib FBI psühholooge? Kui ma seda kuulsin, olin ma ikka veel nende loodud alternatiivses reaalsuses ja elasin oma igapäevast elu edasi ilma, et oleksin midagi mäletanud, mis tema korteris toimus. Mingil viisil leidsin ennast FBI Atlanta kontoris ja olin seal, et rääkida, mis FBI-ga toimub psühholoogilise läbivaatuse ajal. "Hoidke psühholoogidel silm peal," ütlesin ma. FBI kontori direktor teadis täpselt, kes olen, kuid küsis minult: "Kes sa oled? Kes sa oled?" (Ta teadis, et olen see mees, kes torkas pliatsid seina sisse varasemast ajast ja kes rääkis neile,

milleks lavahüpnotisööre kasutatakse). Ta küsis korduvalt: "Kas sul on ka õrna aimu, kui paljud inimesed sind taga otsivad?" Ja mina vastasin talle korduvalt, et tulin kohe, kui mu mälu taastus. Tema ütles: "Oi kui mugav, ah et nad kustutavad su mälu kogu aeg." Ta ei uskunud mind kui ütlesin talle, et ei mäleta sellest, millest ta räägib, mitte midagi. FBI agentide erimeeskond oli sel hetkel kui avastati, et Atlantas olin, Washingtonist teel Atlantasse. Kuid miskit moodi, kui olin informatsiooni talle üle andnud, siis kadusin ja olin tagasi oma korteris. Ma ei tea, kuidas seda tegin, kuid nii see oli.

Selgus, et see kõik on tõsi ja peaaegu kogu FBI oli Illuminaatide kontrolli all ja kui Illuminaadid ütlesid võlusõna, siis FBI pööras ringi ja nad hüüdsid: "HEIL HITLER." Peale paari kuud saavutas FBI väidetavalt olukorra üle kontrolli ja arreteeris kõik psühholoogid, kes asjasse segatud olid, deprogrammeeris kõik agendid, kõik sõjaväe kindralid, ma eeldan ka, et enamus Senati ja Kongressi liikmeid ja samuti ka president Clintoni.

Kui kogu vandenõu paljastatud oli, siis minu kontrollija Aaron ütles, et ta pidi kiiresti rääkima, et oma elu päästa ja ütles mulle: "Kas sul on õrna aimu, kui palju kahju sa teinud oled, sa vähendasid organisatsiooni nii palju, et mind tehti uueks peamõttekontrollijaks, sest nad arreteerisid kõik teised." Mitmed Illuminaatide liikmed tahtsid kättemaksuks mu poja ja ta ema ära tappa selle eest, mida teinud olin aga nad ei tapnud neid, kuna ma ei mäletanud nende olemasolust midagi. Ja nad jälestavad mind täielikult.

Üks osa kontrollist minu üle oli see, et nad on kuidagimoodi minu mu võimetest eraldanud. Ma ei suuda enam asju liigutada, kuid see võime on mul väga, väga aeglaselt taastumas. Ometi mäletan, et hüppasin alla viiekorruseliselt parkimismajalt Buckheadis (jõukas vallaliste inimeste baaride piirkond Atlantas), kui FBI mind taga ajas (ma ei teadnud kes nad olid), tegin seda ilma mõtlemata, lihtsalt jooksin minema. Minu programmeerija Aaron kustutas lihtsalt minu mälestused kogu sellest sündmusest ära. Tol hetkel ei teadnud ma, et nad FBI agendid olid, teadsid ainult, et mingisugused mehed ajasid mind taga. Kui ajas tagasi minna, sellesse aega kui mind algselt programmeeriti, siis sellistes olukordades ma lihtsalt jooksin ära, tahtsin kogu sellest asjast eemale saada. Arvan, et kõndisin mingi aeg ka teise FBI kontorisse sisse ja olin poolenisti uksest sees, kui mind haaras rahutuse tunne, kui vaatasin minu taga olevale FBI agendile otsa. Ta oli pikk mustanahaline mees ja kui ta hakkas kuulisuuruseid higimulle higistama, võtsid mu instinktid kontrolli üle ja ma jooksin minema. Kuidas, millal ja kus see aset leidis, on minu jaoks ikka veel müstika.

1997 juuli

Üks sõjaväe ohvitser (hr Green), kes mängis Rochesteris minu arendamisel tähtsat rolli ja kelle ma olin vandunud ära tappa kui vabaks saan, üritas mind tappa. Mäletan, et olin Aaroni korteris ja Aaron viis mu transsi. Kui üles ärkasin, olin sõna otseses mõttes pealaest jalataldadeni kettidesse mässitud. Hr Green oli seal. Ta võttis 50 000 milligrammi tsüaniidi ja segas selle väikeses klaasis oleva coca-cola sisse ja sundis mind seda jooma. Mitte midagi ei juhtunud. Ma lihtsalt rõhatasin nii kõvasti kui ma suutsin ja käskisin tal ennast ise keppida. Ta muutus pööraseks ja hakkas mind litapojaks söimama ning siis võttis ta välja oma 45-se revolvri ja tulistas mind otse pähe. Kokkupõrkel kaotasin teadvuse, kuid kui teadvusele tagasi tulin, nägin kolme kuuli maas vedemas. Aaron kustutas kogu sündmuse mu mälust ja umbes nädal aega hiljem (kui transis olin) ütles ta mulle, et rünnak oli volitamata ja et ma ei pea enam kunagi hr Greeni pärast muretsema. Aaron kartis oma elu pärast ja minu ja tema

vahel toimus tüli ja me lõpetasime üksteisega suhtlemise, kuna ta ei suutnud enam mu mälestusi kinni mätsida ja ta teadis, et ma tean, et ta teab, et ma tean – üht koma teist.

1997 oktoober

Kolisin tagasi New Jerseysse ja olen üritanud sellest ajast saati kõiki neid mälestusi õiges järjekorras kokku panna. Ma tean, kes on mu uus kontrollija. Tükk aega ei saanud ma sellest aru, et see on fakt, et nad ei lase mul lihtsalt minna ja et pole võimalik, et keegi mind ei jälgi, kuid nüüd olen ma selle välja mõelnud. See on mu enda ema. Ja loodetavasti nad ei tea, et ma tean.

Lasin ennast deprogrammeerida ühel inimesel, kes oli ka kunagi üks Montauki poistest ja olen läbimas oma 21 päeva pikkust taastusperioodi, mis juhuslikult lõppeb täna. Ja siin ma siis praegu omadega olen. Nüüd pean ma välja nuputama, kuidas oma võimed tagasi saada. Ma pean välja mõtlema, kuidas FBI-ga kontakti saada ja pean mingisuguse plaani välja mõtlema. Samal ajal väidab see informatsioon, mida ma vahepeal kogunud olen, et Illuminaadid üritavad nüüd maailma kontrollida läbi salvestamise äri ja läbi meedia. Sisestades alateadlikke sõnumeid läbi kõikide suuremate salvestusstuudiote, on nad nüüd kasutusele võtnud 425 MHz mõttekontrolli sageduste levitamise läbi üle terve maailma olevate tornide (Venemaal olev on suunatud California peale). Ja nad kontrollivad televisiooniettevõtteid ja hakkavad sisestama hüpnootilisi sõnumeid kõigesse, mida me vaatame ja loeme. Ma saan teha ainult oma osa, et üritada neid peatada, loodan, et seekord aitavad ka teised inimesed.

Mida rohkem mu mälu taastub, seda rohkem lisan ma ajaliinile detaile. Samal ajal seisain silmitsi ühe suure küsimusega, mis kõike seda puudutab. Kes ma olen? Ja kas see olen tõepoolest ikka mina?

10. märts, 1998

”Kui Teine maailmasõda lõppes ja kui Berliini varem ed tules hõõgusid, siis Ameerika luureteenistus püüdis vaikselt Natse ja nende kvislinguid Nõukogude satelliitidel kohtusse kaevata. 1982. a 9. juuni ajaleht Washington Post ütleb, et umbes 5000 antikommunisti emigreerus vaikselt Ameerika Ühendriikidesse. Liberaalsed tselluloidid väljalõiked ja FBI informator esines avalikult, et vaatajaid veenda nende raske tööga teenitud dollareid ära andma, et Ida-Euroopa ”vabadusvõitlejate” migratsiooni Ameerika Ühendriikidesse rahastada – need täiuseideaalid olid tegelikult läbi ja lõhki Natsid. CIA, Pentagon ja natsi värvatute armee on sellest ajast saati lõplikult teostanud ideoloogilise sideme, mis on vastu pidanud nii selle haiguses kui ka salakavaluses.” Raamatust ”*Virtual Government - CIA Mind Control operations in America*” (”*Virtuaalne valitsus, CIA mõttekontrollioperatsioonid Ameerikas*”), lk 150, autor Alex Constantine.

Rochesteri asutuse salaasukoht (asub Rochesteris New Yorgis)

See ei ole mitte ainult tõsi, mida Ameerika Ühendriikide valitsus juba teinud on, vaid need operatsioonid kestavad edasi ja nende ulatus on tohutult laienenud. Ja need on tänapäeva ühiskonnaga nii ühtseks tervikuks sulandunud, et avalikkus hakkab uskuma neid valesid, mida valitsus esitab, et laimata ükskõik keda, kes ütleb, et nad on valitsuse mõttekontrolli eksperimentide või valitsuse mingisuguse muu ebaseadusliku õudsete meditsiinieksperimentide ohver. Ma tean seda kui fakti, sest see juhtus minuga, kui ma käisin Rochesteri ülikoolis aastatel 1988-1992.

Need on isikud, kes on vastutavad inimeste röövimiste eest ja kõige häirivam on see, et piinamised, mõrvamised ja ebaseaduslikud õudustäratavad meditsiinieksperimentid viiakse läbi Ameerika laste peal TÄNA. Nad on tegelikult Natsipartei, mis

töötab koos Ameerika Ühendriikide valitsuse erinevate harudega selleks, et leida efektiivne viis sinu mõistuse kontrollimiseks ja ka KÕIKIDE Ameerika Ühendriikide kodanike mõistuste kontrollimiseks ja samuti ka ülejäänud maailma mõistuste kontrollimiseks selleks, et luua Uus Maailmakord. Üks sõjaväel baseeruv maailmavalitsus, kus kõnevabadus, mõttevabadus ja vaba tahe jääb ainult minevikumälestuseks.

See on sama grupp, kes hüpnoteeris nii kodanikke kui ka Ameerika Ühendriikide sõjaväge, kasutades selleks lavahüpnosisööre 1990-tel. Ameerika Ühendriikide valitsus (SEE OSA, MIS EI OLNUD VEEL NENDE KONTROLLI ALL) võttis lõpuks vastu seaduse, mis muutis laval hüpnoteerimise Ameerika Ühendriikides ebaseaduslikuks just selle konkreetse grupi pärast. Nende salaasukohta pole kunagi avaldatud kuni praeguseni, kuna neid ei ole veel süüdi mõistetud. Miks? Sest valitsuse koostööde võrgustik valitsuse erinevate harude ja Natsipartei vahel on omavahel nii läbi põimunud, et on muutunud pea võimatuks selgusele jõuda, KES tegelikult vastutab, sest kogu operatsiooni edu baseerub salastatusel.

See on seesama grupp, teatud isikud ja grupid Ameerika Ühendriikide valitsuses ja Natsipartei läbi ja lõhki ustavad liikmed, kes toodi Ida-Euroopast kui vabadusvõitlejad rahaga, mille oli anetanud Ameerika rahvas Ronald Reagani fondi kogumiskampania ajal. Mida siis näidati väga osavalt kui "Vabaduse ristiretke" (CIA esioperatsioon). See fanaatikute grupp üritas siis FBI-d kukutada, istutades oma agendid FBI-sse, kes esinesid FBI psühholoogidena. See agent tegi siis ajupesu FBI agentidele nende psühholoogilise ülevaatusel ajal nii, et nad muutusid Adolf Hitlerile ja Natsiparteile lojaalseteks! Kõlab liiga uskumatuna, et tõsi olla? Aga nii see on! Sa arvatavasti pole sellest vandenõust kunagi midagi kuulnud, sest FBI mätsis selle vandenõu kinni, et oma ebakompetentsust mitte paljastada, kuna grupil oli peaaegu kogu FBI oma kontrolli alla saadud, kuni vandenõu paljastati (arvan, et see juhtus millalgi aastate 1996–1997 vahel). FBI otsib ikka veel neid, kes vastutavad nende vandenõude eest ja siin nad on! Rochesteris.

Salajane Paramuse asutus asub aadressil 140 Century mnt. (asub Paramuses New Jerseys). Üle terve riigi on sõna otseses mõttes lugematul arvul selliseid asutusi. Igäihel on erinev funktsioon ja eriala. See on Rochester New Yorgis asuva asutuse tütarasutus. Maa-aluse asutuse sissepääs asub kontormajas Paramuses New Jerseys 140 Century mnt-l. Kõrvalhoonet (120 Century mnt) omab samuti sama firma, kes projekti finantseerib. Paramuse asutus ei spetsialiseeru mõttekontrollile, selle eriala on SEKS.

Paramuse asutus kasutab naisi, et ligi pääseda valitsuse saladustele, tööstuslikele saladustele, luureinformatsioonile. Põhimõtteliselt SUVALINE informatsioon, mida nad on määratud koguma, need seksagendid siis lähevad ja manipuleerivad oma sihtmärke, mitte relvade ega ähvarduste, vaid kasutades ühte kõige võimsamat manipulatsioonivahendit, seksi.

Nagu ülevalpool öeldud, on seksagendid üks kõige võimsamaid info ammutamise viise. Tüdrukud on sisse toodud kas väga noorelt või nad on röövitud ja siis tehakse nendest seksagendid. Seda tehakse läbi rea väga häirivate programmeerimissammude. See protsess sisaldab ajupesu ja nagu sa ette võid kujutada, ÄÄRMUSLIKKU seksuaalset kuritarvitamist. Protsess, mida sageli kasutas ja täiustas KGB ja mida katsetas ka CIA oma San Francisco majas. Ma ei ole kindel, mida tegelikud seksagendi loomise protseduurid endas sisaldavad või kust tüdrukud pärinevad, kuid võin kihla vedada, et 99% nendest tüdrukustest EI OLE seal vabatahtlikult.

Sa ei usu, et meie enda valitsus on nii reetlik, et kasutada tüdrukuid võimsatelt meestelt informatsiooni hankimiseks? Kas sa oled tõesti nii ignorantne? Igatahes siin on ülisalajase maa-aluse sissepääsu asukoht. Selles asukohas töötavad maailma

salauhingud. Vahel töötavad nad nii Ameerika Ühendriikide valitsuse kui ka paljude teiste valitsustega koos ja vahel töötavad nad ka üksi enda keskel. See ongi see asutus, kus neid seksagente programmeeritakse ja treenitakse. See on Paramuse asutuses New Jerseys.

Montauki projekti ümberpaigutatud salaasukoht (Dobbinsi Õhujõudude Reservbaas Atlantas Georgias)

Montauki projekt (endine asukoht oli Camp Hero's Montaukis New Yorgis) avalikustati esimest korda Preston Nicholisi poolt tema kurikuulsas raamatus "The Montauk Project" (Montauki projekt). Montauki Projekt on lihtsalt Philadelphia Eksperimendi (Philadelphia Experiment) jätk, mille nimi muudeti siis Projekt Vikerkaareks (Project Rainbow) ja siis Fööniksi Projektiks (The Phoenix Project), kuni lõpuks koliti see mujale ja sellele pandi nimeks Montauki Projekt. Kõikidel nendel projektidel olid pisut erinevad eesmärgid, kas see oli siis ajas rändamine, ilmakontroll vm. Need projektid toodi lõpuks kõik ühe katuse alla, millele pandi nimeks Montauki Projekt, mis asus Camp Heros Montaukis Long Island'il. Projekti põhiteema oli ajas rändamine. Olla võimeline looma elektromagnetilist pudelit ümber objekti ning sellega võimaldades objektil ära kaduda või nähtamatuks muutuda. See saavutati juba 1940-tel laevaga USS Eldridge.

Kuid siiski esines probleeme. Peale selle, et ajakangasse suur auk rebiti (läbi mille tulnukate liik nimega Hallid tohtusuure kosmoselaeva töid. Ja neid elab siin planeet Maal praegu umbes 1 miljon), ei saanud inimolendid läbi aja reisida, kuna nende hinge ja füüsilise null-lähtepunkt kaob ära. Ma ei ole sellel alal ekspert, kuid nii hästi kui mina aru saan, juhtub see, mis sai ülalpool kirjutatud. Seega tuleb selle kallal rohkem tööd teha. See, mida me praegu kutsume oma stealth-tehnoloogiaks, on tegelikult Hallide tehnoloogia, mis on antud meile vastutasuks Hallide poolt. Mereväe osakond sõlmis Hallidega lepingu, et vahetada tehnoloogiaid inimnaiste ja laste vastu, et nende peal õudustäratavaid sigitamise eksperimente läbi viia. Hallid on need, keda sa näed, kui sa vaatad röövitute või inimeste, kes väidetavalt on tulnukaid näinud, poolt joonistatud tulnukate pilte. See toimub siin ja praegu Miamis Floridas. (Sissepääs salajasse maa-alusesse asutusse, kus USA sõjavägi viib läbi kohutavaid sigitamise/aretamise eksperimente Ameerika Ühendriikide elanikkonna peal, samal ajal Hallidega koostööd tehes – see sissepääs asub Classic Honda esinduse kõrval pangas, Lääne-Miami Coral Cables piirkonnas, kui täpsem olla). Ma olen seda sissepääsu ise näinud. Aastate jooksul oleme me välja arendanud tehnoloogia ja saame seda nüüd praktiliselt kasutada oma stealth hävitajates ja pommitajates.

Veel üks Montauki projekti kõrvalharu (mis pidi töötama ajas rändamise printsiiibil, et anda hingele ja füüsilisele kehale null-lähtepunkt), oli Montauki tool (Montauk chair). Sisuliselt eraldas see meele kehast. Lõpuks, tulnukate tehnoloogia abiga, meie olemus, see, kes me oleme (meie teadvus ja hing), seda on võimalik kehast eemaldada, arvutisse üle kanda, digitaliseerida (tegid vastavad muudatused, kui nad vajalikuks pidasid), salvestasid ja siis panid su tagasi sinu kehasse.

Kuna ükski paberijalg ei vii valitsuseni, kes siis seda kõike finantseerib? Nende õuduste üks peamiseid toetajaid on salauhing nimega Rooski Ordu. Kes siis tegelikult Rooski Ordu on?

See on salauhing, mis koosneb peamiselt katoliku kirikust kui ka enamustest teistest võimsatest religioonidest ja loomulikult ka paavstist endast ja nad kaubitsevad, ohverdades naisi ja lapsi õudseteks eksperimentideks tulnukatele, mis leiab aset Miamis – selleks, et nende käest tehnoloogiat saada, et mõista, kuidas saab hinge kehast eraldada ja et nad oleksid võimelised seda tegema.

Nagu sa ette kujutada võid, et kui see välja tuleb, siis oleks see maailma üks kõige suuremaid skandaale.

Mis toimub praegu? Montauki projekt oli mingi aeg kolitud Atlantasse, kuid hiljuti koliti see Atlantast tagasi Camp Hero'sse Montaukis ja ON AKTIIVNE. Põhimõtteliselt, kuna Montauk asub planeet Maa biorütmide ristumispunktis ja on põhimõtteliselt planeedil punkt, kus ajarännet on võimalik kõige lihtsamini läbi viia kui maa on lähtepunktiks. Seega on Camp Hero sellest ajast saati Mereväe osakonna poolt uuesti avatud, nad tühjendasid tunnelid üleujutatud veest ja kompleks on nüüd jälle täielikult töökorras.

Komeet Hale-Bopp põhjustas paraja rahutuse. Tegelikult juhtus järgnev. Astronoomilistes terminites rääkides pidi komeet meist otse mööda minema, planeet Maad väga lähedalt riivama. Õhujõud ja Mereväe osakond avastasid, et komeet suundub otse meie suunas. Et komeeti kõrvale juhtida, siis selleks kasutati Projekt Pebblestone'i. (See on Õhujõudude samaväärne projekt Mereväe osakonna Montauki projektiga). Enamuste maailma valitsuste koostöoga üritasid nad komeeti kõrvale juhtida, kasutades selleks osakeste kiirgust, mida genereeriti planeet Maalt. Komeet suudeti kõrvale juhtida, kuid siis näis ta ennast tagasi planeedi suunas pööravat. Tehti kindlaks, et seal oli tõepoolest tulnukate laev, mis suunas komeedi tagasi planeet Maa suunas.

Kui see oleks Maad tabanud, oleks see tuumatalve põhjustanud ja oleks inimrassi viie aasta jooksul Maa pealt ära pühkinud. Seega projekt Pebblestone'i ja Mereväe osakonnaga koostöoga avati komeedi ees ajaauk, mis põhjustas selle otse kõrvalt või läbi Maa minemist, kui nii võib öelda.

Komeedi eesmärk oli tõepoolest meid, inimesi kui ka enamust elu Maal minema pühkida. Kes olid tulnukate laeval, seda ei teadnud ei meie ega kuus tulnukaliiki, kes on siin Maa peal. Tegu oli kindlasti kallaletungiga, kuna tulnukad (kes iganes nad siis ka olid) üritasid kujundada planeeti enda kasuks, kuna komeet sisaldas suures koguses metaani. Nii järeldas tipporganisatsioon, mis tegelikult planeet Maad juhib. Organisatsioon koosneb nõukogust, mis omakorda koosneb poolenisti inimestest ja teine pool koosneb erinevatest tulnukarassistest, mille nimi on nii salajane, et seda ei ole MITTE KUNAGI KUSKIL KIRJALIKULT MAINITUD. Nemat siis hävitasid tulnukalaeva, kasutades ülisalajast antimateria pommi (nagu mõned räägivad).

Massilised enesetapud Rancho Santa Fe's (San Diegos) tapsid ennast 39 inimest, sest nad uskusid, et Hale-Bopp'i komeedi taga oli tulemas tulnukalaev ja neil oli täiesti õigus. Kuid neil ei olnud õigus selles suhtes, et nad uskusid, et tulnukad tulevad, et meid inimeksistentsi kõrgemale tasemele viia. Tegelikult tulid nad meid hävitama!

Mereväe osakond on Montauki asutuse Camp Heros uuesti avanud ja töötab hetkel mitmete erinevate tulnukaliikidega erinevate salaprojektide kallal (asub Montaukis Long Island'il).

Mida rohkem mu mälestused taastuvad, seda selgemaks asjad muutuvad.

16. märts, 1998

Mäletan, et olin Mereväe osakonna ultraeliit meeskonna Delta Force liige. Terminit Delta Force seostatakse üldiselt sõjaväega ja selles olevate eriväe üksustega. Üldiselt arvatakse, et salaoperatsioonide üksuste kõrgeim tase mereväes on meeskond "Navy Seals". See vastab üldiselt tõe, mis puudutab planeet Maal asetleidvaid operatsioone. Planeetidevaheliste operatsioonide jaoks on Mereväe osakonnal grupp väga erilisi sõdureid, kes suudavad teha samasuguseid üliinimlikke tegusid, millele ma varem viitasin. Maailma salaühingud kasutavad väga eriliste projektide jaoks

Mereväe osakonna väga erilisi eriuksuslasi. Üksus, mis on nii salajane, et maailmas teab nende olemasolust ainult paar inimest ja seda üksust kutsutakse The Delta Force'ks! (Mereväe osakonna Delta Force)

Oma mälu taastumisega tuleb mulle meelde, et hr Green, mees, kes mind õudselt kartis, oli üks meestest, kes vägistab mu ema minu ees samal ajal, kui nad mu isal vastu pead relva hoidsid, kui olin umbes seitsmeaastane. Mäletan, et meie majja tuli kuus meest. Kaks neist panid relva mu isa pea vastu ja ülejäänud neli läksid tagatuppa ja lõbutsesid seal mu emaga. Arvan, et olin umbes seitsmeaastane. Kui mehed lahkusid, siis nad naersid mu isa üle ja selle üle, mis nad just teinud olid. Mu isa lihtsalt istus oma toolis ja nuttis. Jooksin välja ja vandusin, et tapan need mehed. Üks mees pöördus ja pani relva mulle näkku, kuid ma ei võpatanud. Lihtsalt seisin seal ja vandusin, et tapan ta. Ta vaatas mulle otsa ja sekundi murdosa vältel mõtles minu tapmise peale ja siis kõndis aeglaselt minema, samal ajal mulle silma vaadates.

Mäletan, et seostasin hr Greeni sellega, mida nad mu emale ja isale tegid ja see ongi põhjus, miks nad ei saanud mind kunagi murda, kasutades selleks siis peksmise taktikaid. Olin mõttes seostanud tema ka kogu ülejäänud grupiga. Sellepärast, hoolimata sellest, mida nad üritasid teha, et mind nendesuguseks teha, vihkasin ma neid alati ja vihkasin neid ka edaspidi ja ei olnud midagi, mida nad oleksid saanud teha, sest kahju oli juba tekitatud.

Läbi oma kontaktide olen teada saanud põhjuse, miks mul on nii raske oma olemust tagasi saada. Need inimesed üritasid mind kontrollida, nad võtsid minu olemuse (minu hinge ja teadvuse) mu kehast välja, lõid mu meele mitmeteks kildudeks ja pistsid mu sassisolekuna tagasi minu kehasse.

Mäletan, et kui mind Delta Force'i missioonidele saadeti, saatsid nad mu läbi ajaportaali ja siis tõid mu paar päeva hiljem tagasi planeet Maale ja ajaarvestamine käis planeet Maa ajas. Kuid kui sa muudad ühe isiku ajaliini, siis tagasi tulles on ta muutunud. Kui tagasi tulin, siis mu lapse ema ütles mulle alati, et olen kuidagimoodi muutunud. Seletan seda hiljem rohkem lahti.

Mind laenati ka lepinguliselt välja Mereväe osakonna poolt (ja nõukogu poolt, kes tegelikult planeet Maad juhib – Uue Maailmakorra nõukogu poolt) teistele tulnukavalitsustele, kasutamaks mind sigitamise/aretamise eksperimentides. Need tulnukavalitsused tahtsid mind ristata nende enda rassiga, et luua uus sõdalaste liik. Mäletan, et seksisin mitmete erinevate liikidega ja mitmetes erinevates kohtades. Räägin sellest hiljem rohkem.

26. märts, 1998

Olen aina rohkem ja rohkem suutnud oma mälestusi tervikuks kokku liita. Olen rääkinud kõrgetelt objektidelt allahüppamisest ja ellu jäänud. Hüppasin alla 61 m kõrguselt platvormilt president Bushi jaoks ja maandusin väga kõva pauguga. Samal ajal, kui ma seal maas lamasin, oli president väga vihane, kuna ta arvas, et nad tapsid mu just ära. Kui ma üles tõusin ja tema juurde kõndisin, oli ta šokis. Mäletan, et ta küsis minu käest, et kas ma olin ennast selle jaoks vabatahtlikult pakkunud. Vaatasin talle lihtsalt otsa ja hakkasin ära keerama ning palusin tema käest abi.

Kui otse välja öelda, siis Uue Maailmakorra, Montauki projekti ja projekt Monarhi Poisid eesmärk on inimeste mõistuste kontrollimine ja manipuleerimine, et seda oma projektides ära kasutada. Kui subjekti mõistus on korralikult kontrolli all, siis neid hakatakse kasutama, nad ühendatakse masinatega ja siis on nad ajas rändamise, ilmakontrolli ja loomulikult veelgi enama mõttekontrolli põhikomponendid.

Nende kontrolli ja nende taktikate olemus tuleneb meele kildudekslöömisest. Meele kildudekslöömise protsess sisaldab subjekti alandamist ja häbistamist. Iga isiku

jaoks on protsess erinev. Kuid põhimõtteliselt lähevad nad su alateadvusesse ja uurivad välja, mis on su kõige isiklikumad aspektid. Siis kasutavad nad seda sinu vastu ja sisuliselt rebivad su meele kildudeks. Juhtub järgnev. Poiss, kes omab erilisi vaimseid võimeid, valitakse välja juba väga noorelt (5 või 6 aastasel). Poiss allutatakse siis erinevate terrori ja õuduste etappidele, et teda temast endast ja tema perekonnast eraldada.

Nad teevad selliseid asju, et lasevad mitmel mehel poisi ema poisi silme all vägistada. Nad panevad relva isa pea juurde ja lasevad seitsmeaastasel poisil vaadata, kuidas ta isa seal abitud istub, samal ajal, kui ta ema tema silme all vägistatakse. Mäletan, et seda juhtus mu lapsepõlves mitmeid kordi.

Minu töötlemine sisaldas füüsilise piinamise erinevaid etappe ja kohutavat seksuaalset kuritarvitamist, mis ületab kõik teadaolevad kirjeldamise terminid. Nad jätkavad subjekti meelde kiilude löömist, kuni lõpuks loodetavasti meel murdub kaheks või rohkemateks osadeks, kuna see ei suuda seda enam taluda. Üks nendest kiiludest, mis nad minu meelde löid, oli mu ema tulevase abikaasa hr Johnsoni mõrv, siis, kui olin 11 aastane.

Siis, kui mu vanemad lahutasid ja minu ema tõeline võimalus õnnele purustati selleks, et minusse kiil lüüa, selleks programmeerisid nad Sally Johnsoni oma abikaasat tapma, kui ta tema juurest läbi tuli. See kinnitab tema kaitseteooriat, kus ta ajutisele hullumeelsusele rõhus. Teoreetiliselt on see tõsi, kuna ta ei saanud sinna midagi parata, ta lihtsalt jälgis neid juhiseid, mis olid temasse selle grupi poolt programmeeritud. See konkreetne töötlemise tüüp viidi läbi Paramuse asutuses. See lükkas mu ema efektiivselt mööda allakäiguspiraali alla, mis põhjustas minu elus piisavalt ebakõla, et anda neile manipuleerimistee, et üritada mind murda.

Kui mehel toimub seemnepurse, siis tegelikkuses juhtub järgnev. Kui seemnepurse toimub, siis seemnevedelik, mis kehast välja pursatakse, on DNA pakend, mis sisaldab keha ehitusplaani. Mida aga ei nähta, on see, et samal ajal kantakse üle ka inimese hing. Me oleme kõik energiaolendid. Energia, mis meist läbi voolab, on kundalini energia. Kui mees saavutab orgasmi, siis seemnepurske ajal ei väljutata ainult seemnevedelikku, vaid mehe peenis saadab samal ajal välja ka hinge olemuse. Mõlemad väljutatakse samal ajal. Kui sa oled tähele pannud, siis mehe peenis on antenni kujuline. See ei ole loomulikult ilmaasjata ning on sellepärast nii, et ka hing saadetakse seemnepurske ajal läbi peenise.

Sellepärast sünnivadki katseklaasi lapsed ilma hingeta. Kuna nad eostati ainult meie selle osaga, mis moodustab keha ja kuna hinge sisestamine ei olnud eostamise osa, siis sünnib see inimene ilma hingeta (kuna ei toimunud füüsilist ülekannet).

See on üks põhilisemaid põhjusi, miks kasutatakse mehi, mitte naisi. Kui saavutatakse orgasmiline olek, siis kundalini energia või hing, mis teeb meist selle kes me oleme, saadetakse kehast meeste poolt välja, et naisi rasestada. Seda energiat või hinge on siis võimalik kinni püüda, digitaliseerida ja siis kehasse tagasi panna.

Et meelt orgasmi ajal murda, siis laostatakse subjekti moraalselt kas siis mingi teoga või mingi teemaga, mis on nii isiklik, et selle teo õudus põhjustab meele lõhestumise nagu kirvega palgi pooleks raiumine. Siis sisestatakse uus olemus või programmeeritud reageering, mis võtab sinu üle võimust. Põhimõtteliselt lõhuvad nad sinu olemuse osadeks ja siis sisestavad sinusse uue olemuse. Ükskõik, mida nad soovivad sinu meelde sisestada ja ükskõik, kes nad tahavad, et sa oleksid, sisestavad nad selle sinusse ja siis sa selleks ka saad.

Minu meelt on lõhustatud kuus korda. Iga kord, kui nad mu meelt lõhustasid, sisestasid nad vastava programmi ja siis oli selleks korraks kõik. Kuid kuna mu tahe oli piisavalt tugev, siis programmeeringud ei pidanud vastu. Võitlesin ennast pidevalt

programmeeringutest välja ja nad ei suutnud mind kontrollida. Iga kord, kui murdsin nende kontrolli minu üle, pidid nad mu meelt uuesti lõhustama, et programmeeringut uuesti sisestada. Tavaliselt, kui meelt üks kord lõhustatakse, siis rohkemat ei suuda inimene enam taluda. Kuidagimoodi, kuigi minu meelt lõhustati kuus korda, jäin ma ellu. Ma ei tea, kuidas see võimalik on.

Väike labor, kus nad tegid oma eksperimente minu peal, nagu ma varem mainisin, on pööningul asuv salalaboratoorium, mis asub Rochesteri ülikooli raamatukogu katusel. Suur labor, kus minu kallal tehti enamusi tööd, asub Rome riiklikus lennuväebaasis. See asub Rome'is New Yorgis. Turvalisuse ja salastatuse tagamiseks kaevati nad maa-aluse tunneli, mis suundub Rochesteri asutusest otse Rome'i asutusse, kus asub teine Montauki tool (tunnel asub Andrews Street silla all). Nad kasutavad kahe asutuse vahel reisimiseks elektriautosid (et pinnase vibratsioonide tõttu liigset kahtlust mitte äratada).

Rome riiklikus lennuväebaasis, mis asub Rome'is New Yorgis, asub maa all veel üks Montauki tool. Põhjus, miks nad minu pärast nii palju vaeva nägid, on sellepärast, et mul on võime keskenduda korraka ainult ühele mõttele. Kuna mul on selline võime, siis kasutasid nad mind Montauki toolis erinevatesse ajapunktidesse ajaportaalide avamiseks. Nad lasevad toolis istujal keskenduda SUVALISELE punktile ajas SUVALISES universumi osas, neid mõtteid siis võimendatakse ja avatakse ajaportaal. Arvuti salvestab siis need mõtted ära ja ajaportaal salvestatakse arvutis mäluks. Töö edenedes luuakse ajaportaalide raamatukogu. Kui nad tahavad ligi pääseda mingile kindlale ajahetkele, siis selleks sisestavad nad lihtsalt ajaportaali mäluks arvutisse. Ainuke komplikatsioon on see, et arvuti peab uuesti seadistama ajaportaali lähtepunktiks Maa ja meie aja, kuna meie aeg on sellest ajast, kui portaal kettale salvestati, edasi liikunud. Kui lähtepunkti uued arvutused on sisestatud, siis portaal avatakse.

Olen toolis istunud sadu kordi ja nad kasutasid mind sadade portaalide avamiseks, et teha sadu salvestusi. Üks varasem ajas rändamise projekt oli projekt Southern Cross (Lõuna Rist). Ajaportaalid on siin Maal alati olnud (vähemalt niikaua, kui kaasaegne inimene). Ajaportaali avamise vanim versioon on vanem süsteem, mille puhul tohtusuaurt kristalli, mis on siin Atlantise aegadest saadik olnud, aktiveeritakse kristalli kohal kiirgavate helisagedustega. Üle maailma on väidetavalt ära peidetud 8 kristalli. Ainult ühe asukohta teatakse ja see asub ühes Bermuda kolmnurga nurgas. Projekti Southern Crossi kasutati selleks, et võita II maailmasõda teenena liitlastele. USA valitsus kasutas seda vana ajamasinat selleks, et ajas tagasi minna ja viia tulevikutehnoloogiaid 1940-sse, et aidata meil sõda võita. Me viisime neile kommunikatsiooniseadmeid, samuti ka relvi, mis olid tehtud 1940.-te osadest ja tehnoloogia-test, kasutades elektronlampe jne. Need seadmed toimetati 1940.-sse koos kõikide joonistega, kuidas neid 1940-te osadest valmistada.

Võtsin osa mitmetest sellistest kättetoimetamistest ja käisin ka paljudel missioonidel USA valitsuse jaoks, minnes ajas tagasi ja tulevikku muutes. Üks inimesi, kellega ma nendel missioonidel käisin, oli Duncan Cameron, kellest räägitakse ka raamatus *Montauki Project*, autor Preston Nichols.

27. märts

Kui ma Atlantas elasin, siis arvasin, et ei ole enam programmis sees ja elan täiesti normaalset elu. Mälu taastudes tuli mulle meelde, et mingisugused mehed tulid mu

kallima korterisse ja siis 50 meest vägistasi ta. See sisaldas nii loomadega seksimist kui ka paljusid muid perverssusi. Mäletan, et nad vägistasi mu õde mu silme all. Mäletan, et nad vägistasi mu ema mu silme all. Kui selle peale mõelda, siis mäletan, et enamus mu kallimaid vägistati grupi meeste poolt mu silme all. Räägin sellest hiljem veel.

Babylon 5 seriaal, mis hakkas paar kuud tagasi telekas jooksuma, räägib inimesest, kes tuli minevikust, tuli minevikust tulevikku. Nad otsivad seda olendit. MINA OLEN SEE, KEDA NAD OTSIVAD. Mõnede oma kohustuste ajal saadeti mind läbi ajaportaali tulevikku ja ma moodustasin seal Babyloni projekti. Seriaali produtsendid saatsid mulle sõnumi ajas tagasi ja ma olen selle kätte saanud.

Kui nad mu meelt lõhustasid kõigil kuuel korral, siis pidid nad mind paljastama mingisugusele õudusele. Mäletan kõike, mis nad tegid selleks, et mu meelt murda. Selle kohta ma praegu rohkem midagi ei ütle.

On olnud väiteid, et mind on kasutatud kuni 1997. aasta juuli keskpaigani. See ületab kaugelt seda, mis arvasin. Kogu see aeg, kui Atlantas olin, arvasin, et elan täiesti normaalset elu. Kuid reaalsuses minuga manipuleeriti ja ma pidasin oma kallimaga grupiseksi pidusid. Kui ma Fort Lauderdale'is Miamis käisin ja seal 8 nädalat veetsin, siis arvasin, et veedan suurepäraselt aega. Kuid reaalsuses kasutasid Hallid mind oma sigitamiseksperimentides samal ajal, kui seal olin.

Üks deprogrammeerijaid, kelle juures käinud olen, on sellest ajast saati üritanud minuga manipuleerida ja ma ei lähe enam tema juurde. Olen nüüdseks aru saanud, et ÜKSKÕIK MIDA MA KA EI TEEKS, keegi üritab mind ikka enda kasuks manipuleerida.

